

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

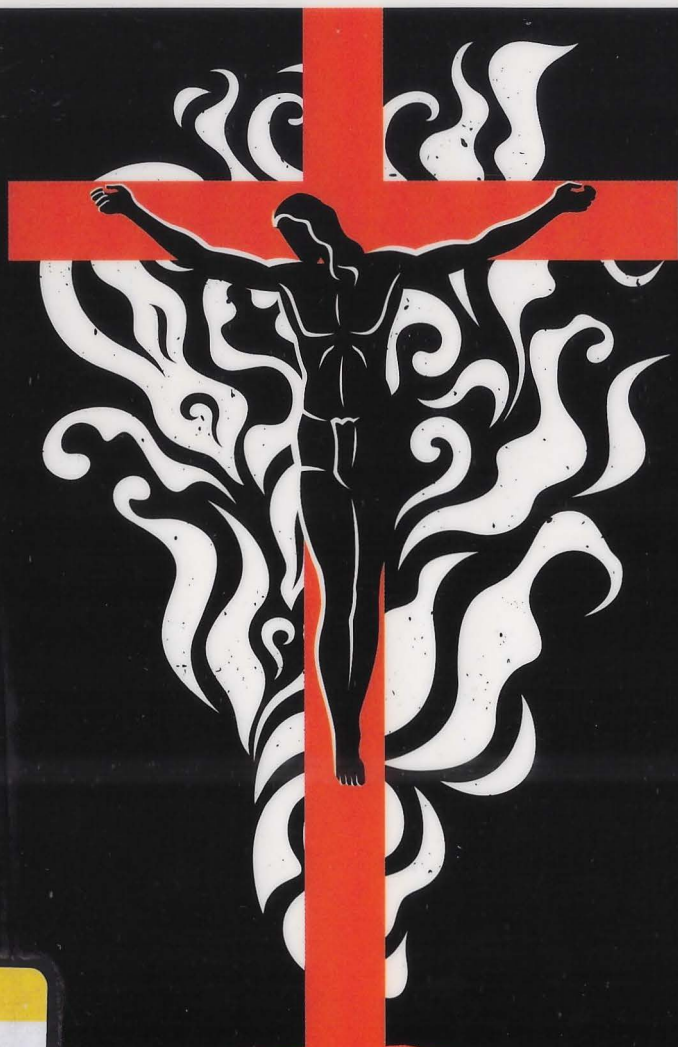
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Michel Faber

ATEŞ MÜJDESİ

ALFA

MITOLOJİ

ATEŞ MÜJDESİ

MICHEL FABER (13 Nisan 1960)

Roman ve kısa öykü yazarı Michel Faber Hollanda'da doğdu. 1967'de ailesiyle birlikte Avustralya'ya göç etti. Melbourne Üniversitesinde İngiliz edebiyatı, felsefe ve retorik alanlarında eğitim gördü. 1996 yılında Macallan Kısa Öykü yarışmasını kazandığı *Balık* adlı bu öykü, ilk öykü kitabı *Yağmur Yağmalı*'da yer aldı. İlk romanı *Derinin Altında* (2002) büyük bir başarı elde etti. 1992 yılından beri İskoçya'da yaşayan yazarın diğer eserlerinden bazıları şunlardır: *Yüz Doksan Dokuz Basamak* (Sel, 2001), *Günahkâr Kırmızı Masum Beyaz* (Sel, 2002), *Fahrenheit İkizler* (2005), *Vanilla Bright Like Eminem* (2007), *The Book of Strange New Things* (2014)

DİLEK ŞENDİL

1979 yılında Kadıköy Maarif Kolejini bitirdi. İstanbul Üniversitesi Amerikan Edebiyatı Bölümünde lisans programını tamamladı. Bugüne değin pek çok çevirisi yayımlandı. Dilimize kazandırdığı kitaplar arasında *Modern Yunanistan Tarihi* (Richard Clogg); *Balkanlar Taayyül Ermek* (Maria Todorova); *Mara ile Dann* (Doris Lessing); *Karanlık Labirent* (Lawrence Durrell); *Modern İran Tarihi* (Ervand Abrahamian); *Eski Çağ'da Yakındoğu* (Amélie Kuhrt); *Askerlik İş ve Askeri İşgücünün Karşılaştırmalı Tarihi* (Der: Erik Jan Zürcher); *Çatalhöyük: Leopann Öyküsü ve Uygarlığın Doğuşunda Din ve Çatalhöyük Örneği* (Ian Hodder); *Doğuya Yolculuğun Yükselişi: Osmanlı İmparatorluğu'nun İngiliz Konukları* (Gerald MacLean); *Saman Köpekler: İnsanlar ve Diğer Hayvanlar Üzerine Düşünceler* (John Gray); *Geceleyin Kütüphane, Gezgin Kule ve Kitapkurdu* (Alberto Manguel); *Savaş Sonrası: 1945 Avrupa Tarihi ve Olgular Değişince* (Tony Judt); *Tufan Zamanı, DelliAddem ve Penelope* (Margaret Atwood); *Mitlerin Kısa Tarihi* (Karen Armstrong); *Hayalet Süvari* (Washington Irving); *Angus* (Alexander McCall Smith); *Aslanın Balı* (David Grossmann); *Dehşet Miğferi* (Victor Pelevin) sayılabilir.

Ateş Müjdesi

© 2017, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

The Fire Gospel

© 2008, Michel Faber

Canongate Books Ltd. ile yapılan anlaşma aracılığıyla yayımlanmıştır.

Kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Kitap Editörü Ebru Koç

Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı Zuhâl Turan

ISBN 978-605-038-102-3

1. Basım: Kasım 2019

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftahavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul

Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29

Sertifika no: 45099

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34410 Cağaloğlu-İstanbul

Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 43949

Michel Faber

ATEŞ MÜJDESİ

Çeviren
Dilek Şendil

ALFA

Eva'ya sonsuz teşekkürler.

*Bu kitaptaki kehanet sözlerini işitmiş olan
herkesi uyarıyorum,
Her kim ki bu sözlere bir şey katarsa,
Tanrı da bu kitapta yazan musibetleri
onun başına musallat edecektir.*

İleride Esinleme, yani Vahiy adıyla bilinecek olan, 1611'de Thomas Ravis, George Abboti, Richard Eedes, Giles Tomson, Sir Henry Savile, John Peryn, Ralph Ravens ve John Harmar tarafından tercüme edildiği varsayılan Kutsal Kitap'ta yeniden yayımlanan, ancak ağırlıklı olarak 1526'da William Tyndale'in tercüme ettiği Kutsal Kitap'a dayanan isimsiz bir metinden alınma bu sözlerin sahibi Patmoslu, bir başka deyişle soyu bilinmeyen ama yazının yazıldığı tarihte, yaklaşık MS 95-96, belki de MS 68-69 dolaylarında veya başka bir tarihte Patmos'ta yaşayan Yuhanna, yani İohannes'tir.

YARATILIŞ

Müze müdürü antik çağdan kalma bir başka kapıyı ardına dek açtığı anda, sanki haberleşmiş-çesine, bir aslan başı gövdesinden kopup düştü. Asırlar önce yontulmuş kocaman taş bir aslan başı küt diye yere devrildi. Darbe nedeniyle seramik yer karolarından kırılan parçalar ortalığa saçılmıştı. Aslanın başı yuvarlanıp sol pençesinin yanında durdu, ağzı açık, sivri ön dişleri parçalanmış, öfkeli gözleri, kopan boynunun üzerindeki tavan süslemelerine takılı kalmıştı.

"İnanılır gibi değil," dedi Theo, bir nebze dehşet ifadesi göstermek gerektiğini düşünerek.

"Hayır, o kadar da inanılmaz değil," diye karşılık verdi müze müdürü, sıkıntılı bir edayla. "Yağmacılar aslan başını da götürmeye kalktı. Uzunca bir süre baltalarla, levyelerle, hatta silahlarla bile denediler. Biri aslanın boynuna ateş etti, seken mermi bacağını yaraladı. Arkadaşları ise sadece kahkaha atmakla yetindiler. Ardından bir sonraki nesneye yöneldiler."

Theo kel kalmış bölmeye yürüdü, bakışları yerdeydi, bu kutsal odaya saygısızlık edilmesin-

den dolayı Allah'ın kudretli kederi karşısında eziliyordu sanki, öyle değilse, en azından zarif bezemeli yer döşemelerine hayran hayran bakıyor olabilirdi. Aslında kan izleri arıyordu. Bu odada cinayet işlenmiş, aynı zamanda yağmacıların mermileriyle oda hasar görmüştü. Ancak o günden sonra her yer süpürülmüş, paspas çekilmişti. Öyle sıkı bir temizlik olmasa bile yeterliydi. Kırıda köşede kırık bir cam parçası, çömlek kırıntısı parlıyor, kumaştan dökülen hav göze çarpıyordu.

Müdür de yaralanmıştı arbedede. Başında, eğri büğrü duran beyaz bir sargı vardı, durdurulamayan kanın akıp ortasında oluşturduğu pembe lekeyle çocuk bezini andırıyordu. Adamın giydiği koyu gri kruvaze ceketli takım elbise ve koyu kahverengi deriden, pahalı ayakkabılarla kafasındaki sargı gülünç bir uyumsuzluk yaratıyordu. Birkaç dikiş attırıp üzerini düzgün steril bantlarla kapattırmak varken, neden böyle Birinci Dünya Savaşında kullanılan bir bandajı tercih etmişti acaba?

Kendini göstermek için, diye düşündü Theo; fevkalade sevimsiz bir yaklaşım olduğunun farkındaydı. Bu herif düpedüz bir kurbandı, bundan şüphe etmiyordu. Öte yandan trajik bir durumun kurbanlarıyla hayata yenik başlayanlar arasında ince bir çizgi vardı. Doğuştan yenik olanlar müt-hiş sinir bozucu olurlardı: ürkek bakışları ve eğri büğrü sargılarla ayaklarını sürüyerek dolaşırlardı etrafta. Belayı üzerlerine çekerlerdi, savaş olsun olmasın, hak etmedikleri acıların çemberi başlarının üzerinden eksik olmazdı. Theo, müdürün de

böyle karakterlerden biri olduğundan şüphelendi. Savaşın büyük adaletsizliği ve başındaki kanlı sargı onu bir kurban haline getiriyor, üstelik o da bu rolü elinden geldiğince iyi oynuyordu. Gazetecilerin "sessiz ağırbaşlı" diye tanımlamaya bayıldığı hüznü kadercilik, her kelimesinde ve her hareketinde kendini belli ediyordu.

Senin lanet ülkeni yakıp yıkan ben değilim diye aklından geçirdi Theo, böyle düşündüğü için utanmıştı, ama doğruydı. Toronto Klasik Dönem Araştırmaları Enstitüsünde dilbilimci ve araştırma görevlisi olarak çalışan biriydi o; taşralı, cahil Amerikalı bir asker değildi ki. Üstelik bu müzeyi yağmalayanlar Amerikalılar değil, Iraklılardı.

Müdür efkârlı, sakın, tekdüze bir sesle anlattı. "Burada Osmanlı İmparatorluğundan kalma elyazmaları vardı. Abbasi hanedanlığından tomarlar. 1787 yılında Çariçe II. Katerina tarafından hakkettirilen Kur'an."

"Çok yazık olmuş," dedi Theo.

"Uruk'tan bir kil tablet de bulunuyordu, Mezopotamya'nın en önemli kentlerinden biridir, üstündeki çivi yazılı metin henüz çözülmemişti bile."

"Çok üzücü," dedi Theo. *Bana Uruk'un ne kadar önemli olduğunu anlatma: Aptal değilim,* diye geçirdi içinden. Zaten müdür neden İngilizce konuşmakta ısrar ediyordu, Theo telefonda mükemmel Arapçasıyla konuşmamış mıydı onunla? Adam sanki istila edilme sonrasında yaşanan felaket karşısında duyduğu aşağılanmışlığı vurgulamak istiyordu.

"MÖ yedinci yüzyıldan nikâh akitleri vardı elimizde," diye sızlanıyordu müdür, başını kaldırıncaya ensesindeki sargılar yakasına sürterek kıvrılmıştı. "Sanherib döneminden."

"Korkunç," dedi Theo. Tedirgin olmuştu; eğer sohbeti bir an önce kendi eline almazsa, müdür birazdan ona, bir zamanlar başka ülkelerin çoğu henüz hayvanca dürtüler yaşama çağındayken öğrenme ve hoşgörüyü buluşturmuş barışçı bir ülke olan Irak'ın uygarlığın beşiği olduğunu falan hatırlatma gereği duyacaktı. Hepsi doğrudu kuşkusuz, ancak Theo, başında çocuk bezi sarılı, bu dertli küçük adamdan bunları dinleyecek havada değildi. "Ama dinleyin, Bay Muhibb, eğer bu çok... 11, şey... *nezaketsiz* olmayacaksa, burada neler kaldığına odaklansak ya. Yani, *ben* bunun için buradayım ne de olsa."

"Her şeyi aldılar, her şeyi," diye dert yandı müdür ellerini ovuşturarak. "Artık burada yağmacı birinin götürmeye değer bulacağı bir şey kalmadı."

Theo iç çekti. Böyle itirazlara alıştı. Başka soygunlar tasarlayıp da kulak misafiri olan birileri varsa, onlara söylenmiş tılsımlı teranelerdi bu sözler. Herhangi bir müze ziyaretçisinin hangi hazinelerin kurtarıldığını, teşhirdeki hangi malzemelerin bodrum katında bir köşeye konulduğunu ya da yağmacıları caydırmak için müze personelinin evine saklandığını öğrenmek için müdürün güvenini kazanması gerekirdi, bu da saatlerce akşam yemeği ve şarap eşliğinde sohbet etmeyi gerektiriyordu, işte o zaman her bir eser için

hakikat ortaya çıkacak ve Theo nihayet Enstitü-nün cömert bağışını dile getirebilecekti. Theo o kadar laf salatasına dayanacak sabrı olduğundan emin değildi. Bir kere zayıflamaya çalışıyordu, bol yemekli muazzam bir Arap sofrası iştahını kesme çabalarını baltalardı. Ayrıca zoraki ahbaplık kurmak şu anda pek içinden gelmiyordu. Kırk dakika önce cep telefonu ile konuştuğu sevgilisi önceliklerini belirlemek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söylemişti ona. İlk önceliğinin, Robert adlı yakışıklı, haşin bir doğal yaşam fotoğrafçısı olmasından işkilleniyordu.

"Cuma günü Toronto'ya dönüyorum," demişti, Musul trafiğinde müzeye gittiği sırada sıcaktan kavrulurken.

"Benim yalnız kalmaya *şimdi* ihtiyacım var," demişti kadın.

"İyi, peki... ben sana nasıl engel oluyorum, anlamadım," diye karşılık vermişti. "Yani, ben buradayım, sen de orada tek başına. En azından, öyle *sanıyorum*..."

"Geri döndüğünde bazı şeylerin aynı olmaya-bileceğini anlamamı istiyorum."

"Bazı şeyler?"

"Biz."

"Öyleyse... ertelemek niye? Neden şimdi anlatmıyorsun?" *Hadi başla*, demişti içinden. *Lanet antilopları gizlice izleyen adaleli bir fotoğrafçıyla birlikte olmak varken, aşırı kilolu bir akademisyen istemediğini anlat bana.*

"Anlatacak bir şey yok. Sadece biraz yalnız kalmam gerekiyor, hepsi bu."

"İyi... peki..." (hapşırdı, nemli havaya salınan egzoz dumanı alerjisini azdırmıştı) "kafana göre takıl."

Şimdi, yağmalanan müzede müdürün peşi sıra ilerlerken, Theo onu ceketinin yakalarından tutup avaz avaz bağdırmamak için kendini zor tutuyordu. *Parayı istiyor musun, istemiyor musun? Çok basit. Beş yıl boyunca sizin hazinelerinizi bizim Enstitüde teşhir ederiz, siz de karşılığında dolgun bir restorasyon paketi alırsınız. Beş yılın sonunda Irak yeniden barışa kavuşur, sizin de tamir edilmiş bir müzeniz olur ve eserlerinizi geri alırsınız. Var mısın, yok musun?*

"Affedersiniz," dedi müdür, kımıldamadan durup kulak vermek gerektiğini işaret ederek. Binanın ön tarafındaki kapının usulca vurulduğu duyuluyordu. (Kapı zili çalışmıyordu artık: Anons sistemi bütün duvarlardan sökülmüştü, her odada tavan köşelerinden kablolar sarkıyordu.)

"Affedersiniz," diye tekrarladı müdür. "Biraz bekleyin lütfen." Sonra telaşla kapıya yöneldi.

Theo yan devrilip çekmeceleriyle kartotekleri boşaltılmış cilalı ahşap bir dolabın üstüne oturdu. Etrafına bakınıyordu; cam bir vitrinden geriye kalan tırtıklı kırıklar, biraz talaş parçası ve karşı köşede, taşınmayacak kadar ağır, kaidesi sidik ve dezenfektan kokan kanatlı Asur boğası dışında oda bomboştı. Müzenin heybetli kapısının açılıp kapandığını duydu. Keşke beklerken bir sigara tellendirebilseydi. Daha geçenlerde hırsızlarla magandaların soyup soğana çevirdiği bir yerde sigara dumanıyla ha-

vayı kirletmemesi gerektiğini hissetmesi saçma geliyordu ona.

Ansızın binanın bütün camları havaya uçtu. Üç veya dört muazzam gümbürtü kopmuştu. İlkinde kasırga vurmuş gibi sarsıldı Theo. Dış dünyadan kavurucu bir sıcaklık ve ışık geliyordu. Gözlerini kırıştırdı. Gözlükleri onu kör olmaktan korumuştur. Kucağına kırık cam parçacıkları saçılmıştı; başını eğince saçlarının arasından döküldüler.

Ayağa kalktı, çıplak avuçlarıyla üstünü başını temizlemeye kalkışmayacak kadar akli başındaydı. Vücudunu köpek gibi titreterek silkinmeyi denedi. Zaten titrediğini fark etti.

Çıkışa yöneldi, sonra fikrini değiştirdi. Oradan bağrış çağrışlar, daha büyük gümbürtüler geliyordu. Müze müdürü ve kafasındaki gülünç sargı sokağın dört bir yanına saçılıp çamur ya da taze duvar yazıları misali duvarlara, taşıtlara sıçramış olmalıydı. Keşke adama biraz daha cana yakın davransaydım, o kadar mesafeli durmasaydım, diye hayıflandı Theo. Biri ölmeden iki dakika önce onu baş belası görmekle günah işlediğini düşünüyordu. Sorun da buydu: içine edilmiş bir ülkede, kimlerin seni canından bezdirmek için sonsuza dek yaşayacağını, hangilerinin yeryüzünde geçirdikleri değerli son dakikalarını sana ayırdıklarını asla bilemezdin. Ayrıca içine edilmiş bir ülkede, herkese samimi davranmak pek mümkün değildi. Kendin de geberip gidebilir ya da insana dadanan asalaklara canlı canlı yem olabilirdin.

Dışarıdan gelen gürültü basbayağı silahlı çatışmaydı. Irak, tarihin bu anında, dünya atlasında

Toronto'nun yerini ne bilen ne de umursayan ve Kanadalı genç bir adamla ansızın karşı karşıya kaldıklarında, onu göğsünden vurmaktan başka ne yapacaklarına karar vermekte zorlanabilecek telaşlı insanlarla doluydu. Theo binanın ortasındaki merdivenlere koşturdu. Aklında kaldığı kadarıyla bodrum katında tuvaletler vardı. Ortalık sakinleşene dek tuvalete saklanacaktı, belki de ardiyelerden birine.

Sarmal merdivenlerin yansına geldiğinde, müzeyi ilk ziyaretinde hayran kaldığı, alçak kabartmayla işlenmiş, duvarda asılı duran karnı burnunda tanrıçanın da patlamalar sırasında hasar gördüğünü fark etti. Karnı –beklenmedik ölçüde oyuktu– yumurta gibi çatlamıştı. Taş kırıntılarının düştüğü bodrum zeminine baktı.

Kırıntılar arasında bir bezle kundaklanmış dokuz parşömen tomar yatıyordu.

ÇIKIŞ

"25 *Cool Jazz Classics* albümü senin galiba," dedi kadın.

Adam kendine ait eşyalarla dolu mukavva kutuyu kucaklamış, ona bakıyordu.

"Hayır, senin o."

"Ben hiç dinlemedim ki," diye karşılık verdi kadın. "Bir kere bile."

"Buna diyeceğim bir şey yok." Dört yıl, sekiz aydır birlikte oturdukları dairenin koridorundaydılar. Adamın kitapları indirilince kitaplık neredeyse boş denecek kadar seyrelmişti. Bir köşede tuhaf kişisel gelişim kitaplarının pineklediği krem rengi çam raflar doluydu sadece. "CD benim değil ama. Sana almıştım."

"Doğru, sen aldın, ben değil."

"Noel hediyesiydi," dedi sesini yükseltmeden. "Eğer çoğu kimse gibi yumuşak ezgilerle başlasan, belki cazı sevmeni sağlar diye düşünmüştüm."

"Benim 'yumuşak ezgilere' ihtiyacım yok," dedi kadın. "Hele lütuflara hiç yok."

Erkek kutuyu ayaklarının dibine koydu, güdük görünen CD dolabına döndü, kadının müzik tercihi olan kaygısız ticari rock albümleri ona bakıyordu. Bryan Adams ile REO Speedwagon'ın yanındaki boşluklarda, onun John Adams ve Steve Reich koleksiyonu dururdu önceden; birbirlerini ateşe vermeden beş yıl boyunca yan yana kıvrılıp yatmış olduklarına inanmak zordu. Meredith ile birlikte yaşamak üzere buraya taşındığından beri koruduğı alfabetik sıradan, 25 *Cool Jazz Classics* albümünü çekip aldı Theo. ("Caz" anlamındaki C yerine "karışık" demek olan K sırasında duruyordu; bu kararı alırken onunla ilk seviştiğinde duyduğı kadar samimi bir tereddüt yaşıdığını hatırladı.) CD hâlâ ambalajındaydı.

"Yüzümdeki kesiklerin nasıl olduğunu sormadın bile," dedi Theo.

"Tıraş olurken mi?"

"Burnumda, alnımda da var. Bazılarına dikiş atılsa yeriydi."

Meredith anlayışlı bir edayla i çekti. "Tamam, anlat yleyse."

"Musul'da bir mzedeyken dışarıda bomba patladı. Pencerelerdeki bütün camlar içeriye uçtu. Üzerime kırık cam yağıdı."

Kadın elindeki kahve fincanından bir yudum aldı. Küçücük bileğı bembeyazdı, fincanı sımsıkı tutuyordu.

"Irak'a girmemeliydik," diye konuştu.

"yle, evet, bu kanıda olanlar çok," dedi Theo dudak bükerek. "Benim bulunduğum müzenin hemen dışında, bir devlet adamının limuzinini

havaya uçuranlar da dahil. Sonradan haberlerde duydum, devlet adamının karısı... ah... farklı yönlerde dağılmış. Başını müzenin resepsiyonunda bulmuşlar. Camı gülle gibi delip geçerek duvardan sekmiş."

Bir kadının parçalarına ayrılmasından aldığı ufak çapta kontrollü keyif gösterisinden Meredith hiç etkilenmemişti.

"Oraya hiç gitmemeliydik," dedi, "hiçbirimiz, ne sebeple olursa olsun. Ne savaşmak, ne işleri yoluna koymak, ne para teklif etmek, ne pazarlık etmek, ne inşa etmek, ne petrol almak, ne haber yapmak ne de belgesel çekmek için. Bırakalım, kendi bildikleri gibi yapsınlar. Biz oraya gitmeden önce kafadan çatlak, umutsuz, bir öbek kokuşmuş insandı onlar, biz gidip onları daha umutsuz, daha kokuşmuş ve daha çatlak yaptık. Şimdi pılımızı pırtımızı toplayıp oradan çıkmak, her ne yapacaklarsa onu yapmalarına izin verip bir yüz sene kadar o yöne başımızı bile çevirmemek en doğrusu."

Bu konuşma Meredith'i soluk soluğa bırakmıştı. Gözlerinde yaşlar vardı. Şu andan itibaren ortamı nasıl idare ettiğine bağlı olarak, onun on dakika içinde öfke nöbetine tutulabileceğini, sonra da sarsılmış bir halde seksle rahatlamaya can atacağını biliyordu Theo. İzleyip görmeyi düşündü. Ama on dakika uzun bir zaman gibi geliyordu.

"Ben bunları arabaya götüreyim," dedi.

Arabaya binip yola çıktıklarında, "Sana sevgilin mi yaptı bunu?" diye sordu Lowell.

"Bana ne yapmış?"

Lowell, üniversiteden eski bir arkadaşıyla Theo'nun. Eşyalarını bekâr evine taşırken yardıma çağırarak kadar yakındı, ama duygusal açıdan karmaşık bir konuda konuşacak kadar yakın değildi.

"Yüzündeki sıyrıklar," dedi Lowell.

"Hayır, onlar kırılan camlardan oldu."

"Tamam."

"Birkaç gün önce Irak'ta, Musul denen bir yerdeydim. Bir müzeyi ziyarete gitmiştim. Dışarıda bomba patladı. Suikast saldırısıydı. Bina biraz hasar gördü. Ben de öyle."

Lowell kahkahalarla gülüyordu. "Eh, tatilde savaş bölgesine gidersen..."

"Tatil değildi. Enstitünün temsilcisi olarak gittim. Bazı eserlerin buraya gönderilmesini ayarlamayı umut ediyordum."

"Çok kötü."

"Evet, özellikle de saldırıda ölen Iraklılar için."

"Boşver, alışık onlar. Dosdoğru cennete gidiyorlar, değil mi? Veya Tanrı katına ya da Nirvana'ya erişiyorlar, adına ne diyorlarsa işte. Bunları okudum hep. Her herife elli ateşli bakire düşüyor. Bulutlarla arpların pabucunu dama attıkları kesin."

Theo dalgın dalgın gülümsedi. Belli ki Lowell büyük keşfini paylaşacağı doğru kişi değildi.

Arabanın arka koltuğunda, kitapların ve CD'lerin, ayakkabıların, yıllar önce attığını sandığı doğru dürüst çalışmayan bir Walkman ile video kameranın, bisiklet kaskıyla üstüne *Far*

Side karikatürü basılmış seramik fincanın arasında, dokuz tomarın bulunduğu bir evrak çantası duruyordu. Uzun bir yolun sonunda, yolculuğun son ayağında onları da yanında taşıyordu. Toronto'nun bir mahallesinden diğerine yalnızca birkaç kilometre kalmıştı, sonra yeni evlerine kavuşmuş olacaktı.

Theo'nun sabrı kalmamıştı. O parşömenler çantasında yanıp tutuşuyordu. Dört elle sarılmayı geciktirmek zorunda bırakıldığı müstehcen yayınlardı sanki. Yok, bu tomarlarla arasında sapık bir çekim falan yoktu; porno benzetmesi sadece... metaforu. Parşömenlerin arka koltuktan ısrarla fısıldadığı, onun için neler planladıklarına dair sözlerin metaforu.

Parşömen tomarlar, heykelin yapıldığı yaklaşık iki bin yıl önceki tarihi dönemde alçak kabartmanın içine sıkıca kapatıldığına göre, özgün oldukları su götürmezdi. Hava almaması ve kunda bezindeki koruyucu madde sayesinde çok iyi durumdaydılar: Esnek, sağlam ve eski belgelerinde sıklıkla görülen o toz gibi kırılganlık sorunundan tamamen uzaktı. Tek başına bu bile o tomarları çok ama çok özel kılmaya yeterdi. Genellikle -2000 yıllık tomarların ortaya çıkarılmasına ilişkin "genellikle" denemezdi ama bunu bir kenara bırakalım- buna benzer bir buluntu gazeteleri kısa süreliğine heyecanlandırır ama sonra koruma uzmanları ve bilim insanları, un ufak olup dağılmadan önce zavallı malcın bir miktarını çekip almanın en iyi yolu ne diye kafa patlatıp tartışırken, o buluntuyla ilgili yıllarca

tek kelime dahi duyamazdınız. Yuvarlanıp açılarak adeta *Toronto Star* dergisinin son baskısıymış gibi rahatça okunabilecek kadar iyi durumdaki parşömen bir tomarın keşfedildiği duyulmuş şey değildi.

Üstüne üstlük birinci yüzyılda Hıristiyanlığa dönen Malkus adında birinin gayet okunaklı bir yazıyla kâğıda döktüğü dokuz tane tomar bulmak bir mucizeydi.

Kardeşlerim, mektuplarınıza teşekkür ediyorum ve bu kadar geç cevap verdiğim için affınıza sığınıyorum. Şimdiye kadar beklemek benim alçaklığım. Demek istediğim, Malkus adındaki adam alçaktır, Malkus adındaki adam sokaktaki ölü köpekten daha az ilgiye layıktır; onun sözlerine sadece Tanrı'nın Oğlu, Mesih, Nasıralı İsa'nın büyüklüğüne tanıklık ettiği sürece kulak verin.

Düzyazı olarak parlak bir mektup girişi sayılmazdı, hele Theo gibi bir ateist için. Fakat Musul müzesinde, parşömen tomarları ilk incelediğinde elektrik çarpmışçasına onu heyecanlandıran şey, Aramice yazılmış olmalarıydı. Tomarlar Koptik Mısır dilinde, Kürtçe veya Farsça, hatta Klasik Arapçada (Kur'an sözlükleri yardımıyla oldukça iyi okuyabildiği bir dildi) yazılmış olsaydı, Theo onları belli ki mensubu olmadığı bir ulusun hazineleri olarak görecekti. Dört bir tarafı yanan araçlar ve yanmış insan etiyile çevrili, yağmalanmış bir müzeden bile olsa, onla-

nı yerinden almak hırsızlık sayılırdı. Gel gör ki Aramice... Aramice onun gözbebeği idi. Kuzey Amerika'daki herkesten, doğu dünyasındaki pek çok uzmandan daha iyi bilirdi bu dili. Hayatının bu denli önemli bir anında, Aramice bir anı yazısına denk gelmesi –basbayağı ayaklarının dibinde bulması– görmezden gelinmeyecek kadar şaşırtıcıydı. Onun için oradaydı bu tomarlar. Başka bir açıklaması yoktu.

Hayatımın büyük kısmı beş para etmezdi, tıpkı Mesih İsa'yla tanışmadan önce dünyaya hiçbir değer katmayan diğerlerinin hayatı gibi. Bana göre, ilk otuz beş yılım güzel başarılar ve acı hayal kırıklıklarıyla doluydu; ama şimdi anlıyorum ki ne bir şeyle savaşılmış ne de bir şey kazanılmış.

Annemin evini terk ettiğimden beri ekmeğimi çeşitli yollarla kazandım: kendilerini büyük önder sanıp şişinen önemsiz adamların önemsiz konuşmalarının yazmanı oldum; dedikoduculuk ve muhbirlik yaptım. Resmi unvanlarımdan belli olmazdı bu. Ama gerçekte yararlılık gösterdiğim alanlar bunlardı.

İlkin Vali Valerius Gratus'un sarayında çalıştım. Bu kadar yüksek mevkide bir kimseye hizmet etmenin gururuyla havalara uçuyordum. Onun en kırtıpıl duyurularını Latince'den halk diline çevirirdim. Daha önemli duyuruları için görevlendirilmiş başka yazmanlar vardı. Üç yıl bu işi yaptım. Kuştüyü kalemimi sokaktaki pisliklere daldırıp oluktan akıp gi-

derken üzerine yazsam da olurdu. Fakat terfi etme arzum çok güçlüydü.

Theo, hayatında olup biten onca şeyin arasında şimdiye dek ancak bu kadarını okumayı başarmıştı. Uçaklarda buruşuk uçuş dergilerine göz atıp üniformalı hizmetkârların simgesel güvenlik gösterilerini seyrederek geçirdiği birkaç saat dışında düşünmeye vakti olmamıştı. Müzeden Bağdat Havalimanına gidiş yolculuğu Irak'ın başlıca yerli ürünü olduğu anlaşılan yüksek oktanlı endişeyle başlı başına bir deneyimdi. Başına bin türlü şey gelmişti –veya *az kalsın* gelecekti–, eğer Meredith hâlâ sevgilisi olsaydı anlatacaklarından müthiş etkilenirdi mutlaka. Kılıpayı sıyrıldığı tehlikelerin düzenli olarak tekrarlanması onlara ilginç bir ürperti eklemişti; yoksa şimdilerde Irak'ta bulunacak kadar gözü kara herkese zarar verecek sıradan tehlikelerdi, askerlerin bilhassa maruz kaldıklarından değildi. Gösteriştense uzak, önemsemez görünerek, güler yüzlü bir şekilde söz edebilirdi onlardan, doğa fotoğrafçısının vahşi hayvanlarla burun buruna geldiğini anlatırken kullandığına benzer bir ses tonuyla.

Neyse, bu kadar Meredith yeter. Tomarlar şimdi elindeydi işte, hayatında herhangi bir kadından çok daha büyük fırsatlara gebeydiler. İlişkiler her an yaşanabilirdi. Oysa hayatını değiştirecek keşifler öyle kolay çıkmazdı insanın karşısına.

Çok yüksek mevkide biri onun eline geçmesini istemişti besbelli. Bağdat Havalimanında, kol-

tukaltlarından ter damlarken, bavulunu kontuar masasına teslim etti; tomarları el bagajına koymamaya karar vermişti. Bavulu kaybetme olasılığı olan taşıyıcı banda teslim etmek adeta bir işken-
ceydi, ama üzerinde parşömenlerle güvenlikten geçmeye çalışmak kadar sakıncalı değildi. Bagaja gönderdiği bavul şüpheli maddeler için görüntülü taramadan geçiriliyor muydu, hiçbir fikri yoktu; keşke öyle olsaydı, çünkü herkesi kuyrukta bekletirken el çantalarını X-ışınlarından geçirip dış macunu tüplerine el koymak saçmalığın dik âlâsıydı. Uçağın kargosuna patlayıcılarla dolu bir bavul yerleştiren teröristi hiçbir şey durduramazken, küf kokan küçük cüzdanında bir törpü var diye yaşlı bir hanımı rezil etmek de neyin nesiydi? Pekâlâ, neyse ne. Theo'nun bavulu içeri girmişti.

Atina'da on beş dakika boyunca döner banttan bavulunun çıkmasını beklemek, Musul'un yangın yerine dönmüş sokaklarında hızla koşarken yaşadığı gerginlikten farksızdı. Ama yine, yüksek yerlerdeki şahıs onu kolluyordu. Bavul döne döne geldi; hasar görmemiş, açılıp saçılmamıştı. Dosdoğru Toronto uçuşuna kaydını yaptırdı, oraya vardığında da Bagaj Teslim alanındaki karanlık menfeze gözünü dikip on beş dakikalık aynı endişeli bekleyişi yaşadı. Bavulu bir kere daha salına salına çıkagelmişti. Bir öbek terli gömlek, pantolon, çorap ve buruşuk bir ceketle o kirli giysilere sarılıp güzelce sarmalanmış, asırlardır ortaya çıkarılan en önemli arkeolojik buluntu; onları çatışma bölgesinden kurtarmış, (deyim yerindeyse) yangından kurtarıp yuvaya getirmişti.

Yuva? Tamam, pek sayılmaz, dertsiz tasasız bir yer değildi. Toronto'ya ayak bastıktan kısa bir süre sonra, oturduğu daireden çıkmanın, kalacak başka bir yer bulmanın ve ansızın eski sıfatını alan sevgilisine saldırmamanın alengirli güçlü-
ğüyle burun buruna gelmişti. Böyle anlarda, Kanada'nın sivil halkı silah sahibi olmaktan caydırıcı politikası son derece mantıklı görünüyordu.

"Dert etmiyorsun, değil mi?"

Lowell'ın sesi Theo'yu daldığı düşüncelerden uyandırdı.

"İyiyim ben," dedi, Lowell'ın erkek erkeğe dertleşmeye kalkmasına hafiften bozularak.

"Seni meşgul edecek bir şeyler var mı bari?"

"Var tabii. Kocaman bir çeviri projesi."

"Demek öyle." Lowell ikna olmuş görünmüyordu. Yalan söylediğini sanmıştı galiba, belki Theo'nun durumundaki bir adamın daracık boktan bir apartman dairesine kapanıp ölü bir lisanla cebelleşmesi ona hiç akıllıca gelmemişti. Belki de yeni boynuzlanıp tekmeyi yemiş birinin sağda solda takılması, kafadarlarıyla kafa çekip kadınlarla yatıp kalkması gerektiğini düşünüyordu.

"Her yönüyle büyük bir proje," diye devam etti Theo. "Bana öyle geliyor ki hayatımda yepyeni bir sayfa açılıyor."

"Ha, şöyle," diye şakıdı kankası.

MALKUS

Mesih'e gönül vermiş kardeşlerim! Bu sözleri berbat bir haldeyken kaleme alıyorum: Ama dilerim siz okurken büyük zevk alırsınız. Karnımdaki sancılar kesilmek bilmiyor, yediğim gıdalar beni beslemeden içimden akıp gidiyor. İçimi kemiren bağırsaklarım beni uyutmuyor. Dört aydır bu haldeyim. Betim benzim sapsarı, gözlerimin akı gitti, kafamdaki saçlar tel tel dökülüyor, etrafta çıt çıkmazken karnım gurul gurul gurulduyor. Köpek gibi kaşınıyorum. Efendimize Şükürler Olsun! Eğer bu görev için beni seçmeseydi, çoktan ölmüş ve mezara girmiş olurdum, bundan eminim!

Kendi vücudumla hastalıklarımın bu kadar söz etmek yeter. Vücut, ruhumuzu taşıyan arabadan başka nedir ki? Benim arabamın sadece odun taşımaya uygun olmasının da, tekerlerin gıcırdayıp dingillerin çatırdamasının da bir önemi yok. Bunlara rağmen ruhum hâlâ yerli yerinde. Efendimize Şükürler Olsun!

*Kardeşlerim, İsa'ya gönöl vermiş kimsele-
rin nasıl doğru davranacaklarını sorduğunuz
mektuplarınıza teşekkür ederim. Cevaplarımı
beklerken bu kadar uzun süre sabır göstermek
zorunda kaldığınız için affınızı diliyorum. Ka-
yafa'nın tapınağındaki işimi kaybettiğimden
beri kalacak sabit bir yerim olmadığını bilin;
kuş gibi, yoksa sıçan gibi mi demeliyim, bir
evden diğerine konup duruyorum. Herkese
babamın evinde kaldığımı söylüyorum. Gök-
lerdeki Babamızın evinde kaldığıma göre bu
doğru sayılır, çok yakında oradaki yerimi alı-
rım belki! Fakat yeryüzünde koşuştururken,
pek de kusursuz olmayan düzenlemeler yap-
mam gerekiyor.*

*Mektuplarınızı benim için babam saklıyor,
onun da adı Malkus, ben de onları elimden
geldiğince sık gidip kendi ellerimle alıyorum.
Fakat biricik İsa'mızın ve onun göklerde-
ki babasının aksine, Malkus ile Malkus asla
uyumlu bir ikili değillerdi. Hatta şimdilerde
aramız daha da kötü, çünkü tapınaktaki işim-
den oldum, artık cüzdanıma nadiren bir akçe
giriyor, suratımın şekli bozuldu ve vücudum
havayı kirletiyor. Eve her dönüşümde, babam
yakınında kim varsa, ister uşaklar ister yoldan
geçen biri, bu benim oğlum olabilir mi diye
sorar yüksek sesle. Böyle bir evladım olması
kaderim mi benim? Bu türden şeyler söyler.
Onun eşiğinden içeri girip sizlerin bana gön-
derdiği mektupları almama ancak bu karşıla-
ma töreni tamamlandıktan sonra izin verilir,*

kardeşlerim. Ama bu kadar yeter. Artık bunlardan söz etmeyeceğim. Efendimize Şükürler Olsun!

Sevgili Azuva, son mektubunda bana, İsa'ya gönül vermemiş bir adam İsa'ya gönül vermiş bir kadını sevmek isterse ne yapmak gerektiğini sormuşsun. Taday ve Yakup ile yaptığım sohbetlerden aklımda kaldığı kadarıyla Kurtarıcımız bu konuya değinmemişti. Taday'a göre, İsa bir insanın Cennet krallığına ancak onun aracılığıyla girebileceğini defalarca kez belirtmişti. Fakat onlar, yani Taday ile Yakup, bu sözlerin, dünyada bırakın İsa ile karşılaşmayı, ondan bahsedildiğini dahi işitmemiş bütün iyi insanların hiçbir günah işlememelerine rağmen krallığa girmesinin yasaklandığı anlamına gelip gelmediğini Kurtarıcımız bizi bırakıp gidene dek sormamışlardı. Yakup öyle olması gerektiğine inanıyordu; ne de olsa İsa'nın dedikleri açıktı. Taday aynı fikirde değildi; gündelik dünyada dolaşırken Mesih'in genel niyetini araştırmamız için ısrar ederdi. O, yani İsa, erdemli yoksulları sık sık över, onları usulca gözleyerek öğretilerinde örnek gösterirdi. Taday özel bir günde tapınaktaki sadaka kutusuna sadece iki bakır para koyan dul bir kadın olduğunu, ama onun önündeki zengin kimselerin çok daha fazlasını verdiklerini hatırlıyordu. Bundan önceki mektubumda size bu hikâyeyi anlattığıma eminim; bu hastalığa yakalandığımdan beri hafızam eskisi gibi iyi değil. Vücudumun her

iki tarafından gelen iğrenç rahatsızlıklar arasında sorumluluklarımı yerine getiriyorum.

Ama dul kadının hikâyesine dönelim. Taday'a sorarsanız, kadının biriktiremediği paralardan fedakârlık etmesinin ötesinde bu öykünün hayranlık duyulacak büyük bir anlamı vardı. Bu dul kadının tapınaktan çıkmasına İsa'nın izin vermesi dikkatini çekmişti. Ne kadınla konuşmuştu ne de havarilerini peşine takmıştı. Kadın ondan tamamen habersiz yaşıyordu, İsa onu sevdiği için buna göz yummuştu. Taday'a göre bu, Mesih'ten bihaber olan erdemlilere lanet edilmediğinin kanıtıydı. Lanetliler sadece Mesih'i bilen ama onu hor görenlerdir. O, yani Taday, bir başka kanıt olarak Mesih'in çok yakında, mutlaka bizim sağlığımızda, zaferle ve takdirle geri geleceğine işaret ediyordu. Ancak sağlığımızda buna tanıklık etmemiz zor olduğu gibi, birkaç yüz kişiden fazlasını aydınlatacağımızı da umut edemeyiz. Bu da Cennet krallığının kapılarını sadece birkaç yüz kişiye açıp dünyadaki diğer binlerce kişiye kapatacağı anlamına mı geliyor?

Bu noktad, hatırladığım kadarıyla Taday ile Yakup seslerini yükselterek ve kaba el kol hareketleriyle tartışmaya başlardı.

Benim inandığım, Cennet krallığında nice saraylar, nice bahçeler, kapılar ve odalar olacaktır, bazılarında erdemli cahiller kalırken, hakikaten kurtarılmış olanlar Kurtarıcımızla birlikte iç tapınakta kalacaklardır. İsa'nın

çağrısını işitmiş ama onu reddetmiş olanların hariç tutulacağını söyleyen Taday'ın haklı olduğuna inanıyorum. Öyleyse sevgili Azuva, sana cevabım şudur ki, İsa'ya gönül vermiş bir kadının peşine İsa'ya gönül vermemiş bir âşık takılmışsa o kadın ağır bir görev üstlenmiş demektir. Çünk, adam bir süreliğine cahil kalsa da krallığa girebilir, ancak eğer senin Mesih'e tanıklık ettiğini duyar ve seninle alay ederse lanetlenecektir. Demek ki senin gerçekten sağlam bir ikna gücün olmalı, yoksa sadece onun öbür dünyadaki hayatını elinden almayı başarırısın.

Bununla birlikte, mektubu bana gönderdiğinden beri pek çok hafta geçtiğini anlıyorum. Hayat eylem ister, eylemler kışkırtıldığı anda süratle gelişir. Kadın ve erkek söz konusu olduğunda, mektubu yazdığın sırada henüz yapılmamış olan her neyse onun yapıldığını ve artık geri dönüşü olamayacağını düşünüyorum, ben de boş yere mürekkep harcamış oluyorum. Ama öyle bile olsa, sen bir soru sordun, ben de cevap verdim. Efendimize Şükürler Olsun!

Amma sıkıcı bir herif bu, diye düşündü Theo. Sıpına kadar sıkıcı.

Saat gece yarısı birdi, yeni apartmanındaydı. Alışkın olmadığı koltuğa yaslanarak, alışkın olmadığı masanın altına bacak bacak üstüne atıp Malkus'un çevrilmiş sözlerinin yer aldığı bilgisayar ekranına dikti gözlerini.

Parşömenin aslını masanın üzerine sermiş, kıvrılmasın diye de dört bir köşesine ağır kahve fincanları yerleştirmişti. Fincanlar boştu elbette. Yoksa, iki bin yıldır tertemiz kalmış parşömen tomarların, üzerlerine dökülen kahveyle okunmaz hale gelmesi yazık olurdu. Onları menteşeli pleksiglasların arasına sıkıştırmak en uygunu olurdu, fakat böyle bir malzemeyi ancak Enstitüde bulabilirdi, gelgelelim böyle bir görüntüleme kalıbını oradan gizlice çıkarmak, parşömenleri Irak'tan çıkarmaktan çok daha zor olurdu herhalde.

Theo burun kemerini sıktı, gözlerini sımsıkı yumdu. Her şeyi düşününce, gelişmelerin bu aşamasında, beklediği gibi sevinçten havalara uçmuyordu. Midesini kalitesiz pizza, Pepsi ve çikolata parçacıklı kurabiyelerle doldurmuştu. Baş zonkluyor, sırtı ağrıyordu. *25 Cool Jazz Classics* CD'sini bile unutmayan Meredith'in her nedense ona ait olduğunu hatırlatmayı ihmal ettiği ergonomik tasarım pahalı koltuğunu özlemişti. Ağzında pis bir tat vardı, Tek sebebi sözümona kolay yemek değildi, aynı gün içerisinde üniversite-deki amirleriyle yaptığı konuşmanın etkisinden kurtulamamıştı hâlâ. Irak'ta ölümle burun buruna gelmesinden hiç etkilenmemişlerdi; tek dertleri oraya gidip gelmesi için ödedikleri paraydı, karşılığında hiçbir şey elde etmemişti.

"Müze müdürü öldü yahu!" diye hatırlatmıştı onlara. "Caddeye saçıldı adam!"

"Biraz daha kalabilirdin," demişlerdi. "Musul'da. Başka bir müdür atanırdı. Pazarlığı o adamla yapardın..."

"Ya da kadınla," diye eklemişti diğer amiri. "Umut vadeden bir bağlantı kurulabilirdi oysa. Bunu... ah... bu kazayı takip eden kargaşada. Yeni müdür kararlı ve yetkin görünmek isteyebilirdi."

Theo kulaklarına inanamıyordu. Meredith daima onun soğuk ve hesapçı biri olduğundan şikâyet ederdi ya, bu herifleri görse küçük dilini yutardı herhalde! Uygarlığın emanetçileri! Katliam sahnesinin etrafında dolanan sırtlanlardan farksızdılar!

İyi ki parşömenlerden bahsetmemişti. Onları ilgilendirmezdi. Maddi güvenceye kavuşur kavuşmaz onlara değerli Enstitülerini nerelerine sokabileceklerini söyleyecekti.

Bu berbat apartman dairesinde arkasına yaslanınca, ucuz koltuğu dağılacak gibi çatırdadı. En kısa zamanda Meredith'in konduğu kaliteli koltuğun aynısından bir tane edinecekti. Canı ne isterse, alacaktı. Buna Alka-Seltzer da dahildi. Keşke şimdi hemen alabilseydi Alka-Seltzer'ı. Banyodaki ecza dolabı küçük bir şişe aseton dışında bomboştı, ev sahibesinin cömertliğinin bir işareti olmalıydı bu. Üstüne üstlük dairenin duvarları turuncuya boyanmıştı. Tanrı aşkına, kim duvarları turuncuya boyar? Japon uyuşturucu bağımlıları mı? Yarı profesyonel yeni dönem masözleri mi? Hollandalı moruk eşcinseller mi? Kiranın düşürülmesine şaşmamak gerekirdi. Bunun ne mikro-dalga fırının bozuk olmasıyla ne de kafasına göre akan veya akmayan duş başlığıyla ilgisi vardı. Tek sebebi bu lanet olası turuncu duvarlardı.

Derin bir nefes alıp aklını başına topla diye söylendi. Bir sigara yaktı, bir kıvılcımın uçup geleceğini ateşe vermemesi için çakmağı çakarken parşömen tomarlara sırtını dönmüştü. Mentolü içine çekip dumanı turuncu duvarlara üfledi, bir fırt daha çekti, bir daha üfledi. Zevk almadan, telaşla içiyordu sigarayı; sanki otobüs durağında bekliyordu da otobüs kalkmadan önce bu mereti bitirmek için yalnızca birkaç saniyesi vardı. Bitirince izmariti pizza artıklarından birine bastırıp mozzarella peynirine gömdü.

John Coltrane'in, çok değer verdiği *Stellar Regions* albümü bilgisayarın hoparlöründen duyuluyordu, bir köpeğin koku salarak hak iddia ettiği alanı işaretlemesinin işitsel bir karşılığıydı. Coltrane'in saksafonunu üflemediği bir ev, ev değildi. Ama şu anda *Stellar Regions* neredeyse işitilmeyecek kadar alçak bir sesle çalıyordu, çünkü öğleden sonra ellerinde kurabiyelerle çat kapı gelerek kendilerini tanıtan komşularını rahatsız etmekten çekiniyordu. *Sana kurabiye getiren insanların hayatını cehenneme çevirmezsin*, mesajı vermişlerdi adeta. Trane'in doğaçlama azgın saksafon ezgileri bilgisayarın soğutucu fanının vınlamasına karışınca biraz sinir bozucu bir ortam kaydına benzemişti.

Yatayım bari, diye düşündü. Ama sonra bu dairedeki yatağında bir gece geçirdiği ve bundan hiç hoşlanmadığı geldi aklına. Yana dönerken yatak gacırdıyordu. İçinde Meredith yoktu, çarşaf lar fazla yeniydi. Yatak odası daracıktı, tavan da bütün gece göz kırparcasına yanıp sönen kü-

çük bir kırmızı lamba vardı; güvenlik açısından zorunluydu. Yayıdığı ışıkla odada kapalı kalmış bir böceğe benziyordu; ayağa kalkıp vurası geliyordu insanın.

Konforsuz bir yatağı, tuhaf ışıkları ve turuncu duvarlar olan bu apartman dairesindeyken, çok yakında herhangi bir yerde, dilediği bir evi satın alabilecek paraya kavuşacağına inanması zordu. Ama inancını korumalıydı. O tomarların piramitlere eşit değerde tarihi eserler olduğunu aklından hiç çıkarmaması gerekiyordu. Öyle! Piramitler! İşte şurada, kahve fincanlarının ağırlığıyla duran eski çağların harikalarıydılar. Rodos Heykeli, Artemis Tapınağı, Babil'in Asma Bahçeleri. Hepsi yerle bir edilip mitleşmişti, oysa parşömen tomarlar... Tomarlar buradaydı, hem de onun elinin altında.

Ancak başkaları onların üstün değerini anlayana dek bu parşömen tomarlar, boş pizza kutusu ve doğru dürüst çalışmayan Walkman'le birlikte yalnızca bu dairenin içindeki eşyalardan biri olmaya mahkûmdular. Musul'daki müzenin zemininde onları ilk gördüğünde sevinçten havalara uçtuğu o baş döndürücü keşif anına ve gelecek yaşantısını aydınlatan o parlak ışığa gölge düşmüştü şimdi. İlk bakışta aşk uzun süreli olmaz. Parşömenleri görmüş ve almıştı; şimdi ne yapacaktı? Onları parlak bir geleceğe dönüştürmenin zorluğu sandığından daha alengirliydi.

Kuşkusuz milyonlarca insanın ilgisini çekecekti onun keşfi. Fakat parşömen tomarları milyonlarca kişiye satamazdı. Malkus'un sözlerinin

Aramiceden İngilizceye çevirisini *satabilirdi* sadece; kendinden şüphe ettiği nokta da buydu işte. Bunun tek sebebi Malkus'un yazdıklarının inanılmayacak kadar yavan olması değildi.

Tomarların tercümesi onların gizemini yok ediyor, gelişigüzel sözlerden pek farkları kalmıyordu. Bir görev üstlenmiş profesyonel bir dilbilimci olarak Theo da huysuzlanıyor, Aramice fiil köklerinin karşılıklarının yetersiz kalması ve Fiil-Özne-Nesne dizimini Özne-Fiil-Nesne olarak değiştirmek içine dert oluyordu. Muazzam eser, yani Dünyanın Sekizinci Harikası, taş envanterine indirgenene dek metni bağımsız sözcükler ve cümleciklere bölerek kafasında parçaladı. Sonra bu taşları plastik bir kaideye oturtulmuş bilgisayar ekranında dijital fontlarla yeniden bir araya getirdi. Ortaya çıkan sonuç, bilgisayarında bulunan hiçbir şeyden, eBay, CNN.com ile aynı evrenin icatlarından, e-posta kutusuna düşen ucuz Viagra ve penis büyütücü ürün önerilerinden farklı olmamıştı.

Masasına sabitlediği parşömene bir göz atarak antik kâğıdın üstündeki mürekkep işaretlerinin şaşırtıcı, heyecan verici, paha biçilmez olduklarını aklından çıkarmamaya çalıştı.

Gözüne ilk çarpan cümle şuydu: "*Ben de boş yere mürekkep harcamış oluyorum.*"

Doğru olabilir miydi? Hayır, olamazdı, olmalıydı.

Pekâlâ, demek ki Malkus sıkıcı biriydi. Ne olmuş yani? Bu herif, internette blog yazan, Missouri'nin Poopville kasabasında yaşayan orta

gelirli yobaz bir palavracı değildi. Hıristiyan edebiyatının bugüne dek sağlam kalmış en eski metninin yazarıydı! İsa'nın iki havarisini şahsen yanıyordu! Aziz Paulos'un henüz Tarsuslu Şaul adında zorba biri olduğu bir dönemde Hıristiyanlığın sıkı bir savunucusuydu, yasaları çiğneyen inançlı kimseleri hapisten kurtarırdı. Malkus dırdırcı ve değersiz biri olabilirdi, fakat Önemli biriydi, Ö büyük harf!

Theo kararlılığı pekişmiş bir halde kendini yenden görevine verdi.

Simdi sıra sevgili kardeşim Choreshe'in sorusuna geldi.

Theo alt dudağını ısırdı. "Choreshe" ismini "George" mu yapsaydı? Klavyedeki geri tuşuna hızla basarak yedi harfi sildi, oraya "George" yazdı. Sonra "George" yerine "Choreshe" yazdı. Bilgisayar ekranının sağ alt köşesindeki saat 01:27'yi gösteriyordu. Buz gibi yatak onu bekliyordu, iki yüz elli gramlık sertleşmiş salam ve Pepsi'ye yatırılmış mozzarella midesine oturmuştu. Meredith o dakikalarda bacaklarını çoktan doğa fotoğrafçısının boynuna dolamış olmalıydı.

Taday'ın gerçek adını soruyorsun. Aynı soruyu ben kendisine yönelttiğimde, Taday bana adının Taday olduğunu söylemişti. Bu nedenle adının Taday olduğunu söylemek zorundayım.

Theo yılgınlıkla bağırdı: "Canın cehenneme!"
Sonra yatağa girdi.

Ertesi sabah, kahvenin buharından hafif buğulanmış gözlük camlarının ardından uyuklu gözlerle bakarken aşağıdaki satırları çevirmeye koyuldu.

Öte yandan, güvenilir dostlar olarak aramızda kalsın ama, kanımca aynı soruyu bana değil, Taday'ın annesine sormanızı söylemem yanlış olmazdı, o da size adının Yahuda olduğunu söylerdi. Çünkü diğer Yahuda, diğer bir deyişle Hain, hareketleriyle bu isme leke sürmeden önce bu isimle çağırılırdı. Ayrıca, şansınız yaver gider de Kurtarıcımızın haşmetine tanıklık etmeye adanmış bir yolculuğa çıktığında Yahuda'yla, yani Taday'la şahsen karşılaşacak olursanız, size onu Taday olarak selamlamanızı, katiyen diğer adıyla hitap etmemenizi öneririm. Çünkü bu onun için gönül yarasıdır.

Bunu çok iyi anlıyorum. Ne de olsa iki Yahuda'yı da tanırım, aslında Hain Yahuda'ya para ödenirken ben de Kayafa'nın tapınağında bulunuyordum. Yahuda'nın o parayla ne kadar semirip tembelleştiğini görmek, Taday için olduğu kadar benim için de sinir bozucuydu.

Ama en acısı, Kurtarıcımıza kumpas kurulduğu sırada hemen orada bulunmak ve hiçbir endişeye kapılmadığımı bilmek. Paranın miktarını görünce kıskançlıktan başka bir şey his-

setmemiştim, görülecek hizmete karşılık epey fazla gelmişti bana.

Eski yaşantımın o son günlerinde, Golgota'da hazır beklerken gönlüm Kurtarıcımızın kanıyla yanıp arınmadan önce, böyle gönlü kara biriydim işte.

Malkus böyle biriydi.

SAYILAR

"İki yüz elli bin dolar, ister al, ister alma," diyor-du Baum, arkasındaki pencereden vuran güneş ışığı gözlük camlarında donuk halkalar halinde parlayana dek koltuğunda geriye yaslanırken. "Çeyrek milyondan söz ediyoruz."

Theo kaşlarını çattı. "Milyon" sözcüğü hava-da asılı kalmıştı, dikkat dağıtan bir yanılsamaydı bu. O tılsımlı yedinci haneden yoksun asıl rakam sadece binlerle ifade ediliyordu. Yazarlara ne kadar ön ödeme yapıldığına dair araştırmalarından çıkardığı sonuç bu değildi.

"Bu kitap yayımından sonraki ilk birkaç saat içinde bu kadar parayı kolaylıkla toplayabilir," diye itiraz etti. "Düpedüz salak olmam lâzım."

"Tam tersine," dedi Baum, hiç gocunmamıştı. "Eğer satışlar gerçekten tavan yaparsa büyük kazanırsın. Yarım günde, aldığın avans kadar paran olur, ondan sonra gelsin telifler."

"Öyle, ufacık telifler," derken Theo kızgın değil ama buruk bir sesle konuşmaya çabalıyordu. "Belki de yayın sözleşmelerinde görülmüş en dü-

şük, en geç ödenen ücret. O minicik payların ilk aldığı dolara nasıl ekleneceğini anlamak için cebir kursuna gitmem gerekecek galiba. Azıcık dürüst herhangi bir avukata ya da ajansa sorsam suratıma bakar, olacak şey değil dercesine başını iki yana sallardı."

Baum bir kere daha koltuğunda doğrularak babacan, acımasız bakışlarla gözünü Theo'ya dikti.

"Ama bunu zaten yaptılar, yapmadılar mı?" diye hırladı. "Azıcık dürüst olanlar, dürüst olanlar, belki pek dürüst olmayanlar da. Kimse seni temsil etmek istemiyor."

"Doğru değil bu," dedi Theo. Yüzünün kızardığını hissediyordu, kızarınca yüzündeki sıyrıklar kaşındı. Yaralar doğru düzgün kapanmamıştı; Meredith tarafından aşağılanmak üzere eve koşacağına onlara dikiş attırmalıydı. Bir daha küçük düşürülmeye asla göz yumamazdı. "Yalnızca iki ajansla görüştüm," dedi üstüne basa basa, "telefonlarıma cevap vermeyen diğer üçünü de sayarsak, hadi beş diyelim. Toplantı yaptığım ajanslardan biri, içeriğinde din olan hiçbir şeyle ilgilenmediğini söylemişti. Sinir bozucuydu, çünkü kadın bunu telefonda da söyleyebilirdi. Diğeri hevesli göründü. Çok hevesli."

"Ama sen burada tek başınasın."

"Ben... ben o heriften hoşlanmadım. Uyuşmadık. Bu nedenle bir yayınevinin kapısını çalsam ne olacağını görmek istedim. Diyeceğim şu ki, bu kitap inanılmaz ölçüde önemli; insanların okumaya ikna edilmeleri gerekmeyecek."

Baum usulca aynı fikirde olduğunu belirtti. "Tabii." Gözlüklerini çıkarıp kravatıyla camlarını silerken masa başından anlaşılmaz bakışlar atıyordu. Camın birine tam otuz saniye ayırmış, sonra diğerini silmeye geçmişti. Bu arada Elysium yayınevinin bulunduğu katta telefonlar çalışıyor, çalışanlar onlara cevap veriyordu. Baum'un masasındaki telefonun ışığı kesik kesik yanıp sönüyor, yutkunmakta zorlanan biri gibi arada bir çıkardığı klik sesi dışında ses çıkarmıyordu. Theo ofise şöyle bir göz attı, su soğutucusunun yanında duran birbirinin aynı ciltli kitapları, eski yayınların sergilendiği vitrini, Elysium'ın yegâne çoksatar kitabının afişlerini, Afrika heykelciklerini, duvarda asılı kapak tasarımlarını, açılmamış mukavva kutuları, uzak bir köşede, yazar dosyaları olduğu anlaşılan elyazması yığınınu taradı (bazılarının sarı zarfları bile açılmamıştı). Theo o dosyaların edebiyat içerdiklerini sanmıyordu. Okurlara sunulacak daha az zavallı bir şey olduklarını varsayıyordu.

"Seninki gibi bir kitap," diye başladı Baum, "bizim sektörde dillere düşer. Palavra sıkıyorum. Kapısını çaldığın yayınevleri Oxford University Press; Knopf; Harcourt; Grove Atlantic; Little, Brown; HarperCollins; Penguin . . . Belki daha kulağıma gelmeyen başkaları. Galiba ciro-su yüksek olan her yayıncıya gitmişsin. Şimdi de bana geldin."

"Akademik metinler alanında Elysium saygın bir yayınevi," dedi Theo.

"Doğru, doğru," diye onayladı Baum umursamazca. "Aynı zamanda -en azından iki yıl ön-

cesine kadar öyleydi— küçük bir balık, ilk üç giremez, büyük şölen çılgınlığı sona erdiğinde gözden kaçmış aşırarak birkaç lokma kalır umuyla sırtlanların civarında dolaşan minik bir serçe." Dili giderek sivrileşiyordu. Theo odasına girdiğinden beri ilk defa, ikinci el yayınlar satan bir kitapçının yumuşak huylu sahibi gibi davranmıyordu. "Derken, iki yıl önce yayıncıların kitap fuarları adını verdiği o katliam cümbüşlerinden birinde kan gövdeyi götürdüğü sırada, enikonu önemli kitaplar kapış kapış giderken bana kala kala sakatat ve toynak parçaları kaldığında, Norveçli bir ilkokul öğretmenin yazdığı ve iki dili yeterince bilmeyen birinin çevirdiği, çocuklarına aritmetik öğretmek için anne babaların onlarla oynayabilecekleri oyunlarla ilgili bir metin çıkmıştı karşıma. O küçük kitap, mutlaka bilirsin, Elysium'ın sürpriz çoksatar kitabı oldu. O kadar ki, o kitap fuarındaki diğer her kitabı, astronomik rakamlarla açık artırmaya çıkarılan bütün abartılı romanları, özel şoförle getirilen bütün elyazmalarını, düzeltiden altın yaldızlı pekiyi alanları geride bıraktı. El emeği küçücük İskandinav patikleri hepsinin üzerine basıp geçti. İşte şimdi, çocuklarını yatırırken onlara çarpım tablosu şarkısını söylemek isteyen kaygılı anne babalara bir haftada binlerce kopyasını satıyoruz."

Theo sesini kesmiş oturuyordu. Birisi içindekileri dökmeye can attığında, diyeceklerini söylemesine izin vermek en iyisiydi.

"Söylediklerim sana hınçlı biri olduğumu mu düşündürüyor, Theo? Pekâlâ, hınç dolu bir ada-

mım. Çok uzun yıllar sırtlanların etrafında dolaşan bir serçeydim. Talihimin yaver gitmesini bekleye bekleye yaşlandım. Çocuklar için aritmetik kitabı, saygın yazarlardan hiçbirini sıradaki başyapıtlarını Elysium'a getirmeye ikna etmez, bunun farkındayım. *Söyle Yedi Kere* beklenmedik bir başarı elde edecek ve bir sonraki Frankfurt Kitap Fuarında caz baleyle köpeğinize geometri öğreten kitaplar satmak isteyen ajanslar başıma üşüşecek."

"Benim yazdığım kitap köpeklerle geometri öğretmekle ilgili değil," diye hatırlatırcasına araya girdi Theo. "Tanrı aşkına, Sayın Baum, yeni Müjde bu! İsa'nın hayatına ve ölümüne dair önceden bilinmeyen, İsa'nın kendi dilinde, Aramice yazılmış bir anlatı. Doğrusunu isterseniz Aramice yazılmış *tek* Müjde: diğerleri Yunanca'dır. Üstelik Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'dan çok daha eski, hem de senelerce. Yayıncıların onu yayımlamak için neden kendilerini paralamadıklarını anlayamıyorum; kitapların yüzde 99,99'u önemli değildi, gerçekten, *pek* olmaz. Ama bu *önemli*."

Baum hüzünle gülümsedi. "Theo, durmadan kitap diyorsun. Bir numaralı engel bu. Ortada kitap yok. Bol aralıklı iri fontlarla dizilirse en fazla otuz sayfa olacak bir metinden söz ediyoruz. Bunu risale olarak bile basamayız. Dolayısıyla tek çözüm, senin o parşömenleri nasıl bulduğunu, Irak'tan nasıl çıkardığını anlatıp biraz Arami dilinin tarihi ve yapısına ilişkin ilginç olgularla, biraz da Toronto'ya geri döndüğünde sabah kahvaltısında ne yediğinle falan süslemek. İşin bu

kısmı Elysium için riskli olacak. Çünkü yazıp yazamayacağın konusunda en ufak bir fikrimiz yok. Bu da demek oluyor ki, sen nasıl bir sonuç çıkar-
dın bilmem ama, *Söyle Yedi Kere* bana göre hâlâ daha ilginç."

Theo, "Dilbilim dergilerine Aramice hakkında bir dizi makale yazmışlığım var," diye belirtti.

"Tabii o makalelerden aldığın ücret, yanıldığımı hiç sanmıyorum, aynı dergilerden birkaç bedava kopyaydı. 250.000 dolar değildi." Theo bir kere daha itiraz etme fırsatı bulamadan Baum ekledi: "İki numaralı engel: tomarlar muhtemelen çalıntı. Oxford University Press ile Penguin ve diğerleri bu suça ortak olmazlar, bunu sen de biliyorsun."

Theo bu hamleye hazırды. Savunmasını hazırlamıştı. "Ben hiç öyle düşünmüyorum; vicdanım rahat. Eğer ben ortaya çıkmadan önce o parşömenlerin kendilerinde olup olmadığını müzedekilere sorsaydın, 'Hangi parşömenler?' derlerdi. Bildikleri kadarıyla ellerinde hiç parşömen tomar yoktu. Müzenin envanterini incelemiştim, ellerindeki her bir heykel, sikke ve tableti savaş başlamadan önce sahiplenmişler. Parşömen tomarlar envanterde yer almıyordu. Bu nedenle onlar resmi olarak yoklar. Sokaktaki bir ağaçtan düşmüş veya kumsala vurmuş da olabilirler."

Baum bıkkınlıkla kafa sallıyordu. "Bu senaryolardan biri hukuki yönden tutardı, fakat bunların şimdi yaymaya başlamak için çok geç. Ortada bir belirsizlik var. Müzenin kendinde bulunduğu habersiz olduğu bir şeyi aldın. Olağan

koşullarda, Irak halkının kesinlikle elinde tutmak isteyeceği kadar değerli bir şey. Eğer bunu yayımlarsak, ne yapacakları sorusu kuşkusuz büyük bir soru işareti. Hiçbir şey yapmayabilirler. Bir bakıma... meşgul oldukları başka şeyler var ne de olsa. Irak halkının, onun sözcüsünün ve temsilcisinin, genel görüşü henüz belli değil. Ama bana sorarsan, Irak'ta birileri, günün birinde parşömen tomarların iadesini talep edecektir. Bizim kitap için sorun olmayabilir, o güne dek satacağımızı satmış oluruz zaten. Ama belki de sorun *olur*, Iraklı avukatın teki haksız kazanç elde ettiğimizi, tazminat ödememiz gerektiğini ileri sürebilir. Bilmiyorum. Belirsiz. Diğer yayıncıların işi o aşamaya getirmekte neden tereddüt ettiklerini gayet iyi anlıyorum. O noktaya gelince, ben de pişman olabilirim."

"Ya Eski Ahit?" Theo artık sesini iyice yükseltmişti; elinde değildi. "Dileyen herkes Kutsal Kitabı yayımlayabilir, yayımlayamaz mı? Ya da bir Dickens romanını, Mark Twain romanını, *Gulliver'in Seyahatleri*'ni, yüz seneden daha eski herhangi bir şeyi. Tamam, orijinal elyazmasının sahibi olan bir kimse veya bir kurum olabilir, fakat bu apayrı bir mesele. Metin de içeriğindeki sözcükler de telif kapsamı dışında. Kamu malı onlar."

"Bu da bizi üç numaralı engele getiriyor," diye karşılık verdi Baum. "Bizim Malkus'un ölümü, Dickens'tan çok daha eskilere gidiyor. Kitabımız piyasaya çıktığı zaman kapı gibi sağlam telif haklarını koruma yasası sadece *senin* yazdıklarının için geçerli olacak. Bağdat Havalimanında

bavuluna el koyabileceklerini düşündüğünde alnından boncuk boncuk terler aktığını heyecanla anlattığın kısımlar. Yüzüne kaç tane yara bandı yapıştırman gerektiğini anlattığın sözlerin. Vesaire vesaire. Telif hakkı bunların her kelimesini kutsal emanet gibi korur. Oysa Malkus'a ait kısım, kırk sekiz saat içinde ya da birinin kalkıp metni bir web sayfasına yazması ne kadar süreceyse o kadar süre içinde internete düşer."

"Hiç öyle değil. Benim çevirim girecek telif hakkı kapsamına."

"Tabii, tabii. Onlar da başka sözcüklerle yeniden yazarlar, birkaç yerinde sözcükleri değiştirirler. Bununla hiç uğraşmayabilirler de. İnternet kaygan bir zemin. Bir web sayfasını kapat, onun yerine yedi tane daha fışkırır. Aklıma gelince ülserim tutuyor. Yine de yayımlamak istiyorum. Kendini adamak de, ne dersen de." Baum gülümsedi. Dişleri takmaydı. Kendinin de dediği gibi yaşlı bir adamdı.

"Sözleşme hâlâ berbat," dedi Theo.

"Sözleşme berbat değil," karşılığı geldi Baum'dan. "Sözleşme sana çeyrek milyon dolar sağlıyor, bana da yarım milyon baş ağrısı. Lütfen unutma, Elysium akademik bir yayınevi ya da öyleydi. Akademik yayıncılıkta çoğu zaman çok az para el değiştirir. Yazarlar genellikle ön ödeme bile almaz. Elysium'da çoksatar kitaplarla uğraşmıyoruz, bizim alanımız... alanımız..." Baum koltuğundan fırlayıp en yakınındaki kitaplığa gitti, birkaç ince kitabı çekip aldı. Göz atması için Theo'nun önüne sıraladı, iskambil kâğıtlarını

açarcasına, bir, iki, üç, dört. *Gotik Çilekeş: Giovanni Piranesi'nin Mantık Dışı Eserleri* bunlardan biriydi. *Yarınlara Küçücük Göndermeler: İran'da Kadın Şairler ve Siyasal Baskılar, 1941-1988* de bir diğeri.

"Evet, ama benim kitabım bunlardan çok farklı bir alanda," diye açıkladı Theo. "Kalite açısından demiyorum, ilgisini çekecek insanların çokluğu açısından. Karşılaştırma bile kabul etmez. Bu kitabın satışları patlayacak."

Baum masasından uzaklaşarak *Söyle Yedi Kere* için hazırlanan, köpük banyosuna girmiş iki karton çocuğun zevkle onlara bakan anne ve babalarına baloncuklar yaparak sayılar üflediği bir afişin önünde dikildi. Baum'un yüzüne o uysal, hafif umutsuz ifade gelip oturmuştu yine, bir kere daha saf sahaf havasına bürünmüştü.

"Evet," diye mırıldandı. "Ben de patlamasından korkuyorum."

AĞZINDAN ÇIKAN HER SÖZ

Makyöz kız samur fırçayla Theo'nun alnına hafif hafif dokunuyordu. Fırçayı burnunda gezdiriyor, manikürlü tırnaklarının ucuyla kaşlarını düzeltiyordu. Neredeyse erotik bir sahneydi, hele kızın üstündeki açık yakalı bluz, dantelli pembe sutyenle giyinme odasında üzerine eğildiği düşünülünce.

"Peki, *senin* kitabın adı ne?" diye sordu kız.

"*Beşinci Müjde*," dedi. Çantasından çıkarıp kıza göstermek gibi çocukça bir isteğe kapılmıştı. Elysium kapak tasarımına büyük emek harcamıştı gerçekten: kalıp kesim, katlanır çifte kap, dışta fotoğraf sanatçısının gözüyle yeniden yaratılmış ve çarmıh şeklinde oyulmuş Golgota ile onun altında ikinci bir kapak olarak görünen Malkus'un eserinin yüksek çözünürlüklü görüntüsü. Özünde akademik yayıncı oldukları gerekçesiyle Baum'un yaptığı itirazlara ve *Söyle Yedi Kere* için hazırlanmış düşük bütçeli gösterişsiz kapağa rağmen, Elysium belli ki büyük bir süratle devler ligine girmişti. Başlık bile gümüş varak kabartmalıydı.

"Filmi çekilecek mi?" diye sordu makyöz.

"Hayır." (Tabii... Hollywood'un işlerini kim bilebilirdi?) "Kurmaca değil bu kitap, gerçek. Birtakım parşömenler buldum, birinci yüzyılda Malkus adında bir adamın yazdığı antik parşömenler. İsa'yla karşılaşmış. Daha doğrusu, tanışıyorlarmış."

"Vay be," dedi kız. Hiç de etkilenmiş görünmüyordu.

"Diğer dört Müjde'yi biliyorsun herhalde, Kut-sal Kitap'takileri? Matta, Markos, Luka ve Yuhanna.

Theo'nun çenesini pudralarken kızın gözleri yarı kapalıydı, "Elbette," dedi.

"Bunlardan ikisinin İsa'yla hiç karşılaşmadığı kesin, ama diğer ikisi karşılaşmışlar, yine de, öyle dememe izin verirsen, sahiden koşer olup olmadıklarını bilemeyiz."

Kız, "Yahudi'ye mi benziyorum?" diye sorarken tek kaşı havaya kalkıp kırışmıştı.

"Hayır. Matta ile Yuhanna'nın Müjdeleri gerçekten Matta ve Yuhanna tarafından mı yazıldı, bunu bilmiyoruz demek istedim. Bugüne kalmış en eski tarihli elyazmaları olaylar yaşandıktan uzun zaman sonra, muhtemelen kopyaların kopyalarının kopyasını çıkaran kişilerce yazılmış. Neyin kopyaları? Bilmiyoruz. Belki Matta ile Yuhanna kendi anılarını kâğıda dökmüşlerdi. Belki de elli yıl sonra başka birileri."

Bu sözleri mırıldanırken, konuşmasını kame-ralar önünde, yıldızlara her şeyi itiraf ettiren ünlü Barbara Kuhn'un karşısında değil de kuliste otur-

duğu bu makyaj sandalyesinde zamansız olarak gerçekleştirildiğini fark ederek rahatsız oldu. Ancak bu seksi kız, onun kafasındaki kasabalı tın tın kızı simgeliyordu, yani Theo'nun kazanmaya çalıştığı okur kitlesi. Kitap piyasaya çıktıktan sonraki ilk birkaç günün çok önemli olduğuna inandırmıştı Baum onu. *Beşinci Müjde* öyle anında parlayacak cinsten bir kitap değildi, sindirile sindirile anlaşılacaktı. Eşgüdümlü bir kampanyayla dünyanın hayal gücünü ateşlemesi gerekiyordu.

"Benim tomarlarım sahici," dedi Theo olabildiğince çekici bir edayla, ne de olsa kız o sırada burnuyla üst dudağının arasındaki çukura hafif hafif dokunuyordu. "Malkus hikâyesini kendi eliyle doğrudan parşömene yazmıştı. Üstelik Malkus *bizzat* oradaydı, deyim yerindeyse, Kut-sal Kitap vuku bulduğu sırada. İsa'ya hainlik edildiği sırada o da Getsemani bahçesindeydi. Kulağı kesilen de ta kendisiydi."

"Sahi mi?" Ufacık bir ilgi kıvılcımı. "Bunu bilmiyordum. Bu işte çalışırken her gün yeni bir şey öğreniyor insan. Dünkü programda başka bir adam vardı. Çocuk tacizleri konusunda dünyadaki en büyük uzman. Beyinde kötü cinsel ilişkiye dair anıların depolandığı bir yer olduğunu bulmuş. Beynin ön kısmında özel bir yer gibi, yanındaki çizimlerde tam yeri belirtilmişti, eğer o noktaya yeni bir ilaç şırınga edilirse, tacizden gördüğün bütün hasardan kurtulabiliyorsun. İşte dünyanın şimdi ihtiyacı olan şey *bu*."

"Aklma gelmişken," diye takıldı Theo bıkkınlıkla, "sence *gerçekten* bu kadar makyaj gerekiyor mu?"

"Merak etme," dedi kız gençlere özgü bir özgüvenle. "Sadece yansıyan ışıkların kötü etkisini kırmak için. Yoksa yağ tulumu gibi görünürsün."

Rezil kepaze olma ölçeğinde, *Barbara Kuhn'la Sohbet'e* çıkmak, son yıllarda Theo'nun katlandıklarından daha kötü, ama öncekilerden daha iyiydi. Kuhn kitabı okumuştı hiç olmazsa, her ne kadar incecik bir metin (Malkus'un kısımları dahil 126 sayfa) olsa bile pek çok tartışma programı sunucusunun başarabildiğinden çok daha fazlasını yapmıştı. Kuhn harika bir tanıtım yaptı; çok iyi ve çok kapsamlıydı, kendisine başka ekleyecek söz bırakmamıştı doğrusu. Öylesi bir tanıtımdan sonra gidilecek iki mantıklı yol vardı: Ya kameralara el sallayıp eğilerek hafifçe selam verecek ve kalkıp gidecekti ya da Malkus'un Müjde'sini derinlemesine tartışma fırsatı bulacaktı. İkisi de gündemde yoktu. Burası televizyon programıydı, karmaşıklık yanılışmasını dört dakikada tane tane aktarmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Neyse ki insaflıydılar, bant kaydı olacaktı, çiklet çiğneyen, alkışlayan seyirci güruhunun rezilliklerine yer olmayacaktı.

"Malkus havari sayılmazdı, yanılıyor muyum?" dedi Kuhn, yakından bakıldığında biraz kırışık görünen geniş göğsüne rağmen yüzü kulsursuz ve gizemli bir şekilde gergin duruyordu.

"Pekâlâ, evet ve hayır," dedi Theo. "İsa'nın izinden giden herkes havariydi, Malkus da kendine kesinlikle böyle der. İsa'nın seçtiği on iki havariden biri değildir. Ama zaten onların hiçbir-

ri Markos veya Luka değildiler. Malkus şahsen tanışmıştı İsa'yla. Çarmıha gerilişini görmüştü. Oradaydı."

Siyah gömlek ve krem rengi pantolon giymiş, tıknaz bir adam olan stüdyo yönetmeni yan taraftan araya giriyordu. "Güzel, iyi. Ama yanıt verirken, çok fazla 'evet ve hayır' dememeye çalışalım."

"Baştan almamız gerekir mi?"

"Hayır, bir 'evet ve hayır' sorun değil. Onu kaldırabiliriz. Ama bir daha yapmamaya çalış."

Barbara Kuhn, "Nerede kalmıştık, Sayın Grippin," diye devam ediyordu. Theo gözlerini kırptırdı. Takma adına henüz pek alışmamıştı; gazeteciler veya söyleşi programının sunucuları ona bu isimle her seslendiklerinde, içgüdüsel olarak ilk tepkisi omzunun üzerinde kime hitap ettiklerine bakmak oluyordu. Oysa Baum onu "Theo Griepenkerl" adının okurlar ve kitapçılar için problem doğuracağına ikna etmişti; arama motorunda ismin yanlış yazılması ya da hemen akla gelmemesi yüksek bir olasılıktı. "Grippin" hoş ve basit, öte yandan kalabalık piyasada öne çıkacak kadar ayırt edilebilir bir isimdi.

Theo alaycı bir dille sormuştu, "Yeni ortaya çıkarılmış Müjdelerle tıklım tıklım bir piyasa, ha?"

Baum omuz silkmişti. "İlle de öyle olsun diyorsan, Griepenkerl kalsın. Seçim senin."

Theo irkilerek dağılan dikkatini toplayıp *Barbara Kuhn'la Sohbet*'in stüdyo setinde, krem rengi kanepeye kurulmuş bedene yerleşmek için

kendini zorladı. Bu turneye özel satın aldığı bir ceketle birlikte şık spor bir kıyafet giymişti. Saçı yıkanıp taranmış, yüzündeki ufak tefek çizikler kozmetik boyaların altına saklanmıştı. Evde izleyenlerin fark edip hayran kalması için bakışlarına elinden geldiğince sevecen ve güvenilir bir parlaklık vermeye çalışıyordu.

"Theo deyin lütfen."

"Anlatsana, Theo," dedi Kuhn. "Malkus tam olarak hangi tarihsel dönemde yazıyordu?"

"Muhtemelen MS 38, MS 40 dolayları." Yönetmen kesin tarih söylemesini ister belki diye Theo bir an soluklandıktan sonra ekledi. "Yeni Ahit'teki ilk Müjdelerin yazılmış olduğu düşünülen tarihten en az otuz veya elli yıl önce, İsa'nın ölümünden birkaç yıl sonra. Aslında, İsa'yla karşılaştıktan hemen sonra Malkus, Kayafa için casusluk yapma işinden ayrılıp Hıristiyanlığı yaymaya başlar, birkaç yıl aralıksız bunu yaptıktan sonra galiba siroz veya karaciğer kanseri ya da onun gibi bir hastalığa yakalanır ve anılarını yazar."

Yönetmen yine araya girdi, "Çok pardon. Ama anlatım sırası burada pek iyi olmadı. Bu herif İsa'yla karşılaştıktan sonra edindiği uğraşın ardından hastalanıyor, fakat izleyiciler henüz İsa'yı görmediler bile. Eğer İsa'dan daha fazla bahsedebilirsek mükemmel olacak."

Theo, "Bence bırakalım Malkus konuşsun," diyerek işaretlediği yere kadar *Beşinci Müjde*'nin sayfalarını karıştırmaya koyuldu. "Önemli olan onun sözleri, benimkiler değil. Eğer sen..."

ah... siz izin verirseniz, İsa'nın Getsemani bahçesine girdiği ve Yahuda'nın ona ihanet ettiği kısmı okumak isterim."

Gözlerini metne dikmiş, zırh kaplı devasa bir yırtıcı misali sessizce ona yaklaşarak kayıt yapan en yakındaki kameradan ürkmüş görünmemeye çalışıyordu. "Malkus etrafta dolaşıp Yüce Rahip Kayafa için bilgi toplamakla meşguldü. Derken:

Böylece Yahuda işareti çakar çakmaz, askerler hücum ettiler. İşte ancak o zaman fark ettim, ben, yani bedenim, Romalı muhafızlarla İsa'nın takipçileri arasında kalmıştı. Kendime tehlikede olmadığımı söylüyordum, nasıl olsa beni Kayafa'nın hizmetkârı olarak tanıyorlardı. O sırada İsa'nın bir hizmetkârı, Efendimiz, izin verin şu çakalları göndereyim diye konuştu. Derken güçlü kuvvetli bir adamın omzuma yumruğunu vurduğunu düşünerek, bacaklarımı çarpıtacak bir hızla dizlerimin üstüne çöktüm. Halbuki sonradan bana anlatıldığına göre, bana kılıçla hücum etmişlerdi, sağ kulağım kopup kafamdan sarkmış, kadın takısı misali omzuma doğru sallanıyordu.

Sonra İsa öne atıldı, hizmetkârına daha fazlasını yapmamasını söyledi, İsa ayrıca, ben bundan çok daha kudretli bir ordunun lideriyim diye konuştu. Sence melekler taburunu benim için savaşmaya çağırırsam mı? Ama henüz vakit gelmedi.

Derken, ben kandan sersemleyince yüzükoyun yere kapaklandım, yüzüm kasıklarına çarptı, nazik elleriyle başımı alıp..."

"Pardon," dedi yönetmen. "Bir sorunumuz var. Kasık. Özellikle de kasık ve İsa. *Barbara Kuhn'la Sohbet* ana kanallardan birinde yayınlanır. Eşcinsel konulara dikkat etmemiz gerekir. Johnny Mathis olur. AIDS de tamam, mantıklı. Armani, Yves Saint Laurent... bunlardan söz et. Fakat İsa'yla eşcinsel seks..."

Theo gözlerini kırıştırtarak spotlara bakarken, "Burada cinsellik anlatılmadığından eminim," diye itiraz etti. "Kasık sadece... ah... bedenine ilgili bir bağlantı noktası, hepsi bu. Alt gövdenin bacaklarla... ah... birleştiği yer. Orasını 'lumbus' diye çevirmeliydim, ama o zaman gereksizce eski bir terim olacağını düşündüm. Bakın, ben çevirimde, özgün Aramice'yle insanların Kral James çevirisinden alışık olduğu Elizabeth dönemi dili ve İbranice'nin tuhaf denebilecek karışımının mantıklı doğrudanlığını ortak bir noktada buluşturmak..."

"Üstelik çok uzun," diye sözünü kesti yönetmen. "Hem de çok. Televizyonda bir kitaptan bu parçayı okumak sanatçıysan işe yarar, o kadar. O da ancak san-at-çıysan, yani." Yönetmenin abartılı el hareketinde, eşcinsel bir hava sezmişti Theo.

Barbara Kuhn, bütün profesyonel deneyimiyle stüdyonun havasının bozulduğunu görünce duruma el koydu.

"Biraz da *senden* söz edelim," diye mırıldadı. "Parşömenleri ilk gördüğünde neler hissettin?"

"Korktum," derken Theo sinirli bir tavırla pudralı alnını sildi. "Bir bomba daha patlar, ben de Musul'daki müzenin tuvaletlerinde molozlara gömülürüm diye korktum."

"İki bin sene daha bulunmamak üzere," diye ekledi Kuhn ruhsuz bir ifadeyle.

Theo kafa sallayarak doğruladı, budala biri gibi sırtıyordu, kadının bu rastlantıyı neşeli bir sohbe yönelendirmesi rahatlatmıştı onu. Ne var ki, aynı anda, onunla elli yıl birlikte yaşamadıkça asla tahmin edemeyeceği bir sebepten, kadının kendisini aşağılamış olabileceği dank etmişti kafasına.

"Parşömenleri tercüme etmen ne kadar sürdü?"

"Birkaç gün. Belki bir hafta."

"Sadece bir hafta?"

Kadının ses tonuna bakılırsa yanlış cevap vermişti. Geniş bir metin olmadığına değinmesi, kitabın incecik olduğu anlamına geleceği için kendini iyice batırmış olurdu. "Hızlıyımdır," dedi. "Aramicem de muhtemelen çoğu kimsenin Fransızcası kadar iyidir."

Yönetmen araya girdi. "Burayı keseceğiz. Sadece Kanada'da söylenir bu."

"Affedersin," dedi Theo.

"Kanada'da değiliz," diye ekledi yönetmen biraz hırçın bir edayla.

"Anlıyorum."

Bayan Kuhn üsteliyordu: "Parşömenlerin çevirisini bitirince ne hissettin, Theo?"

"Bir oh çektim... rahatladım. İyi bir iş çıkardığımı düşündüm."

"Sevinçten havalara uçmadın mı? Heyecanlanmadın mı yani?" Belli ki kadın onu izleyicilerin hoşuna gidecek bir şablona sokmaya çalışıyordu.

"Memnundum." Çekişmeli bir pazarlıkta son teklife benzemişti bu.

"A ha," dedi Barbara Kuhn, kendisini destekleyenlerle iletişim kurmak için yüzünü kameraya dönerek. "Bu Müjde'de meraklı okurları şaşırtacak olan, Malkus'un anlattığı olaylarla Kutsal Kitap'takiler arasındaki farklılık elbette. Örneğin, Getsemani bahçesindeyken İsa'nın Yahuda tarafından ihanete uğradığı sırada, havarilerden birinin kılıçla Malkus'un kulağını uçurduğu kısım..."

Theo emme basma tulumba misali kafa salıyordu. Bayan Kuhn'un bu kısacık özetinin anlamı, dikkatle prova ettiği, kameraların az önce kaydettiği dramatik okumanın çoktan unutulmaya mahkûm edildiği idi.

"Kutsal Kitap'ta," diye devam ediyordu Bayan Kuhn, "bilhassa, kendisi bir doktor olan Aziz Luka'nın Müjdesi'nde, İsa'nın elini uzatıp Malkus'un kulağını iyileştirdiği yazar. Oysa Malkus'un anlatımında kulak iyileşmez. Malkus eve döner, yarasını sargıyla kapatır, yara bu arada mikrop kapıp iltihaplanmıştır –en ince ayrıntısına dek anlatır bunu– ama sonunda kurur. Ömrünün geri kalanında o kulak işe yaramaz bir kıkırdak gibi başının yan tarafından sallanır."

"Ya da Malkus'un renkli bir dille ifade ettiği gibi, 'kadın takısı misali' diyebiliriz," diye ekledi Theo.

"Bir başka deyişle," dedi Bayan Kuhn üstele-yerek, "ortada mucize yok. Aziz Luka uydurmuş bunu. Yalan söylemiş. Sence Hristiyanlar bu ko-nuda ne düşünecekler?"

"Aa... bilmem, dilerim ilgilerin çeker."

Bayan Kuhn başını bir yana yatırdı, kamera-nın yakın çekim yapması için seçilmiş hafif ürkek bir şaşkınlık edasıydı.

"İzin verirsen sorabilir miyim, hangi dine ina-nıyorsun, Theo?"

"Hiçbirine."

Sunucu arkasına yaslanıp düşünceli bir poz takındı. "Hayal gücünü çalıştırmanı sağlarsam, eğer olsaydı... eğer inancın *olsaydı*, İsa'nın çar-mıhtaki son sözlerinin 'Tamamlandı' ya da "Ru-humu ellerine bırakıyorum' değil de 'Lütfen birisi işimi bitirsin, lütfen' olduğunu okuduğunda ne hissederdin?"

"Ah... şey, İsa'nın insaniyetine ve başına ge-lenlerin dehşetine ilişkin yeni bir farkındalık ka-zanmayı dilerdim."

"Sende böyle bir etkisi oldu mu, Theo?"

Theo klostrofobisiyle mücadele ederken kol-tuğuna gömüldü, yüzündeki makyajın altından boncuk boncuk terler süzülürken, türlü türlü mo-nitörlerle merceklerden kendine bakan kan ça-nağına dönmüş gözlerini görüyordu.

"Oldu," dedi sır verircesine.

YARGIÇLAR

Beşinci Müjde piyasaya çikalı resmen altı gün olmuştu. Theo şu anda sigaraların birini yakıp birini söndürdüğü Los Angeles'taki ruhsuz otel zincirlerinden birinin odasında yerfıstığı atıştırmakla meşguldü. Çıktığı kısa süreli ABD turnesinde bu geceyi burada geçirecekti; yerfıstıklarının odanın minibarında bulmuştu, yanında da çeşitli şekerleme ve atıştırmalıklar, alkollü içecekler.

"Saç ve tırnak bakımında rakipsiz fiyatlar" diyen ses, yatağın ayakucunda heyula gibi bir robot misali durmuş cır cır öten televizyondan geliyordu. Theo parmaklarını minik alüminyum poşete daldırıp bir fıstık daha aldı. Her birinin harika bir tadı vardı –az yağlı, tuzlu ama ipek gibi pürüzsüz– ama poşete çok az sayıda koymuşlardı. Fotoğrafta gösterilen yerfıstıklarının sayısı poşetin içindekilerden daha fazlaydı doğrusu. Alerjisi olanlar için yararlı bir mesaj da vardı. UYARI: KABUKLU YEMİŞ İÇERİR.

"... beş rahat mekânda," dedi televizyondaki ses, "sizi ağırlamak için bekliyoruz!"

Olacak şey değildi, hele gece yarısı.

Theo buzdolabının kapağını açıp kapadı. Ona refakat eden Elysium satış elemanları akşam dokuzda açık büfe bir Çin lokantasına götürmüşlerdi onu, dolayısıyla şimdi pisboğazlık etmesi yer-sizdi, çünkü normalde uyumuş olması gerekirdi. Oburluğunu fıstık poşetindekilerle sınırlayacak iradeyi göstermeliydi. Kabul et, ne krakere ihtiyacın var, ne sünger keklere ne de Snicker tadında süte. Neticede, bütün bu abur cubur otel faturasına eklenecek, günün birinde, bugünden itibaren haftalar veya aylar sonra Elysium'ın genel merkezindeki uyanık genç bir muhasebeci harcama listesini incelediğinde karşısına yarfıstıkları falan çıkacaktı. Hesap cetvelinin bir tarafına *Beşinci Müjde*'nin satılan kopyalarının sayısı, diğer tarafına da yazarın gece yarısı atıştırmalık krizlerinin sonucu yazılacaktı.

Banka hesabına yüz binlerce dolar yatmışken ufak rakamları dert etmek çılgınlıktı kuşkusuz. Ya fazladan harcadıklarını kendi ödemeliydi ya da otlakçılığın zevkine varma küstahlığını göstermeliydi. Gelgelelim, ikisini de bir türlü gözü kesmiyordu.

Beşinci Müjde'nin satışlarının nasıl gittiğini öğrenmeye can atıyordu. Ziyaret ettiği her şehirdeki satış temsilcileri, talebin fevkalade olduğuna onu inandırmışlardı. Kitabevi çalışanları da aynısını söylüyordu. Onun kitabının bir kopyası, kitapçı vitrinlerini dolduran seksi kriminologlar, ünlü futbolcular, sevilen uyuşturucu bağımlıları, komplo teorileri ve New Yorklu anokreksik bir

genç kızla onun hayali arkadaşı Kuki'yi anlatan edebi bir masal üzerinden katlanılmaz derecede dokunaklı bir dille yansıtılmış 11 Eylül'de yaşanan genel travma hakkındaki en yeni çöksatarların arasında kendine mutlaka bir yer buluyordu. Elysium'ın çocuklara aritmetik öğretme rehberi *Söyle Yedi Kere'nin* gittiği yoldan elbette. Satış emareleri harika görünüyordu.

Ne var ki Theo yeni kitaplarla filmlerin ve müzik CD'lerinin genellikle heyecan dalgasıyla tanıtıldığını, ama dalgalar geri çekildiğinde bunların çoğunun fos çıktığının farkındaydı. İndirimdekiler sepeti ve ucuz kitaplar rafı "kesin satış" yapacaklar ve Umut vaat edenlerle dolup taşardı. Theo'ya 250.000 dolar ödenmesinin saçma, babacan bir cömertlik olduğunu, kaybı halinde yayıncının buna canıgönülden katlanacağını düşünmesi için elinden geleni yapmıştı Baum. Theo onun yanıldığını, kurnaz moruğun voli vurduğunu kanıtlamak istiyordu.

Üstelik *Beşinci Müjde*, canı cehenneme, ilk kitabıydı Theo'nun, dünya genelinde nasıl karşılanacağını bilmeye can atması mazur görülebilirdi.

Ambalajını yırttığını hatırlamadığı Twinkie sünger keki mideye göndermek için, açtığını bile hatırlamadığı Seven-Up kutusundan bir yudum çekti. Yatağın başucundaki saatin dijital göstergesi 12:58'den 01:23'e ilerlemişti. Kötüydü bu. Yatağa yatar yatmaz dalsa bile uyumayı umut ettiği süre birden beş saate inivermişti. Sabah 6:30'da kalkıp San Diego'ya giden trene binmesi gerekiyordu.

“Siparişinizi şimdi verirsiniz, yanında bir de el yapımı gerçek sığır derisi kılıf veriyoruz!”

Theo reklamları susturmak için televizyonun uzaktan kumandasındaki düğmeye bastı. Ekran otelin verdiği hizmetlerin bir listesi çıkmıştı. Bunlardan biri de lobide 24 saat internet bağlantısıydı.

On dakika içinde kendini bir bilgisayarın karşısında buldu, loş ışıklarla aydınlatılmış oturma salonu, gözlerinden uyku akan genç üniformalı Hispanik çalışanların gözetimindeydi. Oradaki diğer tek konuk da müthiş bir hızla klavyede yazarken kulaklığının mikrofonuna durmadan bir şeyler mırıldandığı havalı bir cep telefonu olan Koreli bir işadamıydı. Her ne yapıyorsa yapsın, Amazon'daki kitap sayfalarına göz gezdirmedeği kesindi.

Theo kendi adını Amazon'un arama motoruna yazdığı anda karşısına şu çıkmıştı:

Robert Griepenkerl: Das Schicksal eines freien deutschen Schriftstellers (Cilt tipi belirsiz)

Yazar: *Ludwig Buttner*

Henüz okur yorumu yapılmamış. İlk yorumlayan siz olun.

Kızgın kızgın homurdanarak bu defa “Grippin” yazdı, şu çıktı:

**Beşinci Müjde: Malkus Ahdi,
Kayıp Havari (Ciltli)**

Yazar: *Theo Grippin*

Adının altında beş yıldız vardı, bunlardan yarısının içi altın rengine boyanmıştı. Elli dokuz Amazon müşterisi kimi kitabı beğenen, kimi beğenmeyen yorumlarıyla eşit bir şekilde ikiye bölünmüştü. Sadece elli dokuz kişinin kitabı satın aldığı anlamına mı geliyordu bu? Elbette hayır. Daha dün Fresno'daki Barnes & Noble kitabevinde düzenlenen tanıtım toplantısında yirmi kadar okurun, ellerinde *Beşinci Müjde*'yle kasaya yürüdüğünü kendi gözleriyle görmüştü.

Ürün detayları

Ciltli: 126 sayfa

Yayıncı: Elysium

Dili: İngilizce

ISBN-13: 978 00073 13266

Ürün boyutları: 23,5 x 15,5 x 1,8 cm

Amazon.com Satış Oranı: 74

Yetmiş dört gerçek olmayacak kadar yüksek bir oran gibi görünüyordu, özellikle de, diyelim ki 32.457 ile karşılaştırıldığında, fakat böyle rakamlar yanıltıcı olabilirdi. Bir tek şehirden gelen sipariş dalgası temelinde kitap satışları tavan yapmış görünebilirdi. Dün Fresno'nun yerel radyosu KFSR'de katıldığı programdan sonra dinleyicilerden belki on, on iki kadarı aynı anda Amazon'a girince siparişler bilgisayar beynine yoğun satış trafiğinin bir göstergesi olarak yansımış, dolayısıyla istatistikler kendi doğal dengelerine geri dönmeden önce kitabın satış oranı geçici bir süre yüksek seyrediyor havası vermişti.

Theo rakam oyunlarını aklından silmeye çalışıp ürün hakkındaki bilgileri okumaya geçti.

Klasik Aramice (İsa'nın konuştuğu dil) alanında önde gelen uzmanlardan Theo Grippin asrın arkeolojik keşfini yaptı: İsa'nın çarmıha gerilmesinden sadece birkaç yıl sonra yazılmış dokuz parşömen tomar. Kudüs Başrahibi Kayafa'nın eski hizmetkârı olan Malkus, İsa'yla şahsen tanışmasının ardından din değiştirerek tartışmalara yol açan yeni inanca kucak açar. Golgota'da İsa'nın göğe yükseldiğini ilk görenlerden biridir ve bebek kiliseyi kurdukları sırada havarilerin yanındadır. Grippin tomarların büyüleyici öyküsünü ve onları tercüme etmenin zorluklarını aktarıyor, ancak bu kitabın özü Malkus'un, tıpkı kâğıda döküldüğü zamanki –Batı dünyasındaki büyük dinin doğduğu MS birinci yüzyılda– gibi dürüst ve canlı anlatımına dayanıyor.

Bu kitabı alanlar şunları da satın aldılar:

The Jesus Dynasty: The Hidden History of Jesus, His Royal Family, and the Birth of Christianity, yazar: James D. Tabor \$10.88

Da Vinci Şifresi, yazar: Dan Brown \$7.99

Tarihteki En Büyük Sırrın Açığa Çıkışı: İsa Yazmaları, yazar: Michael Baigent \$10.85

The Lost Tomb of Jesus DVD \$19.99

Theo kendi çabalarına yapılan bu istenmedik eklemelere kaşlarını çatarak bakıyordu. Hayali

bilgiye, saçma sapanlıklara ve Miki Fare dininde yapılan bu paragöz laf ebeliklerine lanet okudu! Keşke iyi eğitilmiş kimselerin erişebileceği, böyle zırvaları kendiliğinden eleyecek, Amazon'a alternatif daha saygın bir site olsaydı. Kendini bir avuç pop bebesiyle sahneyi paylaşmak zorunda bırakılmış klasik orkestra şefine benzetti.

Ya yorumlar? Yorumlara bakalım...

Julia Argandona, Costa Mesa, California, (yaptığı bu yorumu "59 okurdan 17'si" "yararlı" bulmuştu):

Kitabı henüz okumadım, ama okumaya can atıyorum, o nedenle şimdiden yorum yapıyorum. Amazon'da bu kitabı okumayın diyen başkaları 100'lerce yıldır çocuklara cinsel tacizde bulunan Katolik dininin beyni yıkanmış maşalarıdır. Onlara gerek var mı? Bu kitabı SEVDİM bile.

Ah, Julia Argandona, ağzına sağlık! Körü körüne, koşulsuz destek: her yazarın ihtiyacı olan şey. Ancak... eğer okursa, kitabı okuduğu zaman seveceğinin bir garantisi yok. Yine de kitabı satın almış. Ya da almış mı? Yazdıkları satın aldığıının kesin kanıtı sayılmaz.

Kendini "gerçek avcısı" olarak tanımlayan, ABD Doğu Yakası'ndan biri şöyle demiş:

Daha önce yazılmış olsaydı, bu kitap sayesinde boşa para harcamazdım. Eğer ömrünüz boyunca Nasıralı (değil!) mucize yaratan (ya-

ratmayan!) marangoz (değil!) gerçekten kim-di (ya da değildi!) gibi sorular sorduysanız, satın alınacak en mükemmel kitap bu. Ama pişman olabilirsiniz, çünkü hakikat acıtır!

Sivri zekâlı bir okurdan daha iyi bir yorum isteye-mezdin, diye düşünödü Theo. Hoş, kitabın içe-riğinden daha güzel söz edebilirdi tabii. Bunu da Frank R. Felperin (Sonoma, California) adlı sıra-daki okurun yorumunda fazlasıyla bulacaktı:

İnce bir kitap olabilir ama önemi büyük. Çünkü burada Yeni Ahit'teki olayların belir-siz olmayan bir yazarın ilk ağızdan anlatımı yer alıyor. Yeni Ahit'teki en eski belgelerin, bir yazmana dikte edilmiş (ve muhtemelen onun tarafından biraz değıştirilmiş) Paulos'un mektupları olduğu genel kabul görür. Bunlar Yunanca yazılmışlardı, ayrıca Paulos'un İsa'y-la yaşadığı deneyim kesinlikle duygusaldı, çünkü onunla hiç tanışmamıştı. Tarih sırasına göre ardından, yüzyılın sonuna doğru tartış-malı bir ardışıklıkla Yuhanna'nın Müjdeleri ve İfşaatı (Vahiy) gelir. Bunların hiçbirisi öz-yaşamöyküsüne dayanmaz, üstelik epey çarpıtılıp düpedüz uydurma olduğuna dair çok kanıt bulunur. Malkus'un anılarında sıra dışı olan, İsa'nın çarmıha gerilmesinden sadece birkaç yıl sonra Malkus'un kendi elyazısıyla Aramice kaleme alınmış olması.

Hiç kuşkusuz, Theo Grippin bir dolandırıcı da olabilir, parşömenleri bulduğu iddiaları,

Baigent ve diğerlerinin çalışmalarından para kazananlarınkı kadar düzmecedir belki. Öte yandan Grippin bir araştırmacı ve kusursuz akademik geçmişiyle Arami dilinde uzman (ayrıntıları kitabın geniş ekinde yer alıyor), üstelik önceden işporta gazeteciliği yaptığını gösteren hiçbir belge yok. Dahası, önceden yayımlanan denemelerin başlıkları (örn. "Akhaemenid dönem sonrası Aramicede Bazı Aykırılıklar: Hellenizm karşıtlığı ve Yahudi Melezler") Grippin gibi sıkıcı bir entelektüelin Malkus'un anıları diye boşboğaz ve iğrenç bir masal uydurabileceği ihtimaline kuşkuyla yaklaşmamıza neden oluyor.

Bu anlatının çarpıcı içeriği arasında şunlar var:

1. Malkus, şaşkınlıktan aval aval bakakalan bazı havarilerinin yanında İsa'nın çarmıha gerilmesi sırasında orada hazır bulunur. İsa çırılçıplaktır, çarmının direğinden aşağı dışkı atmaktadır. Aynı zamanda İsa (elinde olmadan), izleyen diğer kimselere göre daha yakında duran Malkus'un üzerine işer. Böyle ayrıntılar pek çok Hristiyan açısından fazlasıyla rahatsız edici.

2. İsa'nın bedeni can verdikten sonra, ulu-orta idamlarda yapılageldiği üzere, günlerce çarmıhta sallanmaya bırakılır. Leş yiyici kuşlar (Grippin'in 17 satır tutan tartışmalı dipnotundan öğrendiğimiz kadarıyla Arami dilinde türleri tam belli değil!) gözlerini oyup bağırsaklarını didik didik ederler.

3. Aramatyalı Yusuf'tan da definden de söz edilmez. İsa'nın annesi (Miryam) ve beş altı kadın (Malkus'un onları iyi tanıdığı belli, ama 'Rebekah' ve 'Abişag' dışında adlarını vermez) daha, Golgota'da Malkus'la birlikte nöbetleşe beklerler. Nihayet Romalı askerler idam edilen adamları çarmıhlardan indirdiği ve İsa'nın cesedi "un çuvalı misali toprağa düştüğü" zaman bekleyenler, masraflarını Malkus'un karşıladığı basit bir gömme töreni düzenler.

4. Terimin yaygın anlamıyla Diriliş'e hiç değinilmez. Malkus ile İsa'nın diğer yandaşları onun, tıpkı idamından önceki gibi sağlığına kavuştuğu hayalini görür veya sanırlar. İsa konuşmaz, ama meramını hareketlerle anlatır, görenler ne dediği konusunda hararetle tartışmalar yaparlar. İsa'nın havarileri arasında hayallerin giderek sıklaştığı birkaç haftanın ardından bir toplantı yapılır. Malkus'un genellikle aklı başında, ayakları yere basan diye tanımlanan tavrı gitmiş, esrik, neredeyse şairane düşünen biri gelmiştir. Bu nedenle, gerçekte neler olup bittiği kesin olmamakla birlikte havariler toplantıdan sevinç ve özgüven içinde çıkarlar. Burada uyuşturucu kullandıkları iması var.

Bu ve daha başka ayrıntıların kurum olarak Hristiyanlık üzerinde son derece olumsuz etkileri olabilir. Malkus'un dinden kuşku duyan birinden çok din değiştiren biri olması, onun tanıklığını sadece daha sakıncalı yapar.

Öte yandan Grippin'in, Aramice tutkusu dışında bize onun saiklerine dair hiçbir somut ipucu vermeyen uzun önsöz ve sonsözleri kitabın masum bir bilirkşi havası kazanmasını sağlar.

Batı dünyasının en güçlü dininin sorunlu evriminde bundan sonra neler olacağını görmek isteyen herkese gerekli bir okuma.

Görünüşe göre elli dokuz okurdan yirmi üçü Frank Felperin'in yorumunu "yararlı" bulmuştu, Frank'in katlandığı zahmete bakılırsa azdı bile. Ancak Theo bir bakışta, *Beşinci Müjde*'nin genel olarak hayranlık uyandırmadığını görebiliyordu:

Bu kitabı satın almadım, böylece yazarı benden bir kuruş dahi kazanmayacak. Mahallemdeki kitapçada iki gün boyunca okuyup bitirdim. Malkus'un müjdesi adı verilen bu kitap, inancımızı sarsmak için Müslümanlarca üretilmiş tam bir çarpıtmaca. Daha önce de denenmişti. Olmayacağını ne zaman öğrenecekler?

Duluth, Georgia'dan K. Stefaniuk böyle demişti. Aynı şekilde "Toeldo" şehrinden (herhalde Toledo, Ohio) Boyd Benes de önemsemez bir tutum sergilemişti:

Paranızı boşa harcamayın, bu kitap tam bir hayal kırıklığı. İşin özü ortadaki otzu sayfakta; gerisi İsa'nın konuştuğu fazr edilen

Aramice hakkında bildiklerini anlattığı akademik şov. Grippen bu malzemeyi roman yazarına falan verseydi de orataya iyi bir şey çıksaydı bari, ama o doğrudan kendi vermedi terci etmiş, belki bunun için kimileri ona hayranlık duyabilir. Ama Malkius denen herif o kadar enteresan değil. Kulağı kesilip çarmıh sahensine şahit olduktan sonrası boş. Bu da sayfa 50'de. Bence Grippen tommarları bulduğu yere geri gitsin ve bir kitap için gerekli daha sıkı malzemeler eşalesin. Ama bunu yaparsa, bu kitabı olması gerektiği hale getirmek yerine ikincisini yazacaktır. Ben bu yazarların kafasının nasıl çalıştığını bilirim.

Kendini "Kutsal Metin dilbilimcisi" olarak tanıtan Wisconsin'den Arnold P. Lynch, yorumunun başına "GİZLİ TUZAKLAR" yazmış. Ne *Beşinci Müjde*'nin özetini vermeye zahmet etmiş ne metinde anlatılan olaylardan herhangi birine değinmeye yeltenmiş, dosdoğru kendi eleştirisine geçmişti:

Antik belgelerde sıkça gördüğümüz gibi, araçlarla çevirmenlerin burnunu sokması anlamı çarpıtır. "Müjde" sözcüğü, birinci yüzyıl bağlamında hiçbir yeri olmayan ortaçağ terimi olarak tehlike çanlarını çaldırıyor. Olumlu yanından bakarsak, Yeşua'nın bedensel varlığının son günlerinde yaşanan koşulların içyüzünü çok iyi anlatmıştır, ancak

tahmin ettiğiniz gibi Yeşua'ya, başından sonuna dek yanlış isimle İsa denir, babasından da usturuplu bir dille Yahveh demek yerine sınır bozucu bir biçimde Tanrı ya Efendimiz diye söz edilir. Bu da Theo Grippin'in, Kral James yandaşlarının hemen hemen aynısı, Şeytanın maşası olduğunu göstermektedir. (Kitabın ISBN numarasına bakın: 1+3+2 66 = 666). Havarî Paulos (sözleri sansürlenmeden/üstü örtülmeden önce) şöyle demişti: "Her kim Yahveh ismini zikrederse, kurtulacaktır." Kral James uyarlamasını (uydurmasını) okursanız, Yahveh adını görmezsiniz, görmediğiniz bir şeyi de dile getirmez, dolayısıyla kurtarılamazsınız. Zekice! Sonuç olarak, bu kitabı bilgi edinmek için okuyun ama kapanlardan ve gizli tuzaklardan sakının. Her yerinde Şeytanın eli var.

Spanish Fork, Utah'tan yazan Geraldine Des Barres ise belgeyi Mormon yaklaşımıyla ele aldığını düşündürüyor Theo'ya, fakat yalnızca şöyle demiş:

Bu kitabı okumaya önyargıya kapılmadan ve oldukça ilgiyle başladım. Theo Grippen'in Irak'a gidişini ve bombalanmasını anlatan birinci kısım gayet iyi. Ama ortasında gelince, ülserli rahip gibi bir herifle birlikte sıkıcı oldu. Kitabı bıraktım, bir daha da elime almadım. Sonuna kadar okusaydım, belki daha iyi bulurdum. Yazarlar genellikle kitabın sonunda

büyük bir doruğa çıkma beklentisi uyandırmaya çalışırlar, ancak bu Theo Grippen'in ilk kitabı, dolayısıyla kim bilir. Belki Dan Brown bu kitaba dayanan bir roman yazar, işte o çok ses getirecektir.

Charles "Kitap Kurdu" Volman, "JOYCE ADAMIM!" gibi esrarengiz bir başlık altında şunları eklemiştir:

Theo Grippin'in iddiası, İsa'nın çarmıhını gözüyle görmüş birinin anlatımını keşfettiği yönünde. O tanığın olayı tasfir etmesine bakılırsa, İsa'nın sağ kalması mümkün değil, %100 yüz ölmüş. Bu da kitabın %100 kocaman bir balon olduğunun kanıtı. (Yok, kocaman değil aslında, sadece 120 sayfa) İsa'nın SAĞ KALDIĞI yüzlerce yıldır içrek çevrelerde yaygın bir bilgidir ve en nihayet Donovan Joyce tarafından *The Jesus Scroll* (New American Library, 1972, ne yazık ki baskısı tükenmiş) kitabında şüpeye yer bırakmayacak şekilde belgelenmiştir. JOYCE ADAMIM! Grippin'e gelince, o sadece İsa'yla ilgili hikâyelerin mevcut başarısından menfaat elde etmeye çalışıyor. Ne zaman bunun gibi bir kitap piyasaya çıksa gerçek hakikatlerin bütün inandırıcılığının kaybolma telikesi doğar. Diyeceğim, sırada ne var, İsa aslında bir kadındı, Norveç'e gidip vikinmklere katıldı mı? Bırakın bu işleri.

Cincinnati'den Stephanie Geitner daha felsefi bir duruş sergilemiş ve Theo'nun çabasına epey tepeden bakmakla birlikte iki yıldızı esirgememiş:

Bunu yazan adam, iki bin yıldır saklı kalmış bir şeyi bulduğunu sanıyor. Gerçekte, hiçbir şey bulunmuş değildir ya da Tanrı istemedikçe bulunmaz. Tanrı sözü ne kaybolur ne de tesadüfen kazıp çıkarılabilir. Kutsal Kitap'ta muhafaza edilmiş anlatılar, çarmıha gerildiği günden bugüne 2000 yıl boyunca kendi sözcüsü olsunlar diye bizzat İsa tarafından seçilmiştir. O günden beri bulunmuş herhangi bir belge, ister Ölü Deniz Yazmaları olsun, ister sözümona Yahuda'nın Müjdesi veya Malkus'un Müjdesi, bunların su yüzüne çıkmasının sebebi, Tanrı'nın o anda bir maksadı olmasıdır. *Beşinci Müjde*'nin maksadını bilmiyorum, ama Tanrı'nın denetiminde olduğu kesin, Theo Grippin inansa da inanmasa da Efendimizin bir aracısı. Bırakın aldığı her nefesi, yazdığı her söz parmaklarını klavyede hareket ettirmesine veya kalem tutmasına izin veren Yüce Zekâ sayesinde mümkün oluyor. Hristiyanlar, bu adamın kitabından korkmayın. Açığa çıkması gereken her şey açığa çıkıyor burada, gizli kalması gerekenler de gizli kalıyor.

"Kırvasan ve kahveniz hazır, bayım."

Bu sözler üçüncü keredir söyleniyordu, fakat Theo kendine seslenildiğini ancak o anda fark etmişti. Barın arkasındaki çekici kadın vaktin geç

olmasından ötürü sesini yükseltmiyordu, ama hafiften bozuk çalması Theo'yu daldığı düşlerden koparmıştı.

"Ha... teşekkürler, bir saniye, geliyorum," dedi. Sadece bir yorum daha okumak istiyordu. Bu kadar sevimsiz ve tatmin edicilikten uzak da olsa bir bakıma bağımlılık yapmıştı.

Nereli olduğunu belirtmeyen Tessa Bawden'ın görüşü kısa ve tatlı dilliydi:

Mr. Grippin, kitabını okumadan önce lanetlenmekten kurtulmuş ve Efendimize sadık bir insandım. İsa beni bebek gibi kollarında tutar sayıyordum. Şimdi yolumu yitirdim, tek başıma kaldım. İsa'nın da tıpkı benim gibi olduğunu, deriyle kaplı bir kemik ve bağırsak yığınının daha fazlası olmadığını anlayabiliyorum. Hepimiz daha fazlası olmasını diledik, o dileklerin üstüne cennet düşü kurduk; oysa kalp durunca, düş de sona eriyor. Hristiyan olarak ömrüm boyunca ateistlerle pek çok tartışmam oldu, Hristiyanlık karşıtı nice kitaplar okudum ama inancım gücünden bir şey kaybetmedi. İsa'ya çok sevmiş zavallı Malkus'un ve de görebildiğim kadarıyla herhangi gizli bir planı olmayan senin, hayatımdaki ışığı söndüren insanlar olmanız gülünç. Aslında hiç gülünç değil. Kitabını dünyanın önüne koymadan önce benim gibilerin durumunu düşünmeye hiç vakit ayırdın mı? Ayırmadığına bahse girerim. Paranın ve başarının sana getireceği her şeyin keyfini çıkar, Mr. Grippin. Sağ ol, ya.

YÜREĞİN DİLEKLERİNDEN ÖTE GEÇTİLER

"Günaydın," dedi kapının ardındaki ses. "Oda servisi."

Theo yanında yatan Jennifer'a bir bakış attı, belki başını sallayarak kapının açılmasını onaylamaz ya da giysilerini yerden almak için yan döner diye. Jennifer ağır ağır kafa sallıyordu. Mahremiyet adına yaptığı tek şey çarşafı çekip çıplak memelerini örtmek oldu.

"Gel."

Otel çalışanı da kadındı. Daha dün öğleden sonra otelin lobisinde yanına gelip kendini samimi bir şekilde tanıtarak onunla tokalaşmış bir içim su sarışınla aynı yatakta yatan koca yazarı görünce kılı kıpırdamadı.

"Taze sıkılmış iki portakal suyu, iki kahve, kızarmış ekmeğin üstünde omlet, kızarmış ekmeğin üstünde göz yumurta, yabanmersinli iki kek, iki kısa mesaj ve ... şey ... John Coltrane CD albümü."

Doğruydı. Bütün bu sayılanlar gümüş tepside duruyordu.

Theo kahvaltıyı sipariş etmişti, ama CD'yi isteyen o değildi. Odanın yarısı kadar mesafeden bile albümün kapağını tanımıştı. Şaşırmıştı, Jennifer'a döndü, açıklama bekliyordu.

"Kredi kartlarının tılsımı," diye mırıldandı kadın afacan bir gülümsemeyle. "Tabii kuryelerin de."

Yataktan çıkmadan kahvaltılarını ederken balkonun penceresinden süzülen güneşin zevkini çıkarıyorlardı.

Jennifer'ın dizüstü bilgisayarının içindeki hoparlörden epey güçlü, temiz bir sesle Coltrane'in *Stellar Regions* albümü yükseliyordu. Arada bir kayıttan kaynaklanan teklemeler olsa da cihazın yarı soyut özelliği dikkate alındığında, Theo'nun keyfini bozacak bir şey değildi.

"Benim yanımdayken dikkat etsen iyi olur," diyordu Jennifer kabarık karman çorman olmuş kâkülünün altında gözlerini kırıştıtırırken. "Aklından geçeni söylediğin anda onu hemen gerçekleştirebilirim."

"Fark ettim," dedi Theo. Oda ne kadar geniş de olsa seks kokuyordu, yatağın yan tarafında yere atılmış iki buruşuk kondom vardı, biri dün gecedен, diğeri bu sabahtan. Kondomları da Jennifer getirmişti.

"Ne kadar düşüncelisin."

"Ah, ben de bayılırım bu albüme," diye karşılık verdi Jennifer. "Bir kere daha *fena halde* dinlemek geldi içimden."

Yağlı parmaklarını çarşafa silip albümün kabinini eline aldı. Digipak'tı, dolayısıyla kahvesini

yudumlarken içinde açıp okuyabileceği minyatür bir kitapçık vardı. Coltrane, her zamanki gibi tiril tiril mor takım elbisesiyle gölgeli ışıkların derinliklerinden bakarken saksafonunu üflemeye hazır duruyordu.

"Hâlâ bir numarasın," dedi Jennifer.

Kime söylüyordu, Coltrane'e mı ona mı, bilemedi Theo.

"*New York Times* listesinde," diye ekledi Jennifer. "İki haftadır liste başı."

"Nereden biliyorsun?"

"CD'yi sipariş ederken e-postaları gözden geçirdim."

"Benim dikkatimi çekmedi. Göz açıp kapayınca kadar yaptın herhalde."

"Öyle. Elim çabuktur." Sakin bir tavırla söylemişti, sanki işinin bir parçası da buydu.

Theo otelin önbürosundaki çalışanların kahvaltı tepsisine bıraktığı mesajları okuyordu. Hepsi edebiyat ajanslarından gelmişti. İçlerinden biri teklifini yapmadan önce onu modern Aramice denilebilecek bir dilde selamlıyordu: *Şlama 'loxun!* Bu denemesi için kadının hakkını teslim etmeliydi. Adı Zarah Obatunde olan bu kadın müthiş genç olduğu izlenimi uyandırıyor.

"Müthiş genç biri galiba, değil mi?" diye belirtti Jennifer. Gözleri başka yerdeydi, Bayan Obatunde'den gelen mesajı okumayı nasıl başardığını anlayamamıştı Theo.

"Evet," dedi.

"Buna benzer çok mesaj gelecek sana."

Theo diğer mesajı okuyordu, bu turne sırasın-

da aralıklarla üç kere daha yazmış bu kişi Martin F. Salati adında bir edebiyat ajanıydı.

"Bu adam bir bakıma sapık takipçim sayılır."

"Tanırım onu," dedi Jennifer. "Marty Salati. İyidir. İşinde ustadır."

"Bir ajansa ihtiyacım olabilir."

"Biraz geç kaldın." Jennifer ince uzun elini, karşısındakini kutsayan bir papaz misali havaya kaldırıp indirdi.

Bir dakika sonra kadının, sözleşme imzalama hareketi yaptığı dank etti Theo'nun kafasına.

Jennifer devam ediyordu, "Her neyse, pek önemi yok. Çok iyi iş çıkardın, Theo. Bana kalırsa, bu kitabın sana ne yaptığını sen henüz kavramamışsın. Sen çok az yazarın görüp göreceği bir seviyeye çıktın. Sen..." bir an ne diyeceğini bilemedi, "epey yukarılara tırmandın." Jennifer kollarını tavana kaldırmıştı. Sarındığı çarşaf yine memelerinden aşağı kayıyordu.

Theo ekmeğin son lokmasıyla yumurtanın sarısını sıyırdı. Coltrane'in saksafonuyla Rashied Ali'nin davulu balayı süitinde koştururken, duvarlarda, tavanda, perdelerin altında peş peşe birbirlerini kovalıyor, sonra Baltimore'un nemli havasına karıştıkları balkona süzülüyorlardı.

Theo sevmişti Baltimore'u. Çok tehlikeli bir yer olmalıydı ama olsun, hoştu. Özellikle de Harborfront Oteli. 1970'lere kadar içinde sıçan kaynayan bir muz deposuyken, sonradan lüks konaklamanın ısıltılı kalesine dönüşmüştü. Çalışanların burnu havada değildi; herkes çok nazik, çok cana yakın davranıyordu ona. Pekâlâ, çatlak

temizlik görevlisi Filipina hariç herkes. Kadın daha dün kırk İngilizcesiyle gözyaşları içinde paspasını sallayarak azarlamıştı onu. Bu yüzden işini kaybetmiş olmasaydı bari. Bir kitaptan hoşlanmamak suç sayılmamalıydı, üstelik *Beşinci Müjde* iki haftadır çoksatarlar listesinde başı çekiyordu, Theo bağışlayıcı olmayı kaldırabilirdi.

"Philadelphia trenine ne zaman bineceğim?" diye sordu Jennifer'a.

Jennifer hiç düşünmeden yanıtladı, "On iki otuz beşte. Ama istersen değiştirip üç uçağıyla gidebiliriz. Borders kitabevindeki programın akşam sekiz buçukta."

"Şehirde biraz dolaşmak güzel olur diye düşünmüştüm."

"Canın ne istiyorsa buraya getirtebilirim."

"Sağ ol, ama ben biraz yürüyüş yapıp bacaklarımı açmak istiyorum."

Kadının eli çarşafın altından Theo'nun kalçasına doğru uzandı. "Bak, bunda gayet iyisin."

Stellar Regions albümü adını aldığı parçaya gelmiş ama dijital hıçkırığı tutmuştu. Coltrane'in alto saksafonu yaylın ateş edercesine bir süre aynı notayı üfleyip durdu, sonra parçaya devam etti.

"Buradaki kesintiye bayılırım," dedi Jennifer. "Enfes."

"Evet, fakat Alice Coltrane öldüğüne göre albümün adını değiştirseler iyi olmaz mı, ne dersin?" Kadını bu yolla sınıdığına kendi de inanamıyordu; Meredith'in gözlerini belerteceği türden bir soruydu bu. Ne var ki son birkaç

haftadır yaşam koşulları öyle muazzam bir değişim geçirmişti ki başına konan talih kuşuna pek güvenmiyordu. Jennifer talih kuşundan çıkan son piyangoydu. Sen kalk, son gittiğin şehirde Elysium'daki en yeni temsilcinle tanış hem de öyle yazarlara eşlik eden alışıldık tiplerden veya dünyadan habersiz sıradan biri de değil, Kıdemli Editör, dahası güzel ve akıllı, caz seviyor, birkaç saat içinde seninle yatağa giriyor. Üstüne üstlük, John Coltrane'in kaynağı tartışmalı *Stellar Regions* albümünü iyi bilnesi, yeme de yanında yat dedirtecek cinsten.

"Bilmem," yanıtı geldi Jennifer'dan. "Adı 'Stellar Regions' ya da 'Venus' olsa ne değişir? Yaşasaydı, John ne ad koyardı kim bilir?"

"Bahse girerim 'Venus' derdi. Belki albümü çıkarmazdı bile."

"Öyleyse Alice'e teşekkür etmeliyiz," dedi Jennifer. "Albümü o çıkardı, sen bayıldın, ben bayıldım, demek ki herkes mutlu, haksız mıyım?"

"Hmmm. Yaylı çalgıların tekrar tekrar kaydedilmesinden pek emin olamadım." (Doğru değildi, yaylı kısımlar hep hoş gelmişti Theo'ya. Şimdi neden şeytanın avukatlığına soyunuyordu acaba?) "Parçanın her yerine yaylılarla Hint enstrümanları yerleştirildiği kısımlarda ilk kayıta sadece dört kişiler... Bilmem."

"John ile Alice ortaktı," diye hatırlattı Jennifer. "Aşkta ve sanatta. Başından sonuna kadar John ona tam destek verdi."

Theo kendini yastığa bıraktı. Kadınla tartışma isteği kalmamıştı, belki de Jennifer sınavı geç-

mişti. "Öyle. Bence en iyi çözüm, CD'nin kapsamını genişletip üstünde oynanmamış kayıtları da albüme eklemek olurdu, sürpriz parçalar gibi. O zaman herkes kendi kararını kendi verebilirdi."

"Elbette. Çoklu seçenek. Her zaman iyidir."

Theo yataktan çıkıp jakuziye doğru yürüdü, bir an düşündükten sonra duş kabinine girdi, kapısını çekerek suyu açtı.

Akan sıcak su tam ihtiyacı olan şeydi. Yüzünü birkaç dakika suya tuttu. Otelin konuklara ikramı şampuan poşetini yırtarak içindekileri saçına boşaltırken, hep olduğu gibi köpüklü parmaklarının altında kelliği hissetti. Kıllı karnını köpükle ovuştururken, her zamanki gibi yaşam tarzı dergilerinde "baklava" diye söz edilen kaslardan yoksun olduğunu fark etti. Sıradan kusurları olan sıradan bir erkekti o. Jennifer bir alfa kadınıydı, çıplakken vücudu giysili halinden çok daha biçimli, çok daha mükemmeldi. Listede bir numaraya çıkan çoksatar kitap kazandırmıştı bunu ona. Paranın yanında bir armağandı.

"Uçakla gitmeye gerek yok," diyordu birkaç dakika sonra kurulanırken. "Sadece kısa bir yürüyüş yapmak istiyorum. Yarım saat falan. Biraz güneş yüzü göreyim, sokaklardaki insanlara bakayım. Öğlen hazır olurum trene binmeye."

O duştayken kadın zamanı iyi kullanmıştı. Saçını güzelce düzeltmiş, dudağına ruj sürmüştü, altında daracık boru gibi bir etek, üstünde tiril tiril beyaz bir bluz ve güderi ceket vardı. Dizüstü bilgisayarının ekranında yeni gelen e-postalar parlıyordu, *Stellar Regions* albümü sona ermişti.

"Seninle geleceğim," diye belirtti Jennifer.

"Hiç gerek yok, gerçekten."

"Beni mahrum etme, lütfen. Senden hoşlanıyorum, ama işimi de seviyorum, işim de Philadelphia'daki programını sağ salim atlatmanı sağlamak."

Theo külodunu beline çekiyordu, belini saran şambrel benzeri çıkıntıdan utanmıştı.

"Aklım almıyor," diye konuştu. "Gün geçtikçe okurların önüne çıkmam giderek önemini kaybetmiyor mu? Yani, kitap büyük bir patlama yaptı. Duymayan kalmadı, duymayanlar da ben ne yaparsam yapayım bir gün öğrenecekler. Öyleyse... farz edelim ki, benim tarzım değil ama, Baltimore'da bir bara girip zil zurna sarhoş olmuştum, Philadelphia'daki okuma etkinliğini kaçırmışım. Ne değiştirdi?"

Jennifer sokulup o minicik lezzetli dudaklarıyla yanağına bir öpücük kondurdu.

"Böbürlenmeyi abartma, aşkım," diye şakıdı.

Theo külah dondurmasını yalaya yalaya Baltimore limanında dolaşıyordu. Jennifer da yanı başında, elindeki plastik torbada onun satın aldığılarını (annesine doğum günü armağanı olarak göndermeyi düşündüğü, kentin tarihinden fotoğrafların yer aldığı parlak ciltli bir kitap; Rahsaan Roland Kirk'ün birkaç CD albümü; bir gömlek) taşıyordu. Torba kadının narin bileklerine ağır gelmişti; yürürken ikide birde el değiştiriyor, iş arkadaşlarından gelen aramalara cevap verirken cep telefonunu bir kulağından öbürüne götürüyordu.

O gün gökyüzü pırıl pırıldı. Çocuklu aileler sokaklara dökülmüştü, sadece çarşıya değil, suya da çıkmışlardı: Disneyland'in deniz yılanlarına benzeyen botlarda bir ileri bir geri neşeyle keyif çatıyorlardı. İskelede tek kişilik bir gösteri vardı, adam hem akordeon çalan hem trompet üfleyen hem de dizlerine bağlı zilleri birbirine vuran bir orkestraydı adeta. Yakındaki bir çöp kutusunun altında gördüğü telaşlı hareketler Theo'nun dikkatini çekti, bir ördekle yavrusu kanatları iç içe geçmiş bir halde birbirlerine sokulmuşlardı.

"Vay canına," dedi. "Bunlar sahici."

"Sen ne bekliyordun?"

"Ne bileyim, bunca itiş kakış arasında yaşamayı başarıyorlar, baksana. Korkup kaçarlarsanırısın."

Jennifer, "Sağlam gerekçeleri olduğuna eminim," dedikten sonra tıkabasa dolmuş çöp kutusunun içindekilerden bazıları onun sözlerini desteklercesine kendiliğinden yere düştü: birkaç dolar değerinde ıvır zıvır.

"Vay canına," diye yineledi Theo. Jennifer tarafından çekiştirilerek oradan uzaklaşırken bile ördekler hâlâ orada mı diye dönüp arkasına bakmaya devam ediyordu.

"Madem yetiştiremiyorlar, biz de başka yerle anlaşıalım bence," dedi Jennifer. Telefonda biriyle konuşuyordu. "7/24 çalışan başka dağıtımcılar var. FedEx kargo uçaklarını kullanmak pahasına müşteri memnuniyeti güvencesi vereceklerdir. Öyleyse bu palyaçoların kamyonları trafiğe takıldı diye omzumuzda ağlamalarına neden izin ve-

relim? Yani diyorum ki, burada konumuz *kitaplar*, çelik borulardan söz etmiyoruz."

Theo dondurmasını bitirdi. Çikolata dudaklarına bulaşmıştı. Hâlâ konuşan Jennifer cep telefonunu çenesiyle omzunun arasına sıkıştırıp ceketinin cebinden küçük bir şey çıkardı. Theo paketi yırtınca, ilk bakışta kondom paketi gibi görünen o şeyin ıslak mendil olduğunu gördü.

"Baum mu?" diyordu Jennifer konuştuğu kişiye. "Baum'u dert etme. Şeker gibidir, ama biraz..." Jennifer elini Theo'ya uzatıp yanağına bulaşmış çikolatalı dondurmayı silmesine yardım etti. "İpler artık Baum'un... eee... elinden kaçıyor. Kendi de farkında; sır değil. Nasıl desem? Ocean anlaşması iyice etkisini gösterince anlayacaksın, bu konularda ...eee... danışmak gerekmeyecek artık. Bu sana?.. Güzel. Güzel. Her zaman. Ben bunun için buradayım.'

Jennifer ile Theo birkaç dakika sonra East Pratt Caddesindeki rıhtımda durmuş, Barnes & Noble'ın dev mağazalarından birine dönüştürülmüş muazzam elektrik santrali binasına hayran hayran bakıyorlardı. Dün gece Theo'nun programı vardı orada, hava kararmıştı, taksiden iner inmez hemen binanın içine koşturmuştu Jennifer onu. Dev melek balıklarının yüzdüğü şahane akvaryumla, bacalardan bazılarını nasıl zekice kitap rafı olarak kullandıkları dikkatini çekmişti, fakat zihni sadece bazı ayrıntılara açıktı; program gereği yapacaklarıyla meşguldü. Doğuştan bir gösteri adamı değildi, bu da yüksek sesle okumayı daha sıkıntılı kılıyordu, özellikle de okurlar Mal-

kus'a tepkilerini iç çekerek, homurdanarak ve feryat figan ederek göstermeye yeltendiklerinde. Soru-cevap ve imza kısmından sonra duygusal açıdan öyle bitkin düşmüştü ki, Jennifer'dan bir anca önce onu otele götürmesini istemişti.

Bugün elektrik santralinden bozma dev kitapçıya uzaktan bakarken, bu çarpıcı mimarlık harikasının değerini anlıyordu. Elektrik üretmekten daha ulu bir amaç için inşa edilmemiş olmakla birlikte bina katedrale özgü bir heybete sahipti. Mağazanın içindeki bir Hard Rock Café şubesi- nin tanıtımı için asılmış devasa fallik gitar, çan kulesi misali masmavi göğe doğru yükseliyordu.

"Affedersin," diye bir ses geldi alt taraftan. "Theo Grippin, değil mi?"

Başını eğip baktı. Tekerlekli sandalyede siyahi bir kadın ona gülümsüyordu. Şişman ve çirkindi, giydiği cart sarı eşofman takımla birlikte ayaklarındaki koyun derisi botlar bacaklarını daha da kısa göstermişti. Gözleri de parlak bal rengiydi.

"Dün akşam orada okuma yaptın," derken başını oynatarak Barnes & Noble'ı işaret etti.

"Doğru," dedi Theo. "Orada mıydınız, hanımefendi? Sizi görmedim."

"Orada değildim. Olmak istedim, ama tekerlekli sandalyedeyim ve bununla o binaya girmek çok zor." Son sözcüğü "o" harfini iyice uzatarak söylemişti, alt tabakadan gelen Amerikalılar çoğu zaman böyle konuşurdu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Theo.

Jennifer da girdi lafa, "Size bir yardımımız dokunabilir mi, hanımefendi?"

"Kitabını okuyorum, Bay Grippin," diye devam etti siyahi kadın, gözlerini Theo'dan ayırmadan. "Beşinci Müjde'yi."

"Öyle mi? Teşekkürler."

"Bana teşekkür etmen gereksiz, Bay Grippin. Okumamı Tanrı istedi. Çok ilginçti."

"Ah... öyle düşünmenize memnun oldum."

"Eğer bir imzanı alabilirsem çok sevinirim. İmzalar için özel bir defterim var."

"Ah... seve seve."

Kadın küt parmaklarını poliester giysilerinin ceplerine daldırıp karıştırmaya koyuldu. Theo içgüdüsel olarak ona doğru eğildi, imza defteri ortaya çıktığında görevini yerine getirmeye hazırdı.

Fakat kadın defter yerine bir tabanca çıkardı. Tabanca kadınla Theo'nun arasına girivermişti, öyle güçlü ve ürkütücüydü ki tetiği çoktan çekilmiş bile olabilirdi. Kadın gri metal namluyu kaldırmış, Theo'nun alnına tutuyordu.

"Günah işledin, Bay Grippin," diyordu hüzünden çok öfkeyle. "Dooruca Ceenneme gidiyorsun."

Theo'nun gözleri karardı; kalbi beynine kan pompalamak için hızla ve gümbür gümbür çarpıyordu. *Hazır değilim* demek geliyordu içinden, fakat konuşmaya vakit yoktu.

"İndirin onu, hanımefendi." Jennifer'ın sesi boşlukta cınlıyordu.

Theo iki ayak üstünde sallanıyordu, siyahi kadının yüzü gözünün önüne geri geldi. İkisinin arasına ikinci bir tabanca girmişti. Biri göğsüne tutulmuştu, ama titriyordu. Diğeri siyahi kadının

yüzüne doğrultulmuş, namlusunun ucu burun kemiğine değerken göz çukuruna bastırıyordu. Bu tabancayı narin bir el tutuyordu; tetiği saran bakımlı bir parmaktı, ince bileği silahı sabitlemişti.

"Kaldırın onu, hanımefendi," dedi Jennifer.

Siyahi kadın söyleneni yaptı.

"Şimdi yayan."

Siyahi kadın Theo'ya son bir bakış attı, nefret okunan gözleri yakıcıydı. Derken, sessizce, ellerini sandalyenin tekerleklerine vurarak sert bir manevra yaptı ve uzaklaştı. Tekerlekleri rıhtım boyunca gıcır gıcır ötüyordu.

Theo dizlerinin üstüne çöktü, birkaç kere öksürdükten sonra Pepsi ve çikolatalı dondurma karışımı bir şeyler püskürttü. Sırtında Jennifer'ın elini hissediyordu.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye inledi.

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi Jennifer.

Theo başını kaldırıp ona baktı. Kadın dehşet verici derecede sakindi.

"Ben... sanırım ben, silahlara alışık değilim."

"Burası Maryland. Herkeste bir tane bulunur."

Jennifer silahını çoktan koymuştu sakladığı yere. Üzerini sıkıca saran kıyafetinde demir küleşinin çıkıntı yapmadan saklanabileceği bir delik olduğunu hayal bile edemiyordu, ama vardı besbelli.

Ürperdi, yine öğürdü. Eğlence olarak milyon kere gördüğün bir aletle tehdit edilmenin insanın iç organlarına böyle bir etki yapması olacak şey değildi. Filmlerde, ateş edilen kahramanlar hep

harekete geçer, merniler yakalanacak veya görmezden gelinecek tenis topuymuş gibi kimi çevik hareketlerle zıplar, kimi kımıldamadan dururdu. Theo karnı deşilmiş gibi hissediyordu. Göğsünü kaplayan kusmuk, kan gibi geliyordu ona. Yalapşalap sildi.

Jennifer, "Hey," diye seslendi, onun satın aldığıklarının durduğu torbayı sallayarak. "İyi ki kendine bir gömlek almışsın."

Utançla başını öne eğdi. Kadının soğukkanlılığı hiç mi hiç rahatlatıcı gelmiyordu; aksine onu daha kötü hissettiriyordu. Kadın dizlerinin üstüne çökmüş hıçkırırken ya da histeri nöbetleri geçirirken, kadını teselli eden veya kendine gelsin diye yüzüne bir tokat atan Theo olmalıydı oysa.

"Hiçbir şey senin gözünü yıldırmaz mı?"

"Yıldırır elbette," dedi Jennifer. "Alt tarafı bir insanım. Ama hepimizin kendini göstermesi gerekmez mi?" Bir elini saçına götürürken gerginliğe verdiği tepki denebilecek hafif ürkek bir tavır sergiledi, ama aynı anda kol saatine çabucak göz atmayı da başarmıştı. "İkimiz de çok geçirdik. Hadi otele gidelim, bunu birlikte atlatalım."

Theo kafa salladı. Fakat bu kabul demek değil, sadece istemsiz bir hareketti. Jennifer'la bir otel odasında baş başa olmak istemiyordu. Bir daha asla. Bir an önce Baltimore'dan çekip gitmeye can atıyordu, kötü insanlarla dolu kötü bir yerdi burası. Bir trenin boş bir kompartımanında olmak, saatlerce, günlerce, hatta haftalarca

sürecek ama Philadelphia'ya hiç varmayacak harikulâde yavaş bir yolculuk boyunca pencereden bulanık görünen manzarayı seyretmek istiyordu.

"Bak ne diyeceğim," dedi Jennifer. "Seni bir an önce otele götürelim. Bir telefon edeyim, sonra kendini uçakta bil."

KALABALIKLAR

John F. Kennedy Gelen Yolcular kapısından onu otoparka doğru götüren Tomoko Steinberg, "Jennifer sana iyi bakmıştır umarım," diyordu. Ufak tefek, Japon bir kadındı, 1980'leri simgeleyen şıklık karşıtı tişörtünde FRANKIE SAY: RELAX yazıyordu. Üstüne dört beden büyüktü, elbise görevi görüyordu, beyaz pamuklu dokuması altındaki nakışlı kırmızı külotlu çorapla hoş bir zıtlık oluşturmıştu. Baldırını kaplayan çizmeleri bembeyazdı, fakat yıllardır gece gündüz ayağından hiç çıkmamış gibi esneyip kırışmıştı. Ellisine merdiven dayamış olmasına rağmen yirmi beşinde gösteriyordu; Theo dün arama motoruna girip baktığında çıkan sonuçlardan, kadının ünlü bir heykeltıraşın dul eşi olduğunu öğrenmişti.

"Evet, lütfen," diye karşılık verdi Theo. "Yani evet, teşekkür ederim."

Kadının yanı sıra havalimanının bekleme salonu boyunca sendelerken yorgun bir kahkaha patlattı. Doğrusu, yorgun demek bile yetersiz kalıyordu.

"Çok yorgunsun, değil mi?" dedi kadın, önlerindeki bagaj arabalarını hızla iten Brezilyalı turist grubundan Theo'yu usulca uzaklaştırırken.

"Bir hafta deliksiz uyuyabilirim."

"Bir gece iyi uyusan yeterli olacaktır. Söz veriyorum, rahat bir yatakta yatacaksın."

"Ya, Philadelphia'daki kâbus otelden Jennifer bahsetti demek?"

Philly'deki konaklama lüks, prestijli bir otelin ikinci katında, ana caddeye bakan bir odadaydı. Penceresinin aşağısında küçük bir protestocu grup toplanmış, ona Hristiyan ilahileri okuyup küfürler ediyorlardı. Jennifer'ın cinsel tatlarla dikkatini dağıtma çabaları işe yaramamıştı, Theo kitabevine gitmek üzere otelden dışarı sıvışırken perişan bir haldeydi. Otele geri döndüğündeyse Jennifer birdenbire Baltimore'a giden gece uçağına binmesi gerektiğini ("Bir işim çıktı") duyurmuştu, belki Boston'da yetişirdi ona. Boşalmış minyatür içki şişeleri saçılmış yatakta tek başına yatmak, kendi dumanına bakarak protestocuları dinlemek zorunda kalmıştı. O dindar insanlar susmak nedir bilmiyorlardı.

"Kâbus otel mi?" diye sordu Tomoko Steinberg şaşkın şaşkın.

"Öyle... eee... biraz gürültülüydü."

"Benim yazarlarım New York'a geldiklerinde otelde kalmazlar. Bizim evde kalırlar."

"Bizim ev" derken herhalde eski Steinberg stüdyosundan söz ediyordu, Elysium'la birleşmenin eşiğinde olan Ocean Group multimedya şirketinin Manhattan bürosuna dönüştürülmüştü.

"Sorun çıkarmak istemem."

Kadın kıkır kıkır gülerken altın dişi ortaya çıkmıştı. "Bu dediğinin komik olduğunu kabul et," dedi. "Koşulları düşünürsek."

Steinberg konutu her ne kadar Manhattan'ın aşırı pahalı bir kesiminde yer alsa da Theo'nun beklediğinden daha küçük, daha moderndi. Heather adlı cana yakın genç asistan onları kapıda karşıladı, o kadar sakınmaz bir rahatlık sergiliyordu ki elektronik sensörler, devasa çelik kilit ve üç katlı kalın cam, insana korkutucu ya da engelleyici değil, binanın sakinlerinin dalga geçmeyi öğrendiği tuhaf acayiplikler gibiydi.

Gök mavisine boyanıp avangart hatıralarla döşenmiş mütevazı boyutlardaki açık plan ofisin yer aldığı zemin katta, büyük bölümü ince bilgisayarlarla tarayıcı ve yazıcıların etrafında dönen uyumlu bir faaliyettir gidiyordu. Film Yapımcılarının Sinematek salonunda küçük bir seyirci grubuna elektronik org çalan genç Philip Glass'in siyah-beyaz kumlu afişine pencerenin yanında başköşe ayrılmış; pencerelerdeki parmaklıkların gölgesi poster üzerinde düzgün bir desen oluşturmuştu. Telefonların lambaları durmadan yanıp sönüyor ama çoğuna cevap verilmiyordu; gençlerin fısıltılı konuşmalarının müzikal keşmekeşi ağır basıyordu.

Tomoko asansöre binmesini işaret ederken omzunun üzerinden seslendi: "Kahve gibi bir şeyler getirin. Lütfen."

Theo ünlü Bill Steinberg'ün sık sık kendini bıraktığı, sigara yanıkları ve reçine lekelerine

rağmen elden çıkarılmamış kanepeye iyice gömülürken, "Bunu atlatabilir miyim bilmiyorum," diye homurdandı.

"Neyi atlatacaksın?"

"Bu geceyi."

"İyi olacak," dedi Tomoko. Berberi halısına diz çöküp rulo yaptığı bir dergiyle Pomeranya cinsi köpeğine sataşıyordu. "Yarın sabah uyandığında hepsi tarih olup gidecek. Boston'dan önce iki gün ara var."

Theo devam etti. "Kendi kendime her zaman bunun eğlenceli olduğunu düşünürdüm. Ta ki o gün silahla tehdit edilene kadar."

Tomoko, "Feci," diyerek pofurdadı. "Yok, sahiden üzüldüm. Korkunç bir şey yaşamış olmasın."

"Gittiğim her okumada, sanki dinleyiciler arasındaki çatlak insanların sayısı giderek artıyor."

Bayan Steinberg şimdi de dirsekleriyle dizlerinin üstünde, köpeğe kaş göz ediyordu. "Yani, çığır açan bir kitap *bu*," dedi çıkardığı sevecen sesler arasında. "Yazarken sen de farkındaydın herhalde."

Theo bu açıdan onun yüzündeki ifadeyi göremiyordu, tek gördüğü kadının külotlu çorabının ağ yeriye. Deli gibi etrafına bakındı, paranoya nöbetini savmaya çalışıyordu. Burada hiçbir şey ona zarar veremezdi; bir zamanlar büyük sanat eserlerinin yapıldığı sıcacık bir yerde, iyi huylu, zeki, destek verici insanların arasındaydı. Bir elinde mükemmel damıtılmış filtre kahve fincanı, diğerinde kurabiye vardı. Duvarlara yetenekli

gençlerin yaptığı ilgi çekici ekspresyonist tablolar, el oyması birkaç Afrika heykelciği, Japon süsleri asılmıştı. Pomeranya köpeği sevimli ve uslu ydu. Her şey sakın ve huzur vericiydi.

"Çılgın insanları sokağa döken kısımlar, Malkus'un yazdıkları," dedi. "Onlardan ben sorumlu değilim."

Kadın köpeğin ödülü almasına izin verip Theo'ya bakmak için arkasına döndü. "Fazla alçakgönüllüsün. Malkus muhteşem. Müthiş bir hikâye."

Bir suskunluk oldu. Tipp-Ex adı verilmiş Pomeranya köpeği minik başını dürülü dergiye yaslayıp gözlerini yumdu.

"Malkus'u ben uydurmadım," dedi Theo itiraz ederek. "Gerçek biri."

"Tamamen öyle bir izlenim uyandırıyor," diye açıkladı Tomoko Steinberg hayranlıkla.

"Anlamıyorsun. Ben ciddiylim. O parşömen tomarları gerçekten buldum. Hepsini Aramiceden İngilizceye çevirdim, gerçekten. Malkus, İsa, çarmıh... hepsi hakikat."

Kadın gözünü ona dikmiş bakıyordu, dudakları şaşkınlıktan hafifçe aralanmıştı. "Vay be," dedi şirketinin yaptığı yatırımın saklı değeri kafasına dank ederken. "Bu daha da iyi."

Aralarında uygunsuz olabilecek, hatta çirkin sayılabilecek bir sahnenin yaşanması, bir bakıma halıya saçılan cam kırıklarını el birliğiyle derhal toplama zorunluluğuyla önlenmişti. Kahve fincanını en yakın duvara fırlatmış ama fincan içki dolabına çarpmıştı. Ortalığı temizlemesi için

Ocean çalışanlarından birini yukarıya çağırmayı ikisi de istemezdi. Böylece, tek kelime etmeden, dizlerinin üstünde santim santim usulca ilerleyerek keskin kırıkları parmak uçlarıyla alıp boş buz kovaasına atmaya koyuldular. Çatı katında onların yavaş, düzenli soluklarıyla Tipp-Ex'in hızlı soluk alıp verişleri ve metal kovaya çarpan camın tıkrıtısından başka çıt çıkmadı bir süre.

Büyük kırıklar az sonra toplanmıştı, ama Berberi halısının iplerinde absürd derecede çok sayıda cam kıymıkları hâlâ inat ediyordu. Theo ile Tomoko parmaklarını kesmemeye dikkat etmeliydiler. *Ettiler* de. Gösterdikleri özen sonucunda aralarında bir yakınlık doğmuştu; bu bir anlamda onları birbirlerine bağladı.

Theo özür diledi.

"Lafını bile etme. Daha kötüsünü gördüm. İnan bana, ne yaparsan yap, daha kötülerini gördüm."

"Diğer yazarlardan mı?"

"Evet. Bir de kocamdan. Aziz Bill Steinberg, Tanrı'nın plastik sanatlara armağanı. Eleştirmenler onun heykelleri yontmak yerine, daha çok onlara saldırdığını söylerdi; öyleydi sahiden, ama saldırıya uğrayan tek şey kil değildi."

"Sağ ol, bunu duymak çok iyi geldi."

Tomoko anlayışla gülümsedi. "Hadi artık önümüzdeki on saatlik süreyi nasıl geçireceğini düşünelim. Sonra yatarsın. Sabahleyin yepyeni biri olarak kalkarsın."

Bu noktada geriye kalan cam parçacıkları parmaklarına gelmeyecek kadar küçüktü.

"Elektrik süpürgesi var mı?" diye sordu Theo.
"Sanmam."

"Böyle bir evde elektrik süpürgesi olmaz mı?"

"Bir süpürge var. *İnsan* süpürge." Her sabah on buçukta bir saatliğine gelir. Kendi malzemesini kendi getirir."

Tomoko köşelerinden tuttuğu gibi halıyı kucakladı. Kollarında ölü bir keçi gibi duruyordu. Pencereye yürüdü, kanadını ardına dek açıp halıyı silkelemeye koyuldu.

"Sakıncalı değil mi, belki aşağıdan geçen biri vardır?"

"Üç kat yukarıdayız," dedi Tomoko, umursamazca. "Rüzgâr icabına bakar."

Okuma gününde, New York itfaiyesi yönetmeliğinin izin verdiği üst sınırı biraz geçen sayıda bir kalabalık kitabevine doluşmuştu. J.K. Rowling'den beri en büyük kalabalıktı bu. Theo saklandığı personel odasında kucağına koyduğu şarap kadehine gözünü dikmiş bakıyordu. Yanında dört beş kişi daha vardı; kaç kişi olduklarından emin değildi, çünkü kucağındaki kadehe dikkat etmek için elinden geleni yapıyordu, tokalaştığı kimselerin adlarını çoktan unutmuştu bile.

Acaba taksiyle yola çıkmadan önce Tomoko'nun verdiği hapın etkisi kendini göstermeye mi başlamıştı, yoksa aklını mı kaybediyordu? Minik, turuncu bir haptı, etiketi olmayan plastik bir kutudan çıkmıştı. Kadın, "Herbal enerji deposu" diyerek güvence verirken "herbal" sözcüğünü Amerikalılar gibi "örbıl" diye telaffuz etmişti. Bu da ona "harmoni mi yoksa armoni mi" demenin daha

doğru olduğuna ilişkin dilbilimsel budalalık konusunda bir zamanlar Meredith'le yaptıkları hararetli tartışmayı hatırlattı. Theo-Meredith tartışmasının izleri kafasını öyle doldurmuştu ki, hapı yutmanın artılarıyla eksilerini düşünüp karar verecek yer kalmamıştı zihninde. Şimdi, iç organları bedeninden çıkıp kendi başlarına odada dolaşıyorlar his-sine kapıldığı anda bile, tek düşünebildiği çoktan tarih olmuş sevgilisine verebileceği başka bir cevaptı: "Asla 'araretli tartışma' demezsin, değil mi?"

Etkinliği düzenleyen, "Ola-aaa-nüstü," diye belirtti, Pixies tişörtü giymiş çam yarması gibi bir adamdı.

Theo'nun bir türlü adını aklında tutamadığı bu adam *Beşinci Müjde*'nin ününe ve başarısına dair bilgi pınarıydı adeta. Bu pınar, etkinliğin başlama saatine dek vakit geçirmek için Theo'nun kafasına tıp tıp bilgi akıtıyordu.

"*Rüzgâr Gibi Geçti*'yi bile geçmek üzeresin," dedi.

"Geçmek mi?"

"Dışarıda yirmi sekiz milyon kopya var."

"Dışarıda?"

Etkinliği düzenleyen iki elini yana açarak pazarın ne kadar uçsuz bucaksız olduğuna işaret etti.

İş arkadaşlarından biri buna kuşkulu bakıyordu. "Biraz alçaktan uç be, dostum," dedi. "Amerika'da hiçbir kitap yılda iki milyonun üstünde satmaz."

Pixies herif oltaya takılmıştı. "Ben 'dışarıda' dedim, Matt. 'Dışarıda' satılan kitapların sayısını

göstermez, sadece Amerika demek de değildir. Dünya genelini kastediyorum, ön siparişleri de katıyorum buna, bu yılın sonunda Amsterdam'dan Zagreb'e kadar dünya çapındaki kitapçılarda stoklara kaç kopya gireceğine bakıyorum."

Matt karşı çıktı, "Bunu bilemezsin. Tamamen varsayım."

"Kesin rakamlara dayalı varsayım. Pekâlâ, bunlar kesin satışlar değil. Pek çok iade olabilir. Ama sanmıyorum. Hiç sanmıyorum."

Etkinliği düzenleyen kişiyi iyi tanıdığı anlaşılan Tomoko Steinberg de lafa karıştı: "Ama gerçek tablo daha da iyi görünüyor. *Rüzgâr Gibi Geçti*'nin rakamları ilk basımından beri satılan kopyaların toplam sayısını gösterir. O kitap ne zaman yayımlandı, ta *bilmem-ne* zaman. Çok eski tarihte."

"Otuzlu yıllarda," dedi Pixies herif. "Tabii, rakamlar yanlış yönlendirebilir. *Sen* bunun *Beşinci Müjde*'nin başarısına gölge düşürdüğünü söylüyorsun; Matt de abarttığını düşünüyor. Benim derdim, Bay Grippin'in önüne kabataslak bir hesap koymak. Başka bir örnek vermek gerekirse, *Tom Amca'nın Kulübesi* gibi. O da yirmi sekiz milyon. 1852'de piyasaya çıkmıştı. Bu yılın veya olsa olsa azami birkaç yılın sonunda, seninkinin Harriet Beecher Stowe'un bir buçuk asırda yakaladığı satışa ulaşacağını tahmin ediyorum, Bay Grippin. Burada karşı karşıya olduğumuz böyle bir satış hacmi."

Theo "inanılmaz" bulmuştu bunları. Şarabındaki bir toz parçacığı, tepeden vuran floresan

ampulünün ışığında yüzüyordu. Kadehi hafifçe sallayarak parlak zerreyi kırmızı sıvıda döndürmeyi denerdi.

"*Harry Potter* ile *Yüzüklerin Efendisi*'ni geride bırakmamız için daha çok fırın ekmek yememiz gerekir," diye ekledi Pixies herif. "Oraya varınız demiyorum. Ama sanırım *Da Vinci Şifresi*'ni geçeceğiz. Belli bir zaman sonra."

Kadın çalışanlardan biri kapıdan dışarı başını uzatıp toplanmış kalabalığa baktı.

"Hoş bir grup," diye yorumladı. "Her renkten, her yaştan. Hiç çocuk yok. Ama burada *Harry Potter* da yok."

Theo şarap kadehiyle konuşuyordu, "Mal-kus'un çalışması, MS birinci yüzyılda yaşamış bir adam. Kitabı yazan ben değilim. O yazdı. Bu noktayı açıklığa kavuşturalım."

"Onu dünyaya sen kazandırdın, Bay Grip-pin," dedi genç kadın. İyi birine benziyordu. Tiril tiril beyaz bir gömlek giymişti, tazecikti ve de samimi. Kendini tutmaya çalışmasına rağmen, Theo'nun elinde değildi; kadını dizlerinin üzerine çökmüş, porno yıldızlarını aratmayacak bir ustalıkla penisini yalarken canlandırıyordu havalinde.

"Yazdığuma pişman olacağım neredeyse," dedi.

"Sakin ol," dedi Tomoko. "İnsanlar bir kitabın kafalarını karıştırmamasından *hoşlanır*. Bozulmuş gibi davranabilirler, aslında bayılırlar. Geri kalan zamanda tükettiğimiz o akılda kalmayan, sersem eğlencelerden farklı çünkü."

"Hey, bakın! Aklıma mükemmel bir karşılaştırma geldi," diyerek Pixies herif neşeyle lafa girdi. "*Yüzüklerin Efendisi, Da Vinci Şifresi*. Bunlar *Beşinci Müjde*'yle aynı potada değiller. Onlar hayal ürünü. Bizim elimizdekiyse, hakiki hayat hikâyesi, aşağı yukarı. Dave Pelzer'ın *Adsız Çocuk* kitabındaki gibi. Herkes o kitabın dev sattığını sanır. İyi sattı ama dünyayı sarsmadı. O kitabın karton kapaklısı yılda ortalama kaç satmıştı biliyor musun? Yirmi sekiz milyon değil. İki milyon sekiz yüz bin değil. 700 binin altında. *700 binden az*. Arkadaşlar, bir düşünün. Gerçek yaşam öyküsü. Sefalet. Kitle iletişim araçlarının ilgisi. Kendini paralayıp çağırıldığı her yere giden yazar. Yedi yüz bin."

Körpe genç kadın, "*Adsız Çocuk* bana göre tam bir saçmalıktı," diyerek Theo'nun gözündeki masum duruşunu sarsmıştı. "Satın almadım."

"Bedavaya aldın o zaman," diye takıldı Matt.

"Hayır, bence onun hayat hikâyesi dediği biraz fazla ...eee... *yoğrulmuş*. Oysa Malkus böyle bir izlenim vermiyor."

Matt kafa sallayarak destekledi onu. "Doğru, Dave Pelzer, Malkus'un eline su dökemez. Malkus daha çok... Anne Frank gibi."

Pixies herif, "Yirmi sekiz milyon kopya," diye tekrarladı tek bir vurguyu bile sektirmeden. "1947'den beri dünya çapındaki satışı. Matt'in dediği gibi, benzer ürünler. Üstelik bu yılın sonunda *Anne Frank*'i çok geride bırakma yolunda ilerliyoruz. Sormamın bir sakıncası yoksa, ne kadar avans almıştın, Bay Grippin?"

Durgun bir koya hapsolmuş minnacık bir yunus olarak hayal ettiği toz zerreciğine kendini öyle kaptırmıştı ki kestirip attı Theo, "Unuttum."

"Kandırılmış," dedi Tomoko Steinberg, "size ancak bu kadarını söyleyebilirim. Önce Ocean'a gelseydi onu el üstünde tutardık."

Matt birden heyecanlandı, "Hey, birden aklıma geldi, Bay Grippin?"

"Hmmm?"

"Parşömenler. Onlar nerede şimdi?"

"şimdi mi?"

"Nerede saklıyorsun onları? Orijinal parşömenleri?"

Theo kadehini ağzına götürüp büyük bir yudum aldı. Az sonra dikkatini toplamalıydı, ne de olsa kalabalığın önüne çıkacaktı.

"Parşömenler. Nerede olacak, apartman dairemde."

"Gizli bir banka kasasında değil mi?"

Theo yorgun argın gülümsedi. "Belgelerin gizli banka kasalarında saklandığını sadece Dan Brown romanlarıyla komplo teorilerinde görürsün. Bizimki gerçek hayat."

"şey, bilemem ama, Bay Grippin, New York'taki gerçek hayatta, eğer dairende müthiş değerli bir tomar belge varsa ve sen de turneye çıkmışsan, binbir türlü insan senin dairene girip onları çalmak için elinden geleni yapacaktır."

"Kanada," diye belirtti Theo. "Ben Kanada'da yaşıyorum."

"Kusura bakma, Bay Grippin, ama Kanadalı olmak, insanın başına kötü bir şey gelmesini durduracak sihirli bir değnek değildir."

Tam o anda mağazanın hoparlörlerinden yükselen müzik şarkının ortasında kesiliverdi. Anons sisteminden mırıldanarak, burnunu çekip sandalyelerinde kıpırdanarak varlığını gösteren kalabalığın gürültüsü yayılmaya başladı. Theo'nun tanıştırıldığı hiç kimseye benzetemediği hoş bir ses duyuldu: "Sabrınız için teşekkürler. Lütfen cep telefonlarınızı kapatın. Bu çok önemli bir an. Yayıncılık tarihinde sık görülmez bir kitabın böyle..." falan filan. Theo söylenenleri kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş, bir göz atmak isteyebileceği bir şeyden bahsediliyormuş gibi dinledi.

Pixies adam kocaman kolunu kaldırarak ona doğru bir adım attı. Theo geri çekildi, oysa adam sadece kolundaki saate bakıyordu.

"Gösteri zamanı."

EDİMLER

Garmıha gerilme anı gelip çatığında Kurtarıcımızın cesaretini kaybettiğini söylemelerine izin vermeyin. Çünkü ne yazık ki böyle söyleyenler olmuştur. Eskiden havarilerin en gayretkeşi olan, şimdilerde pezevenklik yapan Kefernaumlu ayyaş Simon, kulak verenlere İsa'nın sersefil, ödleğ bir suçludan farksız, çiftlik hayvanı misali şereften, asaletten yoksun bir halde öldüğünü duyurur. İnsanın aklına, Simon aynı koşullar altında acaba ne kadar asil ölürdü diye sormak geliyor. Ama ben sormam. Efendimiz bize düşmanlarımızı sevmemizi tembihledi. Topluluğumuzun parlayan ışığı olması gereken Simon'un düşmanımız olması, bizim karanlığa gömüldüğümüzü görmekten başka bir şey istememesi ne talihsiz bir hakikat.

Bu kadar Simon yeter. Siz benden Kurtarıcımızın son günlerini anlatmamı istediniz, bense kalkmış ucuz laflar kusarak fahişelerle düşüp kalkan bir adamı anlatmakla vakti

heba ediyorum. Efendimizin fahişelerle vakit geçirmesine benzemez onunki, bu böyle biline! Hınzırdı o. Ama artık Simon'u da, Efendimizin cesaretiyle ilgili alçakça iftiralarını da bırakalım.

Vahim bir yaralanma karşısında ödleklik basit bir mesele değildir. Ruh cesur olabilirken, beden acizdir. Daha doğrusu, cesaret ya da acizlik düşünmeden hareket eder; sadece içinden geldiği gibi davranır. Askerler biricik İsa'mızı bileklerinden kısıkvrak kavrayıp çarmıhın kirişine yatırdıkları zaman ve elinde tokmak olan adam ona doğru eğildiğinde, Efendimiz çığlık atarak kollarını çekiştirdi, anesi tarafından gıdıklanan bir çocuktan sanki. Ödleklik değildi bu. Öylesi bir tahrik altında beden böyle tepki verir.

Sizlerden istirham ederim kardeşlerim, bileğinizin yumuşak iç kısmına doğru bir çivi tutulduğunu, üstelik birkaç dakika sonra o çivin bir tokmak yardımıyla etinize ve kemiklerinize çakılacağını düşünün bir. Aramızdan kim irkilmezdi ki? Kim sakinliğini koruyarak, Yap ne yapacaksan, derdi?

Sevgili İsa'mız onunla ilk karşılaştığımız bahçede kendini kurban edilmeye bıraktı; bu onun en yüce cesaret edimiydi. Dünyayı yaratan kişinin alaşağı edilmeye rıza göstermesine tanık oldum. Simon tekrar tekrar sorar, Neden hiçbir mucize olmadı? Ben de buna karşılık, tüm evrenin Efendisi ölümlü kılığına girip katledilmeyi kabullendi, Simon bir

mucizenin daha ne kadar mucizevi olmasını istiyor ki, diye soruyorum. Simon'a her gün İsa'ya can yoldaşı olma, onunla birlikte yeme, yürüyüp oturma ve İsa'nın dile getirdiği bütün bilgece sözleri bizzat kulaklarına doldurma ayrıcalığının tanınması, ama onun hiçbir şey anlamaması ne tuhaf? Oysa Kurtarıcımızın huzuruna yalnızca iki kez çıkmış olan ben, üstelik işitecek iki tam kulağı bile olmayan ben, her şeyi anlamış bulunuyordum. Ama bu kadar Simon yeter.

Askerler kollarını kıpırdatmasın diye dizlerini Efendimizin kollarına bastırmışlardı, onu çarmıhın kirişine bağladılar. Sonra çivileri sevgili İsa'mızın bileklerine çaktılar. Çığlık atıyordu, iki kolundan da kan fışkırdı. Askerler işlerini bitirmek için acele ediyorlardı, böylece yaralar kısa sürede kalbin yukarısına çıkacak ve Kurtarıcımıza kan kaybından ölme şansı verilmeyecekti. Çarmıh diklemesine çukura yerleştirilirken kalabalık tezahürat yapıyordu. Bağışlayın onları dostlarım. İsa'dan nefret etmezlerdi. O gün işkence edilenlerin herhangi birine nefret duymuyorlardı.

Kardeşlerim, sizler kimsenin çarmıha gerilmesine tanık olmadınız; asla tanık olmanız için dua edeceğim, çünkü korkunç, insanda uyandırdığı hisleri anlatmak mümkün değil. Tek diyeceğim, zor bir şeyin üstesinden gelindiğini görmenin sevinci. Yerde duran iki ağır kalas, onların üstüne bastıran iri kıyım bir adam (çünkü İsa duruşuyla ne kadar alçakgö-

nüllü de olsa, asla ufak tefek biri değildi); bu nedenle haç kaldırılmaya başladığında, acaba kaldıranlar bu kadar ağırlıkla başa çıkabilir mi kuşkuları da başlar. Onların zorlanmalarını seyrederken, bu çalabalardaki kötülük insanın aklından uçup gitmekle kalmadığı gibi o emeğe kendi de bir el vermek ister. Askerler ikına sıkına inleyip suratları alı al moru mor keserken, haçı yüküyle birlikte yere saplarlar, kalabalığın arasında yükü omuzlarcasına öne doğru hamle eden pek çok erkek vardır. Pek çok kadın da.

Kardeşlerim, bana havarilerden hangileri o gün oradaydı diye sorduğunuzu hatırlıyorum. Yanıtlaması zor bir soru. Bir kere, çarmıha germe eylemi bir günden daha uzun sürdüğü için idamdan çok işkence sayılır, akşam karanlığı çöktüğünde işi biten kurban sayısının biri geçtiği nadirdir. Büyük kalabalık birinci gün gelir, fakat ondan sonra her geçen gün ölüme doğru ne kadar yol alındığını görmeye gelen küçük bir kalabalık olur. İkincisi, ben Golgota'ya geldiğim zaman Yahuda ve belki Getsamani'deki loş ışıktaki gözümeye takılan bir ikisi hariç, havarilerden hiçbirisiyle tanışıklığım yoktu. Kulağımı kesen adamın yüzünü hatırlardım herhalde. Ancak o yüzü bir daha hiç görmedim.

Dolayısıyla sadece kadınlarla ilgili kesin yanıt verebilirim. Ne de olsa onları tapınağın ileri gelenlerinin eşleri ve kızları olarak bilirdim. Altı ya da yedisini gördüm Golgota'da,

birbirlerine sokulmuşlardı. Öbür mektuplarımda karşınıza çıkan Rebekah ve Abişag ile Kayafa'nın kızı dahil, ileri gelen başkalarının kadın akrabalarını.

Daha bir hafta önce, o kadınlardan nasıl da iğrenirdim! Kefernahum'dan gelen görgüsüz peygamberin etkisine girdikleri zaman onların bu tehlikeli aptallıkları hakkında Kayafa ile konuşmalarımız hâlâ hatırımda. İsa'yı salyaları akan kuduz bir köpeğe benzetmiştik, karşısına çıkan ilk kadına hastalığı bulaştırıyor, sonra da o hastalık bir kadından diğerine, boş bir kafadan diğerine sıçrayarak yayılıyordu. Ya da şöyle, bir tın tın kafadan diğerine, demişti Kayafa, ben de at gibi kişneye kişneye gülmüştüm. Zevkten dört köşeydim, Tapınağın Baş Rahibiyle aynı şakaya gülmenin onuruna erişmiştim! Biri kalkıp bana bir hafta içinde o kadınların halinin bana da sirayet edeceği kehanetinde bulunmaya cüret etseydi, anırarak gülerdim herhalde! Ah, ne hoş bir bulaşma bu böyle! Ağızdan ağza, kalpten kalbe yayılsın, ta ki bütün dünya aynı hastalıktan mustarip olana dek!

Ama öykümüze dönelim. İsa'nın kadınlarının çektikleri acı onları Golgota'da buluşturmuştu. Kayafa'nın kızı her zamanki gibi çok güzeldi, döktüğü yaşlar güzelliğinden hiçbir şey alıp götürmüyordu. Kimi kadınlar ağlar-ken çirkinleşir; kimi hiç etkilenmez. Fakat konuyu dağıttım; beni bağışlayın. Daha önce anlattım, erkek havariler hakkında kesin bir

bilgi veremem. Simon'un orada olduğundan şüphe etmek için bir sebep yok; Simon'la ilgili her şeyden işkillenebiliriz, ama bundan değil. Bildiğiniz üzere, daha sonraki haftalarda ve aylarda Yakup ve Andreas ile dost olduk. İkisi de orada hazır bulunduklarına yemin ediyorlar, onlardan şüphelenmek haddim değil, çünkü ikisi de İsa'yı yürekten severler; ne var ki onların verdikleri ayrıntılar kendi gözlerimle gördüklerimle çelişiyor. Tek söyleyeceğim şu, eğer yanımıza geldilerse bile fazla kalmamışlar.

O gün çarmıha gerilenler arasında çok sayıda seyirci toplayan Barhani adlı bir adam da vardı. Çok çabuk can vermişti, kulağımıza geldiğine göre erkek kardeşi zehir içirmişti ona. Barhani öldükten sonra kalabalığın büyük bölümü kasabaya geri döndü. Benim gibi siz de insan davranışlarını inceliyorsanız, sığır sürüsü gibi olduklarını bilirsiniz. Aralarından bir veya ikisi bir şeye yönelir, diğerleri de onu takip eder ve çok geçmeden orada bir kalabalık toplanır. Derken birisi uzaklaşır, önce bir iki kişi gider peşinden, sonra on kişi; çok sürmeden kalabalık dağılıverir.

Golgota'da böyle olmuştu işte. Kurtarıcımızın çarmıha çivilendiğini görmeye gelmiş itişip kakışan bir kalabalık vardı, ama bu insanların çoğu güneş batmadan oradan ayrıldılar; İsa öldükten sonra toplananların sayısı yirminin altındaydı. O gece o tepedeki nöbetimiz, yani kadınlarla benim, Efendimizin başının

etrafında kuşların daireler çizerek uçmasını seyredip onun çarmıhtan indirilmesini bekleyerek tuttuğumuz nöbet, tarif edilmez bir yalnızlık içinde geçmişti. Eğer birkaç havari daha yanımızda olsaydı zaman daha kolay geçebilirdi. Tepede başka adamlar da vardı, kardeşlerinin veya babalarının çarmıhtan indirilmesini bekliyorlardı, fakat aklımda kaldığı kadarıyla İsa'yı bekleyenler sadece Malkus ile kadınlardı. Beklemek zor, hele bekleyişin ne zaman sona ereceğini bilmemek daha zor. Yine de balıkçıların bu konuda daha sabırlı olmalarını beklerdim.

Bakıyorum da hikâyenin ortasını anlatmadan, sonuna atlamışım. Geri dönelim öyleyse, Biricik İsa'mızın henüz ölmediği günlere. İleri geri atladığım için beni bağışlayın kardeşlerim. Mesleğim icabı dedikoducu biriyim ben, tarihçi değilim. Üstelik sağlık durumum elime sadece günde bir veya iki kez kalem almama izin veriyor, ondan sonra dinlenmek zorunda kalıyorum. Daha sağlıklı olsaydım daha iyi bir öykü anlatabilirdim, başından sonuna dek bir ok misali sekmeden ilerleyen bir öykü. Ama yazdıklarımı geri alamam ki.

Şöyle ki: İsa'nın çakıldığı çarmıh çukurda dikine duruyordu. O gün dikilecek son çarmıhtı o. Altı suçlu yerlerine mihlanmıştı, Kurtarıcımız altıncı sıradaydı. Golgota'daki gösterinin birinci saati geniş bir kalabalığın dikkatini çekecek türdendi. Çarmıha gerilmiş adamlar kımıl kımıl kıvranırlar. Huzur içinde

uyuyamayıp çaresizce rahat bir pozisyon arayan insanlar gibi görünürler. O değilse, cinsel hazzın eşiğine gelmiş kimselere benzerler. Ama bir süre sonra hareketleri azalır, her biri kendine göre bir sonraki nefesi alma yolunu bulur. Kalabalığın uzaklaşmaya, sadece ölen adamın ailesiyle dostlarını orada bırakmaya başladığı nokta da budur.

İsa haykırdı: Baba, neden beni yüzüstü bıraktın? Sonra uzun süre sessizliğe büründü. Gözleri şişmiş, kocaman açılmıştı, ağzı da öyle. Bekliyordum. Öbür seyircilerin tahammülü kalmamış, başlarını başka yöne çevirmişlerdi, fakat ben gözlerimi İsa'dan ayıramıyordum. Sonunda çenesi atmaya, sığır çenesi misali titremeye başlamıştı. İşitemediğim sesler çıkarıyordu. Belki de konuşuyor ya da konuşmaya hazırlanıyor diye düşündüm, dediklerini duymaya can atıyordum. Yanına yaklaştım, askerler beni tanıdıkları için çarmıha kadar ilerlememe, hatta dokunmama izin vermişlerdi. Biricik İsa'mızın çıplaklığının gölgesinde çaresiz gözlerle ona baktım.

Yalvarıyorum, birisi işimi bitirsin, lütfen, diye bağırdı. Eziyet çekerken ağzından çıkan son sözlerdi bunlar, fakat benimle birazdan anlatacağım başka yollarla da konuşmuştu.

Kendini yukarı kaldırmaya çabalarken kolları dehşetten tir tir titredi, sonra bir kere daha aşağı kayınca iç organları açılıverdi. İdrarı yüzüme akarken, pis bir sıvı çarmıhtan aşağı süzülerek elime damladı. Kalabalığın

arasından birçok kimsenin kahkahalar attığını, Romalıların dilinde kötü sözler ettiklerini duyuyordum.

Ama bunlara aldırmadım. Kurtarıcımızın bıraktığı idrar alnımı yakarak kafatasımdan akıp ruhumu yaraladı. Gözlerim kör olmuştu, yine de eskisinden çok daha iyi görebiliyordum.

Dünyayı tepeden görüyordum sanki, en yüksek dağın daha yukarisından. İnsanlar da Golgota'da toplaşmış kalabalık da çok aşağılardaydı, karıncalardan daha küçük göründüler gözüme; dağılırken sıcak kumlara düşen yağmur tanelerinden farksızdılar. Şehirdeki evler çakıllar gibiydi; tapınak ise tozların içinde anlamsız bir biblo.

Kafamın içinde çınlayan İsa'nın sesi, Bu dünya bir rüya, diyordu; neşesi de rüya tasası da. Roma bir rüya, Kudüs de öyle. Bir tek ben, İsa. Dünyaları yaratan ve yıkan, Tanrı'yım ben. Meleklerle buyuran da benim, güneş battığında evine doğru seğirten topal adamı, uykusunda dönüp duran dul kadını gören de benim. Beni ne mi meydana getirdi? Bana inananlar. Birlikte hem mükemmeliz hem de kudretli. Ben de karşılık olarak, Hadi yağmur damlası, diyorum; gel üstüme.

VAHİY

Theo'nun bilinci yerine geldiğinde ilkin soluk alamadığını fark etti. Kolları tamamen uyuşmuştu; hâlâ kolları var mıydı, ondan bile emin olamıyordu. Yoksa uçup gitmişler miydi? Giysileri duman kokuyordu. Sigara dumanı değil, şenlik ateşi dumanıydı bu. Sanki tutuşup yanarak erimiş gibi dudakları birbirine yapışmıştı. Burnundan soluk almaya çalıştı, fakat burun delikleri de kan pıhtısıyla tıkalıydı.

Bir ses duydu: "Havasızlıktan boğuluyor galiba. Ağzındaki bantı çıkarsak mı?"

Başka bir ses cevapladı: "Bağırıp çağırmaya başlar."

İlk konuşan, "Burada kimse işitmez sesini," diye belirtti. Seslerin sahipleri genç erkeklerdi.

Birisi sert parmaklarını Theo'nun yanağına bastırdı, dudaklarını yapıştıran bandın kenarını bularak bir parçasını çekip kopardılar. Acıyla derin bir nefes aldı.

Görüş alanında iki çehre belirmişti. Biri parlak, kuzguni siyah, kısa lüleleri, dolgun dudaklarıyla

yakışıklı bir Arap; diğeri çenesiz, şişe dibi gözlüklü, çıkık alınlı, bir tutam kıvrır kıvrır saçlı olan gudubet bir beyazdı. Beş kür kemoterapi görmüş sirk palyaçosundan farksızdı.

"Seni yaşadığına pişman edeceğiz," dedi beyaz herif kabaran bir öfkeyle.

Bu tuhaf apartman dairesinde gözünü açmadan öncesine dair Theo'nun aklında kalan son şey, Pages kitabevinde suni kadife kaplı, tombul bir koltukta çaresizce oturmuş, okurların sorularına yanıt verdiği sahneydi. Toplanmış kalabalık net bir şekilde gözünün önünde duruyordu, ancak onlardan nasıl uzaklaştığını hiç hatırlamıyordu.

Kitaptan her zamanki hazır pasajı –yirmi beş dakikaya sığacak şekilde düzenlenmiş, Malkus'un çarmıha gerilişi anlattığı satırlar– okumuş, üstelik sesi kısılmamıştı. Okuma bittikten sonra kitapseverler alışıldık çoğulcu tavırlarını sergiliyorlardı: ilgisiz ve umursamaz görünmek, akli başından gitmiş görünürken gözyaşları dökmek, başını sağa sola sallarken gözlerini kucaklarına dikmek, saate bakmak, cep telefonundan sessizce mesaj gönderirken dertli dertli iki yana sallanmak, vesaire.

Birleşik Devletler çapında yaptığı yolculuk boyunca, *Beşinci Müjde*'nin satışları bütün tahminlerin ötesinde seyrederken, kitabın gücünün insanları harap ettiğine dair pek çok kanıt görmüş, ama tam tersi yöndeki bulgular üzerinde yoğunlaşmayı yeğlemişti. Büyük ölçüde nefret edilen bir roman yazarı nasıl ömür boyu, onu olumlu açıdan Thackeray'le karşılaştıran

1987'de *Sunday Times*'da yayımlanmış bir tür inceleme yazısına dört elle sarılabilirse, Theo da *Beşinci Müjde*'yi nefes kesici tarihi bir keşif ve çevirmenlik sanatının zaferi olarak görme çabasıyla her bulduğuna sarılıyordu. Doğru, kınayanlar çoktu elbette, ama onca tepki arasından sadece biriydi bu; hatta azınlık kaldığı bile söylenebilirdi. Peki ya bu kitap sayesinde kızıyla barıştığını söyleyen Atlanta'daki adama ne demeliydi? Ya, şu... neresiydi... neresiyse neresi, boş ver, kafe bölümünde kâğıt hamurundan yapılmış Shakespeare büstü bulunan kitap mağazasındaki adam? Kutsal Kitap araştırmalarının tekrar tekrar dolaşıma girdiği bir ortamda, *Beşinci Müjde*'nin yepyeni bir soluk olduğunu belirtmişti. Bir de Wilmington'daki şu genç kadın vardı, keçileri kaçırmıştı biraz, kabul, ama dost canlısıydı, kartvizitine e-posta adresini eklemek için ondan imza kalemini ödünç almıştı, böylece Aramiceye ilişkin harika sohbetlerini "çok daha rahat bir ortamda," yani ruhları yerinden uçup gitmiş gibi duran delirmiş insanların olmadığı bir ortamda sürdürebilirlerdi.

Her neyse işte, gittiği her şehir farklıydı, her birinde kalabalığı kendi içinde değerlendirmek gerekiyordu, New York'ta toplanan kitle de karışıktı, sıra dışı bir durum, melodram sergileyen biri gözlenmiyordu. Hatta bazı yerlere göre daha soğukkanlıydılar. Soru-Cevap faslıysa, Theo'ya bakarsan iyi gidiyordu, hem de o sırada gerginlik ve "örbıl" hap yüzünden aklı başında olmamasına rağmen. Derken golf tişörtü ve ekoseli panto-

lon gitmiş ufak tefek bir herif, "Bay Griffin, Kansas'tan gelen haberleri duydun mu?" diye sordu.

"Kansas mı?" Bir Oz Büyücüsü şakası yapmayı düşünürken, içinden bir ses buna yeltenmemesini söyledi. "Ne olmuş Kansas'ta?"

"On beş yaşında bir kız kendini vurmuş, iki saat kadar önce. Polisler başucunda senin kitabını bulmuşlar."

Kalabalık arasında huzursuz homurdanmalar başladı.

Theo tepkisini, "Bu... eee... korkunç bir şey," diyerek gösterdi. "Feci. Facia. Ölmüş mü?"

"Evet, Bay Griffin, ölmüş."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bilmem, muhabir bu kızın senin kitabını okuyunca hayattaki bütün umudunu yitirdiğini söyledi. Bu konu ne düşünüyorsun, Bay Griffin?"

Etkinliği düzenleyen kitabevi çalışanı kibar ama buyurgan bir edayla, "Grippin," diye düzeltti. "Bu akşamki konuğumuz, Sayın Theo Grippin."

Öfkelenen ufak adam karşılık verdi: "Adından bana ne, canı cehenneme! Benim bilmek istediğim..."

Ama sonra... sonrasında ne olmuştu? Kör edici bir ışık. Kafaya bir darbe. Karanlık. Derken, ayılmak için haftalarca gibi gelen boşuna çabalardan sonra bayatlamış pizza ve kebab kokan bu salaş dairede yavaş yavaş kendine gelmesi. Bağlı tutulduğu koltuk bile aynı kokuyordu. Apartman dairesi insanı ürpertecek kadar loştu, içeride tamirhane havası vardı. Bulanık görünüyordu. As-

linda bulanık falan değildi, Theo'nun gözleriydi bulanık gören. Pages'de çıkan arbedede gözlüklerini düşürmüştü.

"Neredeyim ben?" diye seslendi. İki herif Theo'yu iple bağladıkları odanın öbür tarafına geçmişlerdi. Alçak sesle konuşuyorlardı, eski model kocaman bir televizyondan durmaksızın yayılan çatırtılar yüzünden ne dediklerini anlamıyordu.

Beyaz herif sertçe yanıtladı, "Onu boş ver, ahbap."

Arap olan ekledi: "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Theo üsteledi, "Beni Boston'dan bekliyorlar." Budalaca bir şeydi söylediği, fakat kendisini kaçırانlar hakkında daha çok şey öğrenene kadar ne söylerse söylesin, eşit ölçüde zekice ya da budalaca olacaktı. Onları diyaloga zorlamalıydı.

"Kitap turnen sona erdi, ahbap," dedi beyaz herif.

Arap herif, "Kabullen bunu," diye tamamladı onun sözünü.

Theo kollarını çekiştirirdi. Madem çekiştirip bir sonuç elde edemiyordu, demek ki eli kolu hâlâ sağlamdı, ama onları hissedemiyordu. Herhalde kan gitmediği veya ters bir açıda durdukları için uyuşmuşlardı. Koltukta yarı oturur, yarı yatar durumdaydı; ne dik duruyordu ne de uzanacak kadar yatık. Kolları kolçaklara doğru açılmıştı, galiba bileklerini geriye atarak koltuğun arka bacaklarına tutturmuşlardı. Ayak bileklerini de muhtemelen öndeki bacaklara. Onu bir kayaya zincirleselerdi, ancak bu kadar rahatsız olabilirdi.

Televizyondaki çatırtı manasız reklamlardan haberlere geçmişti. Genizden konuşan kadın sunucu öğle sonrasında gündem olmuş haberleri tekrarlıyordu. Biri de Theo'yla ilgiliydi.

"Polis hâlâ dün akşam 9'da Manhattan'daki Penn Plaza'da bulunan Pages Kitabevi'nden aykırı yazar Theo Grippin'i kaçıran iki adamı arıyor. Kaçıran adamlar ortalığı işaret fişeklerinden çıkan dumana boğarak kaçmayı başardılar. Ne yazık ki fişeklerden biri mağazayı tutuşturdu ve itfaiye olay yerine gelene kadar üç kişi hayatını kaybetti. Çeşitli yerlerinde yanıklar oluşan ve dumandan zehirlenen on kişi de yaralı kurtuldu; ikisinin durumu hâlâ ciddiyetini koruyor. Manhattan'dan bildiren Gloria McKinley.'

Genzinden konuşan bir başka kadın duyuluyordu şimdi. "Pages geçen yıl Penn Plaza'daki mağazasını açtığı zaman, 'Her okurun aradığı her şey' ve 'Zincir ne zaman zincir olmaz?' gibi sloganlarla New York'taki en popüler kitabevi olmayı hayal ediyordu. Hemen arkamda gördüğünüz gibi, o hayal küle dönmüş durumda. Pages mağazasının müdürü Mitch Merritt yanımızda. Mitch, neler hissediyorsun?"

"Pek iyi değilim, aslında çok kötüyüm." Pixies herifti konuşan. "Görüyorsunuz, mağazamız yerle bir oldu. Yangın ve su buradaki kitap ve diğer ürünlerimizin büyük bölümünü mahvetti; zararın faturası aşağı yukarı... Düşünemiyorum bile. Tabii hayatını kaybedenler... Asıl facia bu. Hepimiz şoktayız, Pages'de çalışan herkes şokta."

"Teşekkürler, Mitch."

Haberde daha sonra, olur da sunucunun "kıskırtıcı" dediği şeyin ne olduğunu bilmeyen izleyiciler varsa diye *Beşinci Müjde*'nin bir özeti verildi. Kadın sunucunun sözcüğü okurken son hecenin sonunu "ığ" diye uzatarak vurgulaması Theo'nun dikkatinden kaçmamış, bu da ona "çarpıcı" yerine sinir bozucu bir şekilde "çarpıcığ" ve "can alıcı" yerine "can alıcığ" deme alışkanlığı olan Meredith'le tartışmalarını hatırlatmıştı.

Öleceğim diyordu içinden. Ama ölmeden önce aklımda kılı kırk yaran dilbilimsel takıntılar var.

Televizyon haberleri *Beşinci Müjde*'ye ve doğurduğu korkunç sonuçlara üç dakika ayırdıktan sonra başka bir felakete geçti: Irak. Kadın sunucu Howard adlı erkek sunucuya yönelmişti. O da izleyicilere (veya Theo açısından düşününce dinleyicilere) Bağdat yakınlarındaki bir kasabada "savaş bittiğinden beri en şiddetli çatışmaların" yaşandığını aktarıyordu. Çeşitli istatistikler de verilmişti, fakat Theo kendiyle ilgili haberi henüz kavrayamamış, Meredith'in "can alıcı" sözcüğünü nasıl söylediğine kafa yorarken aktarılanları iyi dinleyememişti. Polis ve acil bilgi çağrılarıyla ilgili bir şeydi. Diğer bir deyişle, onun nereye veya kimler tarafından kaçırıldığına dair hiç kimenin hiçbir şey bilmediğini, dolayısıyla ani baskınla kurtulma şansının sıfır olduğunun kanıtıydı.

Haberler kötüydü, televizyonda çok fazla kötü haber vardı. Fakat televizyon kanalı, birdenbire eğlence kurallarını çiğnediğinin farkına varmış ve John Lennon'ın bornozunu 350.000 dolara satın alan Japon işadamı hakkındaki çok kısa bir

haberi adeta ceza olarak vermeye başlamıştı. "John Lennon burada, Japonya'da çok sevilir," diye açıklıyordu işadamı mükemmele yakın İngilizcesiyle. "Bu bornoz pek çok açıdan tarih demek. İlk eşi Cynthia'nın onun geceyi Yoko'yla geçirdiğini anladığı sabah sanatçının üzerinde bu bornoz vardı. Öyleyse bornoz sadece John'ın tenine değil... başka nelere değmişti kim bilir?" Bunun üzerine kadın sunucu önceden kaydedilmiş bir konuşmayı hoş bir sona bağlarcasına, "Peki, Howard, sence bornoz 1968'den beri birkaç kere yıkanmamış mıdır?" diyerek topu Howard'a attı. "Umarım öyledir."

Haberler bu kadar; birazdan spor vardı. "Az sonra."

Theo işitme çabasıyla öne eğilmişti. Şimdi de arkasına yaslanıp başını koltuğun güzelce doldurulmuş arkalığine dayamaya çalışıyordu. Gelgelelim, bağlı olduğu ipler buna pek izin vermiyordu. Ansızın kapalı yerde kalma korkusu kaplamıştı içini, buna daha fazla tahammül edemeyecekti, onu kısıkıvrak bağlayan iplere olanca gücüyle asıldı. Bu hamle süresince, belki iki saniye, koltuğun bacaklarını çatırdatarak –tahtakuruları yiyip çürütmüş olabilirdi pekâlâ– ayağa fırlayıp derin bir nefes aldığını canlandırıyordu gözünde: Prometheus serbestti. Harika bir hayaldi. Ama o kadar.

"Campbell sezon arasında 10,5 milyon dolar karşılığında iki yıllık sözleşme imzaladı. Giants hücum başına 3,9 metre ortalamaya varan atak bir oyun geliştirmeye çalışırken geçen sezonun

oyun kurucusu Duke LaMont'la dönüşümlü oynaması bekleniyordu..."

"Affedersiniz?" diye seslendi Theo cılız bir sesle. "Bakar mısınız?"

Beyaz herif öfkeyle çıkıştı, "Ne istiyon, Şeytan yalakası?"

Theo bir an ne diyeceğini bilemedi. Amazon sitesine yazılan eleştiriler dışında, "Şeytan yalakası" denmeye alışık değildi.

"Çok susadım," dedi, doğruydı. Sesi çatal-
lı çıkmıştı, konuşurken canı acıyordu. "Biraz su içebilir miyim?"

"Hiç tavsiye etmem, ahbap."

"O niye?"

"İçeri giren dışarı çıkar. Altına yapmak istemezsin, değil mi?"

Theo bir an düşündü. "Göze alıyorum," diye gakladı. "Boğazım sıcak küllerle kaplanmış gibi."

"Çok kötü."

İki tuhaf adam sohbetlerine kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Ne var ki aralarında yeni bir gerginlik havası seziliyordu, bir veya iki dakika sonra Arap herifin sabrı tükendi ve sesini yükseltti.

"Madem radyoda konuşacak, sesi çıksa iyi olur. Kendi sesi olmalı, onun sesi gibi çıkmalı! Sesi tuhaf çıkarsa herkes kaydın sahte olduğunu düşünür."

Birkaç dakika daha geçmişti. Derken Theo'nun yanı başında koyu renk bir el belirdi, bir Pepsi kutusu tutuyordu.

"Aç ağzını be adam."

Theo dudaklarını büzdü, Arap da onun kurumuş dudaklarından içeri kolayı akıtmaya başladı. Su olsa daha iyiydi. Belki bu da işkencenin bir parçasıydı. Belki de burası, içine su koyacak temiz fincan ya da bardakların hiç bulunmadığı bir bekâr eviydi.

"Teşekkür ederim," dedi. Sıçrayan kola tıraşı gelmiş çenesinde, gömleğinin yakasında fısırdıyordu. Genzi biraz rahatlamıştı.

Arap farkında olmadan, "Bir şey değil," diyerek Theo'nun görüş alanından çıktı.

Bu herifler bekletiyordu onu, hem de nasıl. Arap, televizyonun karşısına kurulmuş, yerinden kımıldamayan arkadaşına yiyecek ve içecek götürürken yanından geçti birkaç kere. Arap adam çelimsiz bir gençti, Amerikalılara özgü günlük giysileri vardı. Ten rengi gömleğinin mavisiiyle hoş bir tezat oluşturmıştu. Belki etkisi olur diye, Theo bir an için *Hey, fiyakalı gömlek!* ya da benzer bir şey söyleyerek seslenmeyi düşündü. Ama sonra hiç samimi olmayacağına karar verip vazgeçti. Gözü kara, belki de onu öldürmeyi tasarlayan psikopat iki kişi tarafından kaçırılıp kısıkvrak bir koltuğa bağlanmış olmasına karşın, şirin gözükme için düpedüz çaba sarf edecek şekilde iltifatlar etmeye utanıyordu. Onun yerine, arada bir "Affedersiniz?" ve "Alo?" diye seslendi, bunun da beyni bir kurşunla dağılmadan önce tam da talihsiz rehinelere takındığı ezik bir tutum olduğunu sanıyordu.

Odanın öbür ucunda televizyon haberleri yerini 1990'ların ortasından bir komedi programının tekrarına bırakmıştı.

Bir süre sonra Arap, "Bunu mu seyrediyorsun?" diye sordu.

Beyaz heriften iştilir bir yanıt gelmedi, ama belli ki hayır demişti, çünkü Arap, "Madem öyle neden kapatmıyoruz?" diye sordu.

"Son dakika haberi girebilir."

"Neyle ilgili son dakika? Bizle mi?"

"Olabilir."

"Bırak ya. Ne diyecekler ki? Nerede olduğumuzu bulduklarını, aynasızların yola çıktığını mı? Öyle olsa bile TV'de göstermezler."

Televizyonda bir ses, "Ama ben İsviçre olmak istemiyom!" diye mızırdanıyordu, arkasından aç kalmış martı sürüsünün bağrıışlarını andıran bir kahkaha koptu: tipik Amerikan güldürüsü.

"Yahudi bunlar be!" diye terslendi Arap. "Bu Yahudileri mi seyredelim yani? Hiçbir şey söylemezler, her şeye gülerler; beyhude hayatlar be! Hele şu Seinfeld denen herif var ya, hakkında yazılanları okudum, gösteri dünyasının en zengini, adamın uçak hangarı varmış, özel şoförü olduğu için direksiyonuna hiç oturmadiğı Porsche arabalarını koyarmış oraya. Bu memlekette hatalı olan şey bu be! Şu insanların katıla katıla güldüklerini duyuyorsun ya? Onlar bize gülüyorlar işte."

"Sakin ol, Nuri. Parano yaklaştın."

"Ben mi parano yaklaştım? Sen kendine bak, tekrarı yayınlanan Yahudi güldürüsünün karşısına geçmiş, *kendiyle* ilgili son dakika haberi bekleyen kim? Son dakika filan olmayacak, biz bandı kaydedene kadar olmaz. İşte o zaman olur son dakika."

Theo başını göğsüne doğru sarkıttı, gömleğine sinmiş dumanla şekerli kola karışımını soluyordu.

Bant kaydı. İkidir bant kaydı geçiyordu konuşmalarında. İdam edilirken yapılacak kayıt mıydı bu? Theo öldürülesiye işkenceden sağ kurtulup daha sonra bunun kitabını yazan biri olduğunu hayal etmeye çalıştı. O âna dek öğrendiğim her şeyi aklıma yazmıştım. (1) – Beni kaçıranlardan birinin adı Nuri'ydi. (2) – Henüz anlamadığım bir amaç uğruna yayımlanacak bir bant kaydı için konuşmam isteniyordu. Derken bir şimşek çaktı, kaçış anahtarımı buldum. Theo gözlerini yummuştu, çakan o şimşeği daha iyi görecekti. Ama karanlıktan başka bir şey göremedi.

Sıcak bir el usulca yanağına vuruyordu. Gözlerini açtı. Bir kere daha gözünün önünde iki yabancının suratı duruyordu. Arap'ın yüz ifadesi deminkinden daha gergin olduğunu ele veriyordu, gür kara kaşları bitişmişti neredeyse.

Beyaz herif biraz daha rahat görünüyordu, belki sadece daha dalgındı. "Bunun olması gerekiyordu, biliyorsun, değil mi?" dedi tane tane ama garip bir şekilde hisli konuşarak. "Biz sadece kendi rolümüzü oynuyoruz."

"Ne dediğini anlamıyorum," dedi Theo, "eğer herhangi bir şekilde şahsen canınızı sıktıysam..."

"Bedelini ödeyeceksin," dedi beyaz herif. "Bedelini ödeyeceksin."

Birkaç saat sonra iki adamın onu kaçırma gerekçelerini ve daha fazlasını öğrenmişti Theo.

Verdikleri kısa yanıtla göre, *Beşinci Müjde*'nin sosyo-politik ortamın doğal işleyişiyle çatıştığını düşünüyorlardı; önceden hazırladıkları konuşmayı video kameraya okumasını istiyorlardı, sonra da bunu basın yayın organlarına dağıtacaklardı.

Uzun yanıtla, Theo'nun tahminine göre, gerektiğinden iki saat uzun sürmüştü. Deşifresi bir kitap ederdi, üstelik o kitap, eğer bir yayınevi basmayı kabul ederse, akli başında bir editöre muhtaçtı. Fakat Nuri'yle adsız beyaz suç ortağının anlattığı hikâye asla bir editörün titiz incelemesinden geçmeyecekti; mikroskobik, yansı çözülmüş elyazısıyla bu iki herifin pelte gibi beyinlerine sadece kendilerinin anladıkları çaprazlık bir gönül işi gereği kazınmıştı.

Theo'nun anladığı kadarıyla, Nuri'nin *Beşinci Müjde* ile kavgası eserin Siyonizm'e alet olmasıydı. Malkus'un öyküsü Hristiyanların ahlakını bozmuş ve İsa'nın Tanrı olduğundan şüphe etmelerine yol açmıştı. Bu da İsa'nın Mesih olmadığı yönünde Yahudilerin ileri sürdükleri savlara inanırlık kazandırarak Yeni Ahit'i ancak Eski'sinin sahte bir ilavesi olarak görece kadar Kutsal Kitap'tan kurtulmaya hazır Hristiyanlara cesaret vermişti. Amerika'nın bazı eyaletlerinde, ayrıca bilinmeyen nedenlerden ötürü Romanya ve Macaristan'da, İsa'nın henüz gelmediğine ve onun kimliğinin Eski Ahit'i iyi okuyarak tespit edilebileceğine inanan yeni bir Hristiyan tarikat dalgası çoktandır yayılıyordu. Balkan kasabalarında inancısı sarsılan insanların, ellerindeki Kutsal Kitapları

havaya kaldırmış, Yeni Ahit'i törensel bir şekilde keskin bir bıçakla boydan boya keserken çekilen görüntüleri televizyonlarda yayınlanmıştı. Bu tarikatlar Nuri'nin hiç umurunda değildi, delirmiş olduklarını düşünürdü. Müslümandı o. Ona göre bu tarikatların önemi, Hristiyanlığın dağıldığına ve Batı'da yüce din otoritesi olarak Tevrat'a doğru bir kayma olduğuna işaret etmesinden geliyordu. Bunun Yahudilerin özgüvenini artırması, kendilerine yandaş bulmalarına yardımcı olması ve Siyonizm'in büyük çapta yayılmasına yol açması, dolayısıyla Filistinlileri daha da perişan kılması kaçınılmazdı. Siyonistlerin üstünlüğüne giden sinsi süreç iki yönlü olacaktı: Amerikan yönetiminin kilit üyeleri Hristiyanlıktan çıkıp Yahudi inancına dönecekler, binlerce seçmen de aynı şekilde Yahudiliği benimseyeceği için uyguladıkları politikalar her zamankinden daha az tepki görecekti. Böylelikle zaman içinde, Malkus'un anıları Filistin'de toplu Müslüman soykırımına doğrudan katkıda bulunmuş olacaktı.

Bununla karşılaştırıldığında beyaz herifin teorisi azıcık acayip kaçıyordu. Nuri'nin politik keskinliği onda olmadığı gibi mantıksal tutarlılığı da daha azdı. Üstelik çok heceli sözcüklerle dolup taşan ağız dolusu konuşması boyunu aşıyordu; Theo bu herifin dış görünümüne ve aksanına bakarak, olsa olsa Wal-Mart gibi bir alışveriş merkezinde araba toplayıcısıdır diye düşünüyordu. Yoksa herif bir kitapta okuduklarını papağan gibi tekrarlıyor muydu? Eğer öyleyse, ezber ve tekrar becerisi etkileyiciydi.

Tartışmanın anafikri, tabii "anafikir" sözcüğü tekrar tekrar ısıtılıp sofraya getirilen bir küp deli saçması için söylenebilirse, İsa'nın bedeninin asla varolmadığı, sadece bir hologram ya da göz kırpması süresince bir an görünen, Tanrı'nın oluşturduğu bir görüntü olduğuydu. Sözde havarilerse, kutsal görevleri Tanrı'nın girdisini hologramatik çıktıya dönüştürmek olan abrakadabra ehilleriydi. Seçili yerlerde –Celile sahili, Kana'daki Düğün, Golgota, vesaire– özel vazifeli olarak yer alır ve ortak odak noktası sayesinde sahte bir şahsın, yani İsa'nın canlı tezahürünü sağlarlardı. Bu tezahürlerin tarihi tesiri, Tanrı'nın süregelen insan ırkını iyileştirme projesinin bir parçasıydı; çarmıha germe gibi bir olay evrimi başlatmaya, Homo sapiens'in üstün formunun ilkörnekleri olmak üzere seçilmiş bireyleri harekete geçirmeye yönelik tasarlanmıştı. Mesele bu oyunda Şeytanın da rol üstlenmesi, onun gündeminde evrimsel ilerlemelere ket vurmak ve insan türünü zırcahal bir halde tutmak, böylelikle onların saf yaşamı ve cinsel perhizi kucaklamak yerine günahın pençesine düşerek Cehennemi boylamalarını sağlamaktı.

Beyaz herif bu noktada açıklamasına ara verip jelatine sarılmış bir tür kekle Pepsi getirmişti, ne de olsa uzun süredir yiyip içmeden konuşuyordu, üstelik Theo'yla aynı dumanı soluduğu için genzi de kurumuştı.

Theo gözünü karartıp, "Peki... eee... ben bunların neresindeyim?" deme cüretini gösterdi.

"Şeytan, Yalanlar Prensi'dir," diye devam etti beyaz herif kekini çiğnerken. "Malkus da onun

iletişim yollarından biriydi. armuhın etkisini kırması için Şeytan tarafından seçilmişti Malkus. Ehiller üzerine ullanmıştı ama paayı sıyırmayı başardı, parşömenleri hamile birinin karnına sakladı. Çünkü Tanrı hamilelerin karınlarına bakmaz. Gaia'yla yapılan anlaşmanın bir parçası da budur."

"Bunu bilmiyordum," dedi Theo.

"ok kimse bilmez. Ama bu doğuştan bozukluklar, düşükler falan gibi şeyleri açıklıyor. Tanrı teorik olarak oraya bakıp düzeltmeler yapabiliyordu, fakat dedim ya, anlaşmanın gereğiydi bu."

"Kötü bir anlaşmaya benziyor."

Beyaz herif omuz silkti. "Evrenin dişi prensiple uyum içinde kalması gerekir," dedi donuk bir edayla.

"Öyleyse, eee... ben bu resmin neresindeyim?"

"Sen Şeytan'ın yalanlarına kandın, onları tercüme ederek kitabınla dünyayı zehirlemiş oldun. Ancak iletişim araçları zehirler kadar çarelere de açık. Biz seni video kameranın karşısına oturtacağız, sen de verdiğin zararı geri alacaksın."

"İzleyenlere senin demin bana açıkladıklarını anlatarak mı?"

Beyaz herif kahkahalarla gülüyordu, iri, biçimsiz dişleri ortaya çıkmıştı. "Dalga mı geçiyorsun? Kimse inanmaz buna. Hakikat öyle karmaşık ki çoğu insanın buna aklı ermez. Sadece basit bir öyküye yeter akılları. Tamamen basit bir hikâyeye." Herif gömleğinin cebine elini uzatıp katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "İşte... Bunu senin için yazdık."

PERDE ARASI: BİR KEHANET

Bu kitabın sonuna geleli daha bir gün geçmeden aşağıda yazanlar yaşanacak:

Meredith ile sevgilisi seviştikten sonra çıplak bedenlerindeki ter buharlaşırken kendilerini serinlemeye bırakıyorlar. Meredith yatağın hemen yanındaki Perrier şişesinden koca bir yudum çekiyor. Paris'in boğucu sıcağında su ısınmış. Televizyon hâlâ açık, sevişmeleri sona erdiğine göre sesi fazlasıyla yüksek. Keşke televizyonu açmak gerekmeseydi, diyor Meredith içinden, fakat Robert orgazma yaklaşırken olağandışı sesler çıkarma alışkanlığı olan biri ve Meredith her sabah kahvaltı salonunda diğer konuklarla karşı karşıya gelmek zorunda.

Fazla uzun sürdü bu tatil. Sıcaktan, yeterince Fransız olmadığı için sığamadığı giysiler almaya çıkmaktan, Robert'ın yatakta kükremesinden, kamera aksesuarlarıyla ve yırtıcı hayvanlardan son anda nasıl kurtulduyuyla ilgili verdiği işe yaramaz bilgilerden bıktı. Hatta kendi orgazmlarından bile sıkıldı biraz. Tatlı bağımlısı biri gibi

sanki; ha bire daha fazlasını istiyor, daha sonuncusunu yeni almış ve ömrü boyunca bir başkasına gerek duymayacağını düşünüürken, kendini bir anda dizlerini Robert'ın kulaklarına kaldırmış, ayak parmakları pirinçten karyola başlığına çarparken buluveriyor.

Perrier'in birazını avucuna döküp alına çarpıyor. Televizyonda haberler var. Fransızca konuşan bir ses *Le Cinquième Évangile* hakkında bir şeyler geveliyor. Arkasından Theo'nun video kaydı geliyor görüntüye. Bir koltukta oturuyor Theo, rahat bir havada, onunla birlikteyken satın alıp giymekle tehdit ettiğı o iğrenç tişört var üzerinde. Onun dışında fena görünmüyor. Gözlükleri gözünde değil, bu daha iyi gösteriyor onu.

"Özür dilemek istiyorum," dediğı anda eşzanmanlı çeviri beliriyor ekrandaki altyazıda:

Je veux demander pardon.

AĞITLAR

Theo çalışma masasındaki lambadan yüzüne yansıyan ışığa bakarken utangaç bir edayla gü-lümsüyordu. Beyaz herif sondan bir önceki replik kartını yere bırakıp metnin son kısmını havaya kaldırdı. Önceki sayfalarda olduğu gibi sözcük-ler iri puntolarla ve doğru harflerle yazılmıştı. En altta, kırmızı tükenmezkalemle yazılmış elyazısı "KAMERAYA EL SALLA" diyordu.

"İşte... Benim söyleyeceklerim bu kadar, sa-hiden. Bunları uydururken, kimsenin canının yanacağı aklıma gelmedi. Sadece zengin olmak istiyordum, insanları aldatarak bunu yapmanın iyi bir yol olduğunu düşündüm. Berbat bir şeydi, beni bağışlamanızı beklemiyorum. Ama siz yine de beni affedin. Ayrıca... eee... yazdığım kitabı ait olduğu yere, yani çöpe atın, tamam mı?"

Beceriksizce kameraya el sallamıştı, tıpkı ken-dinden istendiği gibi.

Nuri kaydın düğmesini kapadı. Sessizlik çök-müştü. Tabanca daha önce olduğu gibi Theo'yu nişan almış vaziyette beyaz herifin dizlerinde

duruyordu. Theo meraklanıyordu doğal olarak, artık video kaydı tamam olduğuna göre, yaşamasına izin verecekler miydi?

"Nasıldım?" diye sordu havalı bir sesle.

"Harikaydın," dedi beyaz herif, herhangi bir heyecan belirtisi göstermeksizin.

"İşte, elimden gelenin en iyisini yaptım," derken Theo'nun alnından terler fışkırıyordu. Bu defa Nuri elinde beyaz bir bezle ona doğru uzanıp silmeye yeltenmemişti. "Ufak duraksamalar... Fark ettiniz mi bilmem, aslında onları mahsus yaptım. Kulağa daha doğal gelir diye düşündüm. Sanki o anda düşünüp konuşuyormuşum gibi, anladınız mı?"

"Sıkıntı yok," dedi beyaz herif.

Theo usulca koltuğa oturdu, ağır çekimde ellerini kucağına koydu. Eğer elini, kolunu dikkat çekici şekilde hareket ettirmezse, bu herifler bağlanmadan oturmasına biraz daha izin verirdi belki. Kollarının serbest kalması harika bir şeydi. Onları kullanamasa bile bileklerini kesen onlarca metre paket ipinden kurtulması müthiş bir rahatlıktı.

"Tekrar bağla onu," diye buyurdu beyaz herif.

Nuri ile beyaz herif televizyonun karşısındaki kanepeye kurulmuşlardı, iyi oldu mu diye video kaydını bir ileri bir geri sararak izlediler. Ses karmaşası vardı. Televizyonda bir aşçıbaşı eti kızartmayla kavurma arasındaki farkı açıklarken, Theo'nun itirafı durmadan ileri sarılıp başa alınırken, Nuri'yle beyaz herif kaydın başarılı ve kusurlu yanlarını tartışmakla meşguldüler.

"Duraksamaları kes," diye karar verdi beyaz herif. "İşe yaramaz. Ses kesik."

"Televizyondakiler keser gerek görürlerse," dedi Nuri. "Onlarda teçhizat var."

"Onları teşvik etmeyelim. Gerekenden daha fazlasını kesebilirler. Eğer ellerine düzgün bir şey verirsek, geldiği gibi yayınlayabilir, hiçbir yerine dokunmadan bırakırlar."

Nuri'ye göre zaten bırakacaklardı. "Bomba gibi bir haber bu, ahbap. Buna *atlatma* diyorlar." Son sözcüğü tam Arap vurgusuyla söylerken, sanki İslam dininin başlıca öğretisinden söz ediyordu.

"İşte bizim minik biftek tam 'ayy' demeye başladığı anda," diyordu TV'deki aşçı, "tavadan alıyoruz, gördünüz mü?"

"Duraklamaları kes," dedi beyaz herif.

"Sonra onu koca bir yudum şaraba boğun, işte böyle..."

"... seçmemin nedeni İsa hakkındaki kitapların çok geniş bir piyasası vardı," diye tekrarlıyordu Theo Grippin'in sesi. "Yani... eee... baksanıza *Da Vinci Şif...* İsa... Diyeceğim... eee... İsa. Ben..."

Nuri mızırdanıyordu, "Bu iş zor. Hata yaparsam, her şeyi yeni baştan kaydetmek zorunda kalırız."

"Dert değil. Nasıl olsa adam elimizde."

"Televizyon kapalı olsaydı, yapmak çok daha kolaydı be ahbap."

"Birkaç duraksamayı kes yeter, Nuri; alt tarafı bir kamera kaydı, atla deve değil."

"Bu arada patlıcanlar burada güzelce sote..."

"Bizim evde sessizliğe hasret kaldık," diye yakındı Nuri. "Eskiden sessizliğin keyfini sürerdik."

"Çok yakında bol bol sessizlik olacak."

"Şimdi olsa ya, ahbap?"

"Beş dakikaya haberler başlıyor."

Böyle sürüp gitti. Yaptığı itiraf boyunca Theo Grippin'in sesi bir ileri bir geri aksırıp tıksırırken, "sahte parşömenler" ve "benim hırsım" gibi deyişleri defalarca yineliyordu. TV aşçısı "*Et voilà!*" diye bağırdı. "*Lezz-iz* sözcüğünün Fransızca karşılığı."

Theo'nun kolları yine uyuşmuştu. Öncekine göre rahatsızlığı biraz daha azdı, çünkü geçen defa adamlar onu baygınken bağlamışlardı, oysa bu kez sadece kollarıyla bilekleri yana çekilecek şekilde durmuştu. Üstelik video gösteriminden hemen önce büyük bir meşrubat bardağına içmesine izin verilmiş, böylece sidik torbasındaki baskıdan da kurtulmuştu. Ancak şimdi onu rahatsız eden bağırsaklarının şiş olmasıydı, hem de bir buçuk gündür ağzına tek lokma koymamış olmasına rağmen.

Eğer tutsaklığıyla ilgili bir kitap yazacak kadar yaşarsa, Malkus gibi bir izlenim uyandırmak istemediği için idrar ve sindirim konularına fazla girmemesi daha iyi olurdu.

"Aramalar sürüyor," diyordu haberleri sunan kadın. "Salı günü Manhattan'daki Penn Plaza'da bulunan Pages Kitabevi'nden aykırı yazar Theo Grippin'i kaçırانlar hâlâ bulunamadı. Onu kaçırان adamların attıkları işaret fişekleri mağazayı

tutuşturmuş, üç kişinin ölümüne yol açmıştı. Yangında ağır yaralanan bir diğer kişi de bu sabah Bellevue Hastanesinde hayatını kaybetti. Bu kişi edebiyat ajanı Martin F. Salati idi. Placitas, Santa Fe'deki başka bir olayda Grippin'in *Beşinci Müjde* kitabının kopyalarını halka açık bir yerde ateşe veren bir adam canından oldu. Adam kitapların üzerine gazyağı dökerken ateş yakma hazırlıklarının çoktan yapıldığının farkında değildi. Dökülen gazyağı parlayınca teneke patladı, o da alevler içinde kaldı. Santa Fe Belediye Meclisi Üyesi John Delacruz şunları söyledi:

"Kanaatimce, bu kitabın adı *Beşinci Müjde* değil, *Ateş Müjdesi* olmalıydı. Bütün yurttaşlarıma yalvarıyorum, lütfen sakın olun. Eğer okumanız gerekiyorsa okuyun ama onun için canınızı tehlikeye atmayın. Unutmayın, alt tarafı bir kitap bu."

Ha şunu bileydin! Theo odanın içinde avaz avaz bağırmaya can atıyordu, ama kendini tuttu. Birden televizyon kapanmış, apartman dairesi sonunda sessizliğe bürünmüştü.

"Bunu neden yaptın?" dedi beyaz herif.

"Yeteri kadar izledik."

"Öyle olsun bakalım, Nuri."

Sessizlik oldu. Bir şişenin döner kapağı çevrildi, tiz bir tıss sesi duyuldu.

"O insanları ateşe vermemeliydik," dedi Nuri.

"Kimseyi ateşe vermedik. Yangın çıktı, kazara."

Nuri tekrarladı: "O insanları ateşe vermemeliydik." Sesinde belli bir acı ya da eleştiri yoktu, daha çok, yıllar önce çok değerli çocukluk eşyalarının hepsini satmış ama şimdi keşke onları geri

alabilsem diyen birinin hissettiği o derin, uzun uzun hazmedilmiş pişmanlık seziliyordu.

"Grippin'in destekçileriydi onlar," dedi beyaz herif. "Ayaklarının dibine oturmaya gelmişlerdi."

"İskemleler vardı," diye belirtti Nuri.

"Ona hayranlıklarını göstermeye gelmişlerdi yani. Hatta ona tapınmaya! Nasıl alkışladıklarını duydun ya, Nuri. Fırsat bulsalar imza da isteyeceklerdi."

"Onları yakıp kül etmeyi hiç konuşmamıştık. İşaret fişekleri sadece ortalığı dumana boğmak içindi."

"Esef verici. Bu adamlar gerektiğinden daha önce öldüler belki. Ama Cehennem'de *sonsuz* dek yanacaklar, Nuri. Bu kitabevindeki yarım saatte çok daha uzun sürecek."

Arap tatmin olmuş görünüyordu. Theo'nun itirazını düzenlemeye kaldığı yerden devam etti.

"İşte... Benim söyleyeceklerim bu kadar, sahiden," diyordu Grippin'in sesi. İşte... işte benim... benim söyleyeceklerim..."

Nuri video bandı teslim etmek üzere en yakın TV kanalına doğru yola çıkmıştı, ama beyaz herif evdeydi. Tam tersi olmasını dilerdi Theo, yani beyaz herif dışarıda, Nuri içeride, çünkü onunla kuracağı iletişimin daha –nasıl dese?– daha *uygarca* olacağını düşünüyordu. Belli ki beyaz herif de onunla aynı fikirdeydi.

Theo başını koltuğun koluna dayayıp biraz daha rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Az önce yaptığı şeyin sonuçlarını daha yeni yeni idrak ediyordu. Önceden ona içermiş milyonlarca in-

san, şimdi ondan fena halde nefret edecekti. Hıristiyan olsunlar ya da olmasınlar suratına tüküreceklerdi. Peki ne için?

Güzel soru, çok güzel soru. Son birkaç haftadır kendisiyle röportaj yapan kimseler *Beşinci Müjde*'yi dünyaya ulaştırmaya iten nedenlerin ne olduğunu yüz kere sormuşlardı ona, o da saçma sapan cevaplar vermişti. Ancak içinden, kendine bile zor itiraf ettiği bir hevese kapılmıştı gizliden gizliye. Yaradılıştan özgeci biri değildi; idealle-re ayıracak zamanı olmamıştı hiç. Oysa *Beşinci Müjde* söz konusu olduğunda, içinde saklı yasak idealizmi ortaya çıkarmak için aman vermeyen derin bir inceleme yapmak zorunda kalmıştı: İnsan ırkının gelişmesine yardımcı olmak istiyordu. Onlara din bağımlılığını kırarak, ölümlere tapınmayı bırakarak yaşayanların sorunlarını çözmeye başlayacak araçlar sunmak istemişti. Malkus'un masumca tahrip edici anıları iki bin yıllık hurafeyi havaya uçuracak ve aklın alevini harlayacaktı, böylece ruhu sakat milyonlarca insan değneklerini bırakıp kendi sorumluluklarını üstleneceklerdi.

Böbürlenmeyi abartma, aşkım, derdi Jennifer olsa.

Her neyse, o umut uçup gitmişti. Çok yakında, Theo Grippin'in yaltaklanan itirafı yayınlanacak; kitabın satıldığı her ülkede edibiyatın en rezil dolandırıcısının görüntüleri izlenecekti. Bırakın aklın alevini, dünyanın alev görmek isteyeceği tek yer, Theo Grippin'in kıcı olacaktı.

İyi de herkes onun itirafının samimi olduğuna inanır mıydı gerçekten? Bu kadar saf olabilirler

miydi? Belki. Amazon'daki okur görüşlerinden öğrendiği bir şey varsa, o da hiçbir kurmacanın aşırı, gülünç derecede ve küstahça yalan olmayıp içerdiği hakikatle mutlaka bir yerlerde birisinin gözlerinden yaşlar akıttığıydı. Video çekiminde takındığı tavırların arasına bazı ipuçları, dedektifler tarafından çözülebilecek şifreli mesajlar veren tuhaf hareketler veya belli aralıklarla göz kırpmalar falan yerleştirse iyi olurdu belki de. Hoş, bulunduğu apartmanın yeri ya da onu kaçırانların kimliklerine ilişkin bilgisi sıfır olduğuna göre, ne gibi saklı mesajlar verebilirdi, bilemiyordu.

Video bandın teslim edilmesi ve Nuri'nin geri gelmesi ne kadar sürerdi? Arap çabuk döneceğine söz vermişti. Çabuk ne kadar çabuktu? Bulundukları apartman dairesinin New York Şehri'nde bir yerlerde olduğunu varsaysa bile –kesin değildi ya– en yakın televizyon kanalı binasının neredede olduğu da aynı şekilde tahmin edilemezdi. Üstelik Theo'nun görüş alanında saat filan yoktu, şişmiş bileğindeki saatse, kolları koltuğun arkasına bağlarken hiçbir işe yaramıyordu. Arap'ın ne zaman geri geleceğini kestirmeye çalışması düpedüz anlamsız olsa da, Theo geçen süreyi takip etmesi gerektiğini düşünüyordu. Kazadan sağ kurtulanlar, kriz sırasında akıllı başında kalanlar böyle yapardı. Altmışa kadar saysa mıydı acaba, sonra tekrar sıfırdan saymaya koyulurdu, defalarca, böylece kuruluştan damağına yapışmış dilinin bir hareketiyle dakikaları tutmuş olurdu.

"Virgin Galactic şirketi uzaya yılda beş yüz yolcu taşımayı planlıyor, ücret 200.000 dolar, kişi..."

Televizyon yine açılmıştı, geçen dakikaları ve saati hesaplamayı kolaylaştırması gerekirken, tam tersine zorlaştırıyordu. Burgaç gibi dönüp duran manasız eğlence haberleri yayılıyordu kuttudan, çılgın ve gelişigüzel, usandırıcı ve kıskırtıcı, daima zirveye varmaya yakın, bir türlü başlamayan, durmadan ağırdan alan ama hep telaşlı, az sonra dönmeye söz veren magazin haberleri.

Sadece ses değil görüntü de olsaydı o kadar kötü gelmeyebilirdi. Koltuğa bağlıyken, yalnızca tam önündekini görebiliyordu, o da parlak ciltli, gözlüksüz ne yazdığını okuyamadığı, mukavva kapaklı kitaplarla dolu bir kitaplıktı. Başını azıcık çevirecek olursa, banyonun kapalı duran kapısı gözüne ilişıyordu.

"Aykırı rap şarkıcısı Bad Boy Ammo görüntüsünü izinsiz kullandığı için Toyota otomobil şirketine dava açıyor. Toyota Omega model bir aracın jantlarını çalmaya kalkan bir sokak serse-
risinin çizgi karakterini tasvir eden ilanda kendisinin model alındığını iddia ediyor. Bad Boy'un avukatları ilanı "kepaze" ve "iğrenç" olarak kınadıkları gibi 1,5 milyon dolarlık tazminat davası açtılar."

Theo başını iyice koltuğun döşemesine gömererek içinde kabaran klostrofobi dalgasını bastırmayı denedi. Keşke bu kadar sıkı bağlamasalardı; keşke biraz gevşek bıraksalardı. Keşke onu sadece tek bileğinden veya köpek tasmaı gibi boynundan ağır bir eşyaya bağlamayı kabul et-selerdi. Bundan dolayı minnettar kalır, kaçmaya bile yeltenmezdi. Keşke beyaz herifi buna inan-

dirabilseydi. O zaman nefes alabilirdi. Belki de kaçabilirdi.

Başka bir şey düşünmeyi denedi. Bad Boy adlı bir herif, çizgi karakter hali bile olsa, hırsızlıkla suçlanarak hakarete uğradığı için 1,5 milyon dolar istiyordu. Amerikalı bir komedi yazarı bir halt etmeyen oyunuyla milyonlarca dolar para kazanmıştı. Bir futbolcu 10,5 milyon dolar karşılığında sahada top sektirmeyi kabul etmişti. Peki ya o, Theo, ne almıştı *Beşinci Müjde* karşılığında? Dandik bir avans: 250.000 dolar. Üstüne biraz ateşli seks. Belki birkaç milyon dolar telif, tabii harcamak için sağ kalırsa.

Dur bir saniye: Neden maddiyatla ilgili şeylere kafa yoruyordu ki? Ölümle burun buruna gelen kimselerin ulu bir aydınlık yaşamaları gerekmiyor muydu? İvır zıvır takıntıları aşır asıl hakikati anlamaları gerekmez miydi? Buradaki mesele neydi? Tamamen yok olup gitmeden önce beyni belki de son birkaç düşünce üretirken, o futbolcularla komedyenlerin servetlerine gönül koymayı nasıl *başarabiliyordu*? Hayatını dönüştürecek akla yer yokken, Santa Fe'de kitap yakanların *Beşinci Müjde*'nin kurban edecekleri kopyalarından kaç tane aldıklarını (satış satışı ne de olsa) düşünmeye nasıl hâlâ yer verebiliyordu?

Yoksa buradaki asıl ders bu muydu? İnsan bilincinin ölüm baskısı altında bile aydınlanma disiplinine boyun eğemeyecek kadar sorumsuz ve kafa karıştırıcı olması mıydı? Robert F. Kennedy kan kaybından öldüğü Ambassador Oteli-

nin kilerinde yatarken, Amerika'daki yoksul ve yoksunların refah düzeyini artırmak için yaptığı katkılar gözünün önüne gelmiş miydi, elinden geleni yaptığını bilmek ona huzur vermiş miydi; yoksa tavan vantilatöründeki pis lekeler mi çarpmıştı gözüne? Martin Luther King'in aklından son geçenler o sabah katlandığı berbat oda servisi miydi? Abraham Lincoln beynine mermiyi yediği gibi Ford Tiyatrosu'nun locasında yere devrildiği zaman, "Bütün insanlar eşit yaratılmıştır" sözlerini insanlık tarihine mal edebildiği için minnettar mıydı, yoksa aklı başında geçirdiği son saniyelerini sahnede söylendiğini işittiği "Seni moruk mandepsi manyağı, kumpasçı" lafının tam anlamına kafa yormaya mı ayırmıştı?

Ya İsa? İsa ne yapmıştı? Saatlerce, belki günlerce asılı halde can veriyordu; her türlü aydınlığı ve diyeceği eşsiz, dokunaklı son sözleri tasarlamaya bol bol vakti vardı. Ne var ki, eğer Mal-kus'a inanacak olursak, onca zaman muhtemelen bileğine saplanan lanet olası çivinin canını ne çok yaktığına vermişti bütün dikkatini. Belki de annesinin gözünün önünde donuna doldurduğu için çok ama çok endişeliydi.

Aa, evet: donuna doldurmak. İnsanın böyle bir yönü olduğunu şu anda hatırlamasının geçerli bir sebebi vardı. İshal sancıları çekiyordu. Ağrı bağırsaklarına baskı yapıyor, karnına bıçak gibi saplanıyordu. Zaten bir saattir, az miktarda zehirli gaz salmak için makat kaslarını on dakikada bir hafifçe gevşetmek gibi tehlikeli bir oyuna girmişti. Beyaz herifin kokuyu almayıp televizyonun

karşısında sessiz sedasız oturmaya devam etmesi anlaşılır gibi değildi.

"Siparişinizi şimdi verirseniz, yanında bir de el yapımı gerçek sığır derisi kılıf veriyoruz!"

Theo derdest edilmiş halde bile olsa, gizemli te-sadüfleri düşünmeden edemiyordu: onu kaçıranların evinde kulağına gelen televizyon reklamlarıyla Los Angeles'taki otelde duyduğu aynı reklamlardı. İnsanların bütün deneyimleri birbiriyle bağlantılı görmesine neden olan böyle bir şeydi işte, bundan emindi. Akıl hastalarını çeken de buydu.

"Pekâlâ," dedi sakın görünmeye çalışırken odanın diğer tarafından duyulacak şekilde sesini yükselterek. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Karşılık gelmedi. Ağzına bir selobant daha yapıştırılmasına yol açar korkusuyla soruyu tekrarlamaktan çekiniyordu.

Televizyonda şarkılar başlamıştı, üç sesli koro dış macununun yararlarını sayıyordu. Saçma denemek kadar ciddi bir reklamdı, hicvin miadı dolana dek 1990'ların reklamlarında hicvedilerek gönderme yapılan Eisenhower dönemine özlemi anlatıyordu. *Pirüpak Doris Day havasında margarine övgüler düzen şarkılar söyleyen insanlarla dalga geçerdik*, diye önerilirdi yeni alımda, *oysa biz artık o insanların daha yalın bir çağda, yitik cennette yaşadıklarını biliyoruz*.

"Pislik," dedi beyaz herif. Belli bir kimseye hitap eder gibi bir hali yoktu, hele Theo'ya. "Oksijen israfı. Pislik, pislik, pislik, pislik."

"Affedersin," diye seslendi Theo. "Çok ama çok acil tuvalete gitmek zorundayım."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından üzeri tabak ve bardaklarla dolu bir masanın devrilip çıkardığı büyük bir şangırtı duyuldu. Beyaz herifin suratını neredeyse burnunun dibinde gören Theo afallayarak soluk soluğa kaldı. Berbat bir yüzü vardı: alnından boncuk boncuk terler süzülürken, öfkeden gözleri pörtlemiş, beti benzi atmış, aldığı ilaçların etkisiyle soluğu şeker kokuyordu.

"Otur oturduğun yerde," diye buyurdu dişlerinin arasından. "Her şey bitene kadar yerinden kımıldama."

"Ne bitene kadar?"

Beyaz herif gözlerinden acı fışkırır gibi bakıyordu. Neredeyse burun burunaydılar.

"Bunların *hepsi*," dedi soluğu kesilircesine, sonra da kolunu geriye savurdu, odayı, bütün dünyayı işaret eder gibiydi.

VE ZİNCİRLER BİLEKLERİNDEN DÜŞTÜ

Bir, belki iki ya da üç saatlık bir zaman diliminde her biri birkaç saniye için binbir türlü yaşantı kayda geçiyordu. Birileri ünlü oluyor, düşlerini gerçekleştiriyor, tedavi oluyor ve ölüyorlardı. Sporcular alınıp satılıyordu. Reklamlarla kesilmeden önce müzisyenlerin şarkılarından kısa bir parça çalmalarına izin veriliyordu. Politikacılar neden haklı olduklarını anlatıyor, aktörler en son çektikleri filmleri göklere çıkarıyor ve Bermuda'lı bir kadın yirmi iki kilo çeken kedisiyle caka satıyordu. Theo kediyi göremedi elbette, ama bir ses ona kedinin aşağı yukarı altı yaşında bir çocuk ağırlığında olduğunu anlattı, bu da onun kanlı canlı halini gözünün önüne getirmeye yetti. Başka seslerse Lahor'da vadiye yuvarlanan bir otobüs dolusu çocuktan, Ultima 6 isimli video oyunundaki kertenkele adamların evrene yarattığı tehlikeden, sadece 99,99 dolara Dupont marka gerçek bir çakmağın kopyasını satın almak için kendine tanınan son şanstı, 49 dolara kop-

ya olmayan Hermès marka gerçek bir anahtarlık edinmek için önüne gelen bir daha ele geçmeyecek son fırsattan ve Brad'in kendi annesini baştan çıkardığı konusunda Jo-jo'nun ortaya koyduğu kesin kanıtlara rağmen Chantal'ın onunla evlenme kararlılığından söz ediyordu ona.

Theo aklını kaçırdığını düşünmeye başlamıştı. Kapı durmadan açılıyor, birkaç dakika geçtikten sonra tekrar açılıyordu, çünkü az önce açılmamıştı, sadece o açılmış olmasını diliyordu, derken birkaç dakika daha geçiyor ve sonunda kapı bu defa *gerçekten* açılıyordu ve sonra belli ki kapının hâlâ kapalı olduğu birkaç dakika daha geçiyor, bütün bunlar olurken televizyondaki sesler kahkahalar atıyor, ısıklık çalıyor, boş boş konuşuyordu.

Nihayet kapı açıldı.

"Bu koku da ne?" dedi Arap içeri adımını atar atmaz.

"Kokuyu boş ver," diye terslendi beyaz herif.

"Kayda ne oldu?"

Nuri içeri girip kapıyı kapadı, naylon hıştırtıları eşliğinde kabanını çıkardı. "Televizyon kanalına teslim ettim."

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Oraya iki vasıtayla gidiliyor. Sonra da doğru zamanı bekledim."

"Anladıklarından emin misin?"

"Adım kadar."

"Ambalajını açtıklarını gözünle gördün mü?"

"Görmedim tabii. Rahat ol ya. Bu görmezden gelecekleri bir şey değil. Yarın bütün Amerika duyacaktır. Hatta bu akşam!" Konuşurken çocuk

gibi sevinçten havalara uçuğu belliydi. Aferin bekliyordu.

"Ben burada kafayı yiyordum, Nuri," diye devam etti beyaz herif, astım hırıltısı iyice bet sesli yapmıştı onu. "İşin içine ettin sandım."

"Bana güvenmen gerek, dostum! Aklına ne girdi senin? Ne olursa olsun, 'İki adam, iki itikat, bir hedef' biliyorsun, değil mi?"

"Otur, Nuri," diye uyardı beyaz herif bıkkınlıkla. "O şey yayına girene dek bunu seyretmek zorundayız."

Oysa Nuri öyle kolay kolay laf anlamazdı. "Hadi ama, yapma be. Televizyon hakkında ne düşündüğümü *biliyorsun*. Yahudi güldürüleri, Yahudi haberleri, pembe diziler... Beyne zararlı be ahbap! Eskiden hep sohbet ederdik. Artık konuşmaz olduk."

"Bal gibi konuşuyoruz."

"Eskisi kadar değil."

"Çünkü şimdi durum farklı."

Bir sessizlik oldu.

"Grippin'i ne yapacağız dostum?" diye sordu Nuri.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey yapmazsak olmaz."

"Elbette hiçbir şey yapmazsak olur."

"Kuzeye götürüp ormana bırakırız demiştin."

"Arabamız olsaydı yapardık. Arabayı bırakmak zorunda kaldık. Onsuz nasıl yapacağız, altmış kilometre sırtımızda mı taşıyacağız? Otobüse mi bindireceğiz? *Ha bir de gözleri bağlı, ağzı bantlı ahbabımıza bir bilet mi diyeceğiz?*"

"Orman diyen sendin."

"Ormanı unut. İyi bir fikirdi. Bazen iyi fikirler arkada bırakılır. Gerçekliğe uyum sağlamalıyız."

Bir sessizlik daha.

"Peki," dedi Nuri. "Herifi vuracak mısın? Ya-pacağın bu mu?"

"Dostum, sakın ol ya. Olayları akışına bırak gitsin."

"Akış mı? Akış da ne demek?"

"Ona daha fazla boktan *Pepsi* verme demek oluyor," diye azarladı beyaz herif. "Ona başka bir şey verme."

"Küfür etme be. Küfür etmiyoruz, unuttun mu? Ağzımızdan çıkan sözler Tanrı'ya saygılı olacak, unuttun mu?"

"Tabii, tabii... her neyse."

"Buna katlanmayacağım," dedi Nuri.

"Katlanacaksın," dedi beyaz herif huysuz, bezgin, biraz da aksi bir sesle. "Burada dizimin dibinde oturacaksın, haberler başlayana dek televizyon seyredeceğiz."

"Herifin teki bizim koltukta susuzluktan, açlıktan ölürken ben iki hafta veya her ne kadarsa, burada oturmayacağım. Sen aklını mı kaçırdın?"

Beyaz herif ayağa fırladığı gibi avaz avaz bağırmaya başladı: "İstediğin hızlı bir çözüm mü? Dosdoğru sonuca mı varmak istiyorsun?"

Kızılca kıyamet kopmuştu: homurtular, tökezelemeler, soluk soluğa itiş kakış. Theo iki adamın kıyasıya dövüştüklerini tahmin ediyordu; elde tabanca boğuşurlarken silahın kazara ateş almasını, beyaz herifin yere serilip gebermesini dili-

yordu. Gel gör ki bir saniye sonra beyaz herif silahıyla onun burnunun dibinde bitiverdi, namlu Theo'nun yüzüne çevrilmişti.

Büyük patlamadan önce yalnızca şunu düşünmeye vakit bulabildi: *Ne kötü...*

Mermi onu uzaya uçurmuştu, gökyüzü delinmiş, ay geride kalmıştı. Güneş sisteminde, yer yüzünden bir buçuk kilometre yukarıda sürükleniyordu. Hâlâ koltuğa bağlıydı, Theo koltukla birlikte havasız karanlıkta ağır ağır dönerken yıldızlarla gezegenler etrafında geziniyor izlenimine kapılmıştı. Öyle olmadığını biliyordu. Kanada'dan gelen, ortasına bir delik açılmış küçük bir et bebektir adeta, herhangi bir döküntü misali boşlukta fır dönüyordu.

Müjde'nin bitiş bölümünde Malkus, "Hepimiz topraktan yaratıldık," demişti. "Ama bir hedefi olan toprağız. İçimizde Kurtarıcımızın tohumlarını taşıyoruz; bizden sonra gelecek olanlarla serpilecek tohumları."

Lanet olsun diye geçirdi içinden. *Keşke çocuklarım olsaydı.*

"Dostum, özür dilerim," diyordu Nuri. "Özür dilerim."

Theo'nun evreni artık dönmeyi kesmişti, önünde diz çöken genç Arap'la bütünleşiverdi.

Theo koltukta debelenirken soluksuz kalmış, bir buçuk milyon kilometre yüksekten düşmenin etkisiyle yaşadığı adrenalini patlaması onu sersemletmişti. Nuri onun bileklerindeki ipleri çözerken oflayıp pufluyordu.

"Hastaneye gitsen iyi olacak," diye önerdi Arap.

Theo'nun henüz serbest kalan elleri bedeninde gezinmeye başlamıştı; yüzünü, boynunu, göğsünü, karnını yoklayarak açılmış bir delik arıyordu. Üstü başı kırpık sünger parçalarıyla kaplıydı. Eli sağ yanında, hemen göğüs kafesinin altında durdu, orada bir sızı ve ıslaklık hissediyordu.

"Elini sürme, dostum," dedi Nuri.

"Aman Tanrım," diye inledi Theo. "Ölüp gideceğim."

"Ölmezsin. Yaran derin değil. Eee... şey." Hafifçe değdiğini anlatma çabasıyla tombul parmaklarını usulca dalgalandırdı.

"Yüzeyde mi?"

"Hah işte," dedi Nuri. Merminin asıl zarar verdiği koltuktaki geniş deliği işaret ediyordu.

Evde ürpertici bir sessizlik vardı. Televizyon gevezeliği kesmişti. Theo geldiğinden beri devamlı kapalı duran pancurlar kaldırılmış, akşama doğru bulutlu gökyüzü meydana çıkmıştı.

"Neler oldu?" diye sordu Theo. "Şey... eee... arkadaşın nerede?"

"Seni vurmaya çalıştı. Ben de namluyu başka yöne çevirdim."

"Öldü mü?"

"Hayır, şey... uyuyor." Nuri odanın öbür tarafına şöyle bir göz attıktan sonra bakışları kendi etli ellerine çevrildi.

"Onu bayılttın mı?"

Nuri gücüne kuvvetine yönelik bu sözler karşısında biraz mahcup olmuş görünüyordu. "Çok güçlü biri değildir. Aslında o... hasta, dostum.

Kemikleriyle, bütün vücuduyla ilgili haberler iyi değil. Günde, on, on beş hap alır."

Theo ne tepki vereceğini bilemiyordu.

"Hayatımı kurtardın," dedi sonunda. "Teşekkür ederim."

Nuri duymazlıktan geldi. Kafası başka şeylerle meşguldü, dile getirilmesi gereken daha önemli konularla. "Onu yargılama, dostum," dedi bütün içtenliğiyle. "Hep böyle değildi. Eskiden..." Beyaz herifle arkadaşlıklarının geçmişî gözünün önüne gelirken Nuri'nin iri, kahverengi gözleri buğulanmıştı. "Az çok bir Müslüman gibiydi," diye bitirdi sözlerini.

Theo doğruldu. Yan tarafı zonkluyordu, bağırsaklarının çalıştığının farkındaydı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Nuri'ye.

Nuri kendine sormanın bir anlamı yokmuşçasına omuz silkerek karşılık verdi. "Bilmem. Gitmekte özgürsün sanırım. Bunca bela yaratmak istememiştim. Tek istediğim senin kitabı durdurmaktı, yaptım da. Görev tamamlandı. Polisi ara istersen, umurumda değil. Hapisten korkmuyorum. Hiçbir şeyden korkmuyorum."

Theo ayağa kalkmayı denedi, ama gerisin geri koltuğa yığıldı. Silahın açtığı delikten kırpık süngerler saçıldı. Nuri onu bileğinden tutup ayağa kaldırdı.

"Kimseye anlatmayacağım, söz veriyorum," dedi Theo. Bastığı halıya kan damlıyordu. Eğer şansını fazla zorlamak olmayacaksa, orayı bir bandajla kapatması gerekecekti.

Theo'nun verdiği sözden Nuri pek etkilenmemişti. "Yaptığın itirafın sahte olduğunu sana ku-

lak verecek herkese anlatacağını biliyorum. Ama dert değil. Hikâye yayıldı. Hikâye bir kez yayıldı mı, artık onu geri döndüremezsin. Bu böyledir."

"Kimseye *seninle* ilgili bir şey anlatmayacağım demek istedim. Beni kaçıranları göremedim diyeceğim; maskelerini hiç çıkarmadılar. Sonra... Beni arabayla ormana götürdüler."

Nuri utangaç bir edayla gülümsedi.

Theo kanayan, iğrenç silah yarasının, susuzluğun ve altına sıçmış olmanın doğurduğu tüm engellere rağmen hazırlanmak için elini olabildiğince çabuk tuttu. Banyoda üstünü başını batıran kahverengi suyu süngerle temizlerken beyaz herif uyanır da ona bir kere daha ateş eder diye korkuyordu. Sırf apış arasını titizlikle temizlemeye gereğinden fazla zaman ayırdığı için, polisler altı hafta sonra buraya baskın düzenleyip kafası uçurulmuş Theo Grippin'in cesedini bulabilirlerdi. Neyse ki beyaz herif uyanmadı. Kanepede, bir battaniyenin altında baygın yatmaya devam etti. Ağzı açık kalmıştı, sarkan dili rahat nefes alıp vermesine engel oluyordu. Yetmiş yaşında bir adamdan farkı yoktu.

Nuri sargı yerine kullansın diye temiz, beyaz bir kurulama beziyle, beline sıkıştırmasına yardımcı olması için önden fermuarlı deri bir ceket verdi.

Theo itiraz etti, "Bunu kabul edemem. Senin bu ceket."

"Benim değil," dedi Nuri hüzünle. "Ceket onun. Artık giymiyor."

Theo ceketi giyip fermuarı çekti. Kocaman desenli bir gömlekle üstüne dar gelen deri ceket

ve sıırıslıklam pantolondan oluşan kııafeti *Barbara Kuhn'la Sohbet*'e hiç uygun değildi. Neyse ki cüzdanı yanındaydı. Pages'de kalabalığın karşısına çıkmadan önce sert plastik sandalyede otururken rahatsız olmasın diye cüzdanı takım elbisesinin ceketine koymayı dűřünműř, fakat sonra unutmuştu; o ceket şimdi mağazadaki kitapların yarısıyla birlikte yanıp kül olmuştu mutlaka.

"Senin gerçek soyadın Griepenkerl mi?" diye sordu Nuri daire kapısını açarken.

"Evet," dedi Theo. İçeriye dolan temiz havayla yiyeceklerin boş ambalajları ve diğer erp hışırdamaya başlamıştı. Kanepeden ocuk ağlamasını andıran bir inilti yükseldi.

"Yahudi ismi, değil mi?" dedi Nuri.

Theo hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Alman."

Nuri, "Bunu duyduėuma sevindim," derken gerçekten rahatladıėı belli oluyordu. "12 numaralı otobűse bineceksin."

"12 numara," diye tekrarlayan Theo yalpalarak merdivene yöneldi.

Nuri arkasından sesleniyordu, "Doėru otobűse bindiğinden emin ol. Bu mahalle biraz belalıdır. İnsanların canı yanar."

İNSANLAR

Theo Griepenkerl ilk defa gördüğü bir caddede kararsız adımlarla yürüyordu. Güneş batarken etrafındaki her şey kentin en berbat gaddarlığına bürünmüştü. Bomboş, geniş arsalar, yerinde her ne varsa yıkıldıktan sonra geride kalan taşlarını koruyan çelik ağ ve dikenli tellerle çevriliydi. Rengârenk çöpler adeta kolye misali kaldırımlara dizilmişti. Hurdaya çıkmış ucuz arabaların arasına inşaat firmaları tarafından atılmış, bilinmeyen uzun metal cisimler baştan savma, kaba yazılarla defalarca kez boyanmıştı. Nuri'yle beyaz herifin oturduğu anlaşılan alçak apartman, civarda ikamet edilen yegâne binaydı galiba, hoş bu bile kuşkuluydu, bütün pencereleri neredeyse karanlıktı. Öfkeyle bakan gökyüzüne karşı tasarlanmış dev bir mezar taşına benziyordu.

"Bir fişek atayım, bayım?"

Başına sarı naylon peruk takmış, dudaklarına parlak kırmızı ruj sürmüş siyahı bir kadın, ahizesi koparılıp yerinden sökülmüş arka taraftaki bir telefon kulübesinden ona sesleniyordu.

Theo duraksadı, kafası karışmıştı. Son haftalarda yüzlerce kadın yaklaşmıştı yanına, kimi imza istemek, kimi teselli etmek ya da en azından "Yazar"ın ilgisini çekmek amacıyla. O da bir an için kadının oral seksi kendisine bağışladığını sanmıştı.

"On beş dolar," diye önerdi kadın.

Theo kadını tepeden tırnağa süzdü. Ayak parmaklarıyla ayak kasları, saçma denecek kadar yüksek topuklu ayakkabıların üstünde satış yapma zorluğundan topak topak olmuş eziyet çekiyordu; bu uğraşın etkisiyle bacakları hafif sarsaktı. Anaç göğüs çatlağı bile titriyor, esmer, yumuşak eti pelte gibi sarsılıyordu. Bir memesinin kıvrımındaki uzun kuyruklu kuş dövmesi gırtlığına doğru uçuşa kalktığı sırada donakalmıştı.

Theo ıslak pantolonunun cebinden el yordamıyla cüzdanını alıp içinden yirmi dolarlık bir banknot çıkardı.

"Üstü kalsın," diyerek çabucak uzaklaştı.

Aslında acele edemiyordu; daha çok hızlanmış adımlarla yalpalıyordu. Biri peşine takılmaya karar verecek olsa –örneğin şu fahişe ya da gaspcı bir çete– hiç şansı yoktu. Attığı her adımda böğrüne bir sancı saplanıyordu. Yararı olur diye topallamayı denedi. Olmadı.

Birkaç yüz adımdan sonra anacaddeye ulaşmıştı. Herhangi bir anacaddeden farkı yoktu, cephesinde çok daha eski mimarının kalıntılarını perdeleyen alışveriş dükkânları diziliydi. Arabalar elektrik telleriyle trafik aygıtlarının altında bir ileri bir geri tur atıyorlardı. Butikler o gün kapalıydı, ama temel ihtiyaç malları satan dükkânlar,

paket servis yapan işyerleri ve video mağazaları açıktı hâlâ, insanlar ya oralara girip çıkıyor ya da ortalıkta takılıyordu. *Beşinci Müjde*'den başka konularda kahkahalar, pazarlıklar ve ateşli tartışmalar vardı. Hayat devam ediyordu.

Theo bir dükkâna girip bir şişe su aldı. Bir paket sigara almayı da düşündü, fakat kitabevindeki patlamanın genzinde bıraktığı kavrukluğun henüz geçmemişti. Sigarayı bırakmanın sırrını keşfetmişti belki de.

Kasiyer çocuk Theo'nun su şişesiyle çıkıp gitmesine izin vermeden önce onun verdiği beş dolarlık banknotu tam bir dakika inceledi. Aca-
ba çocuğa yanlışlıkla bir ellilik mi uzattım diye düşünmeden edemedi Theo. Neyse ki sonunda banknot kasaya girmiş, para üstü eline sayılmıştı.

"Teşekkürler," dedi.

Kasiyer heceleri uzata uzata karşılık verdi: "İyi geceler."

Theo sokağa çıkınca, dükkânın önünde durdu, şişedeki suyu kana kana içti. Bir kısmını giysilerine dökerek silmek için önüne baktı. Deri ceketinin altından beyaz kurulama bezinin ucu sarkmıştı, üstüne bulaşan kanın pembeliği göze çarpıyordu. Bezi içeri teperek dükkânın kapısına yaslandı.

Satın aldıkları mallarla kasanın önünde kuyruğa girmiş insanların üzerinden dükkândaki görevliye seslendi, "Affedersin. En yakın hastane buraya ne kadar uzak?"

Görevli ona aldırmadı, fakat sırada bekleyen yaşlı bir hanım yamuk parmağıyla batıyı işaret ederek, "12 numaraya bin," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Theo.

Suyunu içe içe caddede ilerlemeye koyuldu. Sıcacık, tertemiz bir yatakta olmayı, bedeninin kuru ve temiz kokmasını, talk pudrasıyla parlatılmış olmasını diliyordu. Belki de hastaneye boş verip bir otele gitse daha iyiydi. O zaman gecenin yarısını it kopuk takımıyla Acil Servis koğuşunda geçirmek yerine huzur içinde kan kaybından ölebilirdi.

Hızla gelen bir çiftte çarpmamak için hemen yolunu değiştirince çöp kutusuna tosladı. Bastığı yer eğri büğrüydü, pantolonunun paçaları uçuşmaya başlamıştı. Metrodaki sıcak havayı yukarı püskürten havalandırma ızgarasının üstünde duruyordu. Yaşasın! Olabildiğince sıcak hava giysilerine işleyecek şekilde duruşunu ayarladı. Eğer orada yarın saat dikilirse pantolonu kurur, yürüdükçe kalçalarıyla bacaklarına sürtünerek kaşındıran sırlıslık kumaştan eser kalmazdı. Çok güzel olurdu bu. Acıdan yoksun kalmak yüce bir amaçtı elbette.

Birazdan daha iyi olacağını düşünmenin keyfini sürerek havalandırmanın üstünde sekiz dakika kadar geçirmişti ki, bayılmak üzere olduğunu fark etti. Düşünce ilkin metal ızgaranın üstüne kapaklanacak olursa, acıdan yoksun kalma yolundaki yüce amacı berbat olacaktı. Böylece yürüyüp gitti.

Daha doğrusu bunu yapmayı denedi. Caddede ilerlerken, yeşil, sarı ve kırmızı çizgili, üzeri kocaman aslan kafası baskılı bir tişört giymiş uzun boylu siyah bir adam kesti yolunu. Rastafaryan'dı

galiba, saçları Medusa kafası misali uzun uzun örölmemişti ama olsun. Sıfır numara tıraşlıydı. Aslında hık demiş John Coltrane'in burnundan düşmüş denebilirdi. Adama şık bir takım elbise giydirdin mi al sana Coltrane.

"Kayboldun galiba, birader," dedi Rasta. Konuşması Jamaikalılara hiç benzemiyordu, daha çok Bronxlu gibiydi. "İsa'yı duydun mu?"

"Evet," dedi Theo. "İsa'dan haberim var."

Adam sırttı. "Hiç öyle göstermiyorsun, birader."

"Keyfim pek yerinde sayılmaz," diye açıkladı Theo. "Silah yarası."

Rasta, "Hey, ondan bende de var bir tane," diyerek hemencecik tişörtünü kaldırdı. Theo adamın gösterdiği koltukaltına doğru sol göğsündeki iğrenç yaraya bakmak için iyice sokuldu. Adamın harika bir fiziği vardı.

"Irak, birader."

"Irak?" diye tekrarladı Theo.

"Deniz piyadesiyim. Eski deniz piyadesi."

"Rastafaryan Hıristiyan eski deniz piyadesi mi?"

Coltrane'in tıpkısı tişörtünü bırakınca yarası gizlendi. "Rasta işinden uzaklaşıyorum. Haile Selassie büyük bir adamdı, çok büyük bir adam, ama Mesih değildi. Sadece bir Mesih olabilir."

"Öyle düşünenler çok," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti Theo. Gözünün önünde minyatür balıkları andıran minik ışıklar uçuşmaya başlamıştı.

"Rasta işi, Irak'tan döndükten sonra yaşadığım bir dönemdi," diye açıkladı Coltrane komando.

"Eve gelip sıradan insanlarla öylece kaynaşmam mümkün değildi."

"Gayet iyi anlıyorum."

"Orada *beerrrbat* şeyler yapıyoruz, bunu biliyor muydun?"

"Biliyordum."

"Bize onların kışını kollamaya gidiyoruz diye anlattılar. Sakın inanma, ahbap! Kimsenin kışını kolladığımız yok. Oranın çanına ot tıkadık. Üstelik Irak uygarlığın beşiği, biliyor muydun?"

"Evet, ben... öyle bir şeyler okumuştum."

"Aden Bahçesi oradaydı. Basra'da."

Coltrane tıpkısı adam gerçeğin kafasına dank ettiğini göstermek için avcuyla alnına bir şaplak attı. "Aden Bahçesi'nde devriye gezerdim be ahbap, palaskamda el bombası, hareket eden her pisliği vurmaya hazır! Doğru değildi bu."

"Değildi." Theo ayak değiştirerek dengesini sağlamaya çalışıyordu. Yan tarafındaki yarası sanki içinde mikrop yangını varmışçasına cayır cayır yanıyor, kaynıyordu. "Bak, ben gitsem iyi olacak. Sana biraz para vereyim mi?"

"Ne kadar lazım, birader?"

"Yok, *ben sana* para vereyim."

Coltrane komando ağzı kulaklarına vararak gülümsedi. "Beni dilenci zannettin galiba, birader? Paranı istemiyorum. Benim derdim İsa'nın sözünü yaymak."

"Anlıyorum." Theo ekleyecek uygun bir söz ararken bir anlık bilinç kaybı yaşadı. En fazla bir iki saniye. Sadece kendini deniz piyadesinin kollarında bulmasına, taş gibi kaslı kolların onu ha-

fifçe dik tutmasına yetecek kadar. "Kusura bakma, kusura bakma."

"Hastaneye gitsen iyi olacak, ahbap."

Theo'nun iyi bir nasihati anlama yeteneğinden kuşku duyarcasına her bir hecenin üstüne basa basa söylemişti. "Söz ver bana."

"Söz," dedi Theo sendeleyerek, tekrar kendi ayaklarının üstünde doğrulurken.

"Bedenini tamir ettir, sonra içini İsa'yla doldur," diye öğütledi Coltrane. "Bende işe yaradı."

Teşekkürler," dedi Theo. Avcuna sıkıştırılmış kâğıda benzer bir nesne hissettiğinde çoktan yürümeye koyulmuştu. Coltrane'in zor kazanılmış sosyal yardım parası olmasa bari diye diledi içinden.

Arkadan bir ses geliyordu, "Oku onu, birader. Ömründe okuyacağın en önemli belge o. Hayatını değiştirecek. Güven bana, birader."

"Teşekkür, çok teşekkür ederim."

Theo yalpalayarak yürümeye devam etti. Bu andan itibaren hastaneye doğru daha kararlı adımlarla ilerlemeliydi, yoksa oraya asla varamazdı. Ona seslenen olursa duymazlıktan gelmeliydi. Bir ayağını öbürünün önüne at, yürü yürü yürü.

Önsezileri onu bulunduğu yerde durması için uyardı. Kaldırıma dikilmiş bir direğe toslamasına ramak kalmıştı. Direk çarmıha benziyordu, tepesinde bir otobüs imgesi ve üstüne cadde isimleriyle 12 numara yazılı yatay bir kol vardı.

Theo üzeri kapalı durağa sığınıp banka oturdu. Deri ceketin fermuarını hafifçe gevşetip Coltrane'in verdiği broşürü içine yerleştirdikten sonra fermuarı tekrar çekti. Ceketin altında giy-

silerinin, Nuri'nin tahmin ettiği kadar sığ bir yaranın yol açması gerektiğinden çok daha ıslak, vıcık vıcık olduğu izlenimine kapıldı.

Oturmak iyi gelmişti. Mükemmel bir fikirdi; bacakları da onaylıyordu. Çok uzun yol yürümüş-tü. Daha fazla ilerlemesi için hiçbir sebep yoktu. Artık ne silahlı beyaz herif ona yetişecek ne de fahişe kolundan yakalayıp fişek attırayım diye tutturacaktı. Derin bir oğ çekebilirdi.

"Affedersiniz." Kulağının dibinde bir kadın sesi duydu.

Döndü. Bankta oturan bir kadın vardı; kırk yaşlarında, sevecen bakışlı, koca burunlu ve uzun koyu saçlıydı. Durakta ondan başka otobüs bekleyen tek kişi oydu.

"Kabalık etmiyorum umarım," dedi kadın, "ama sizi başka bir yerde görmüş olabilir miyim?"

"Sanmam. New Yorklu değilim ben."

"Belki de televizyonda?"

Theo ne diyeceğini bilemedi, ikna edici başka bir açıklama bulmaya çalıştı. Fakat oyun oynayamayacak kadar yorgun ve bitkindi.

"Olabilir," dedi. "Yazarım ben."

"Sahi mi?" Kadının saygısı içtendi, düpedüz yaltaklanmaya doğru sınırı geçmesi için minik bir yüreklendirme yeterdi. "Hangi kitapları yazdığınızı sorabilir miyim?"

"Sadece bir tane," dedi iç çekerek. "Adı da *Beşinci Müjde*."

Kadının gözleri kısıldı, kitabın adını hatırlamaya çalışırken çatılan kaşlarının arasında küçük kırışıklıklar belirdi.

"Sanmıyorum... kusura bakmayın, o kitabı duymadım sanırım."

Theo öyle rahatlamıştı ki yüzünde güller açtı. Demek ki Tanrı vardı. "Olsun," dedi kadına.

"Küçük çocuklarımız var, eşim de ben de okumaya eskisi kadar vakit ayıramıyoruz."

"Olsun."

"Kitabınız iyi gidiyor mu? Yani, başarıyı... umduğunuz başarıyı elde etti mi?"

Theo yine gülümseyerek yanıt verdi. Akıllı bir kadındı bu. İletişim kurmada ustaydı. Başarıyı bir rakama indirgemedi, satışlara bile değinmedi, yazarın onurunu korumak adına kendine düşeni yapıyordu. Onun dile getirdiği şekliyle, eğer kitaba yönelik umutları abartısız düzeydeyse, uyduruk birkaç yüz kopya satışı bile başarı olarak görülebilirdi. Otobüs durağındaki bir yabancıнын gösterdiği nasıl da düşünceli, nasıl da ince bir yaklaşımdı bu böyle.

"Çok iyi gidiyor, sanırım, şimdi düşündüm de. Şikâyet edemem."

Kadın kafa salladı, sohbeti sürdürmek için güvenli bir yol aradığı belliydi. "Yayıncınız hangisi?"

"Elysium."

"Elysium!" Kadın yine saygısından hiçbir şey kaybetmemişti. "Bunu Joe'ya anlatayım! Elysium harika bir kitabın yayıncısı, biz o kitabı çok severiz. Resmen hayatımızı değiştirdi!"

Gülümsememek elinde değildi Theo'nun. Dudaklarını biraz daha yayarsa, başı yerinden kopacaktı. "Güzel bir şeydir bu."

"Ah, o kadarla da kalmadı, hikâyenin daha iyi tarafı da var!" dedi kadın coşkuyla. "Kitabın bizdeki kopyasını Amazon'dan sipariş etmiştik. Ambalajı açıp ilk sayfasına bakınca, bir de ne görelim, yazar tarafından imzalanmış! Düş gibi! Jonas Liffring'in mürekkep elyazısı duruyordu karşımızda!"

"İnanılmaz," diye karşılık verdi Theo. New York Şehri Toplu Taşımacılık yetkililerin duraklara yastıklar koymasını dilerdi. Çok yorgundu.

"O kitabı yüz kere okumuşuzdur," diye ekledi kadın.

"Adı ne?"

"*Söyle Yedi Kere*," dedi kadın. "Çocuklar için öğretici bir kitap, küçük çocuklara matematik öğretiyor. Bizim çocukların biri iki, diğeri dört buçuk yaşında. Çarpım tablosunu çoktan öğrendiler bile! Mucize gibi."

"Vay canına."

12 numara nihayet yanaşmıştı durağa, kadın ayağa kalktı. Theo da peşinden. Işıklandırılmış kapıya doğru ilk adımını atarken hâlâ gülümsüyordu. Sonra yere düştü. Lanet olsun, düşmüştü.

Işık misali sönmüvermişti. Ne kadar çabalasa da kendini kaldıramadı, bedenini sarıp onu zamanın bir öneminin kalmadığı, yüzyılların saniyeler misali kolayca akıp gidebildiği bir yere çeken karanlıktan sıyrılamıyordu. Sonsuza dek orada sıkışıp kalmıştı, giderek sonsuzluğa boyun eğdi, sonra daha fazla sonsuzluğa. Ölüler durup durup yanına uğruyorlardı, tek kelime etmeden gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Her birinden özür

diledi. Marty Salati'den. Santa Fe'de gazyağıyla yanan adamdan. Musul müzesinin müdürü Bay Muhibb'den. Kansas'taki adını bilmediği kızıdan. Sonunda hepsi tatmin olmalı ki çekip giderek onu karanlıkta bir başına bıraktılar.

Derken henüz göremese bile ansızın bir şeyler hissedebilmeye başladı. Görünmez eller taşıyordu onu. Kurtarıyorlardı. Sıcacık bir el yüzünü sıvazlıyor, usulca okşuyordu.

Kulağına bir kadın sesi geliyordu: "Bizimle kal, bizimle kal." Elini tutuyordu kadın, o eli sıkı.

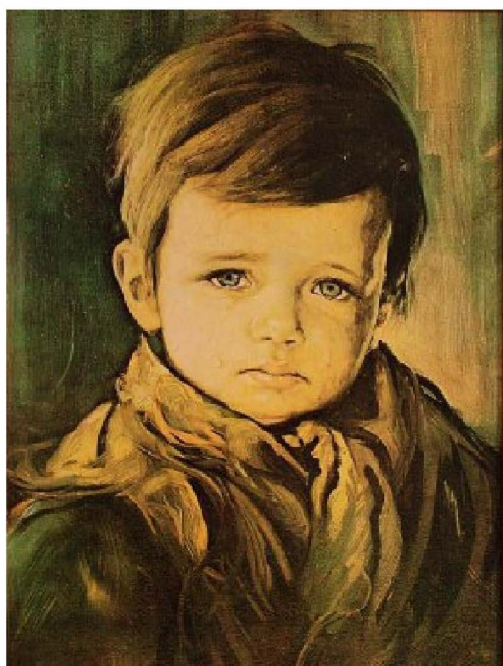
"Güzel," dedi. "Dayan." Aracın sireni dört bir yanlarında öterken kadın şarkı söylemeye başladı:

"Bir kere bir, bir..."

SONSÖZ: AMİN

Bütün bunları ve daha fazlasını görüp işitiyordum Kurtarıcımızın gerildiği çarmının dibinde. Size yazdıklarım, o gün benim anladıklarımın küçük bir kısmı; o en yüce ifranı anlatmak benim yazma yeteneğimi aşar. Çünkü kalemi tutan elin bağlı olduğu beden ağrıdan kıvranıyor.

Bu da bizim talihsizliğimiz kardeşlerim: Konuşulamayan şeylerden konuşmak. İğrenç bedenlerimizin saklayamayacağı fikirleri iğrenç bedenlerimizde saklamaya çalışırız, tıpkı ayışığını kapıp çantasına koyan bir deli gibi. Bir öykü anlatmak için elimizden gelenin en iyisini yaparız ki başkalarını da İsa'ya yönlendirebilelim, oysa İsa bir öykü değildir. Bütün öykülerin sonudur o.

Michel Faber

ATEŞ MÜJDESİ

Dilbilimci Theo Gripenkerl, Irak'taki bir müzede 2000 küsur yıldır varlığını kimsenin bilmediği ve İsa'nın çarmıha gerilişine tanıklık eden Malkus isimli birinin Aramice anılarını ve mektuplarını içeren parşömenler bulur. Bunları gizlice ülkesine götürmeye ve tercüme ederek dünyayla paylaşmaya karar veren Theo, "Beşinci Müjde" adını verdiği bu eserin yaratabileceği yıkıcı etkiden ve doğuracağı tehlikelerden tamamen bihaberdir. Hristiyan âleminin inandığı değerleri yerle bir eden eser dünyaya adeta bir ateş topu gibi düşecektir.

"Faber'ın düşündürücü, zeki espi anlayışı ve Griepenkerl'in kibrinin gülünç yansımaları *Ateş Müjdesi*'ni okuması çok keyifli bir kitap yapıyor."

–*Sunday Telegraph*

ALFA

@alfakitap

alfakitap

f alfakitap

www.alfakitap.com

